BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 126 ► Mart / Adar 2000 ► 250 000 TL

DÜNYA ÇAPINDA MÜCADELE EDEN KADINLAR:

Yeni bin yılın bizim olması için 2000 ve çok daha fazla neden var!

içindekiler

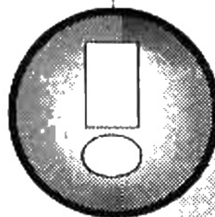
3

17

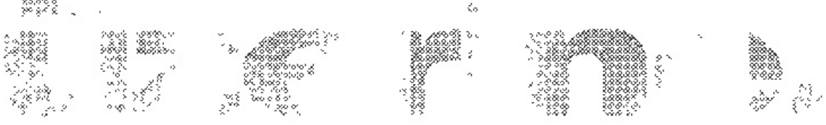
28

Değerli okurlar;
Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz.
İnternet adreslerimiz aşağıdadır...

YAZI KURULU

Büyük görevler ve cücelikler(*)

Sürekli Bolşevik Partizan okuyucuları bu başlığı bir yerlerden hatırlayacaktır. Fazla zorlanmamaları için biz söyleyelim: "Büyük Görevler ve Cücelikler" başlığı 15 Şubat 1995 tarihli BP sayı 94'ün de başlığı idi. Şimdi aradan 5 yıl geçti. Yeni bir yüzyıla, bin yıla girdik. Zaman aktı. Hiç bir şey yerinde durmuyor. Herşey değişti, değişiyor. Fakat buna rağmen biz aynı başlığı yeniden kullanmak zorunda kalıyoruz. Çünkü o başlık altında anlattıklarımızda aradan beş yıl geçmesine rağmen **özde**, işin esasına ilişkin bir değişiklik yok. Ve tarihin gerçek yaratıcıları işçiler, emekçiler, bu dünyanın büyük çoğunluğu kendi "kader"lerini kendi ellerine almadıkça da, "büyük görevler ve cücelikler" üzerine hep yeniden yazmak zorunda kalacağız.

Önce; bir yüzyılın bitiminde, yeni bir yüzyılın başlangıcında Türk hakim sınıflarının durumundan başlayalım. Bundan beş yıl önceki yazımızda *"Toplumun her alanı "büyük işler yapma iddiasında" olan ve fakat gerçekte işi, günü kurtarma, köşeyi dönme, cebini doldurma olan cücelerle dolu."* demiş ve o günkü durumda güncel olan kimi örnekler vermiştik.

Şimdi beş yıl sonraya, bugüne gelelim.

Kuşkusuz, cüceliğin en açık görüldüğü alanlardan biri -o gün olduğu gibi bugün de- siyaset alanıdır.

Siyaset alanında, Türk hakim sınıfları her zamanki gibi "büyük devlet" olma iddiasındalar, pratikte yaptıkları ise "büyük" dedikleri görevler karşısında sergilenen cücelikleridir.

Sadece son bu iki ayın gelişmelerine göz atmak yeter.

► Önce egemen sınıfların bugünkü ekonomi politikasının, Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası gibi kuruluşların otomatiğine bağlandığı artık üstü örtülme ihtiyacı duyulmaz bir açıklıkla belgelendi. İşçi, emekçi hareketinin geriliği, DSP/MHP/ANAP hükümeti ile belirli bir siyasi istikrar

sağlamış gözüken hakim sınıfları iyice pervasızlaştırdı. Batılı emperyalist büyük güçlerin, en başta da Amerikan emperyalizminin denetimindeki uluslararası para/kredi kuruluşlarının müfettişleri, Türkiye'yi teftiş ediyor. Yapılması gerekenleri tespit ediyor. Türk hakim sınıflarının önüne izlemeleri gereken ekonomik politikayı somut olarak sunuyor. Bu arada tabii TC devletinin gerekli kurumlarıyla 'danışma' toplantıları düzenleniyor. Sonuçta hükümet ekonomik politikasını ilan ediyor. Hedefler IMF müfettişlerinin TC'nin önüne koyduğu hedeflerdir. Atılması planlanan somut adımlar, IMF'nin öngördüğü ve uygulanması için verdiği direktiflere uygun

---

(*): ***Cücelik***, *"Kemik kıkırdaklarındaki bir büyüme bozukluğundan ötürü boyu çok kısa kalmış bir kimsenin durumu"*'nu ifade etmek için kullanılan bir kavram *(Bkz. Büyük Larousse, sayfa 2519)*. Bu, biyolojik bir özellik. Bizim burada sözünü ettiğimiz cücelik, bu değil. Bizim sözünü ettiğimiz cücelik, boyu posu normal olan, hatta kendilerini dev aynasında gören, küçük dağları ben yarattım pozundaki kimi kişilerin ufuklarının darlığının, burunlarının ucundan öteyi görememelerinin pratiğe yansıması durumu. Bunlara başka kavram bulamadığımız için cüce derken, amacımız biyolojik cücelere hakaret değil.

adımlarıdır. Bunlar, Türkiye ekonomisinin –ki Türkiye ekonomisi dedikleri gerçekte Türkiye'de emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin ekonomisidir– "düze çıkarılması", "krizden etkilenmemesi" veya "kriz içine girmemesi" vb. vb. adına yapılıyor! Bu politikanın halk yığınları açısından anlamı: İşçi ve tüm ücretli kesimin ücretlerinde gerçek ücret düşüşü; orta ve küçük köylülük açısından destek alımlarının kesilmesi; özelleştirmenin hızlandırılması sonucunda işsizler ordusuna yeni yüzbinlerin katılması; "sosyal sigorta sisteminin reforme edilmesi" adına, kazanılmış hakların kısıtlanması –örneğin mezarda emeklilik yasasısının kaşla göz arasında çıkarılması– vs.'dir. Kısaca ekmeğini emeği ile kazananlar açısından mutlak yoksullaşmanın da artması, Türk egemen sınıflarının "Büyük Türkiye"sinin ekonomik politikasıdır. Siyasetçiler –hem de Türkiye sevgisi vb.den söz edildiğinde şampiyonluğu kimseye bırakmayanlar– emperyalist büyük güçlerin dikte ettiği programlara bir noter edasıyla imza koyup halklarımıza bu programları yutturmaya, halkların çıkarına imiş gibi göstermeye çalışıyorlar. İsimleri Ecevit olsun, Devlet olsun, Mesut olsun, Demirel olsun, Çiller olsun ... ne olursa olsun, farketmiyor. Hepsinin bu bağlamda misyonu bir: Göbekten bağlı oldukları emperyalist sisteme daha iyi entegre olarak, o sistem içinde bu arada kendi ceplerini de doldurmak. Adları ne olursa olsun, yaptıkları büyük laflar emperyalizme uşaklığın, pratik cüceliğin üzerini örtemiyor.

Evet, Türk hakim sınıflarının siyasi sözcüleri uluslararası arenada boy gösterip duruyorlar. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Örgütü'nün son toplantısına Türkiye ev sahipliği yapıyor. Clinton gelip, Türkiye'nin geleceğin yıldızı olduğunu, örnek ülke olacağını söyleyip Türk egemenlerinin ağzına bir parmak bal çalıp gidiyor. Sonra, Helsinki zirvesinde, bir sürü pazarlık sonucu TC'nin "tam üyeliğe aday" olduğu kararı çıkıyor. Ve bütün bunlar Türk egemen sınıfları açısından "muazzam başarılar", "gördünüz mü, bizsiz olmaz" vb. yorumlanıp, şişinme nedeni yapılıyor. Gerçekte ise olan, Türkiye'nin emperyalizmin yeni sömürgecilik sistemindeki yerinin iyice pekişmesi, ona belli konularda biçilen "taşeron" rolünün altının çizilmesidir. Kuşkusuz bu gelişmeler, emperyalizmin uzantısı Türk "büyük"lerin[i] ... açısından gayet olumludur. [Ç]ünkü on-lar için de olumluluk, gerçekte efendi-uşak ilişkisi içinde uşağın payının artması, görevlerinin, hareket alanının büyümesi anlamında bir olumluluk-tur. Büyük Türkiye'den, egemen ... cücelerin anladığı, emperyalizmin böl-gedeki taşeronluğu için, emperyali[st] büyük güçlerin gölgesinde büyüye[n] sömürüden biraz daha fazla pay ...da[n] bir Türkiye'dir. Uzuklar bunun ö[te]-ne uzanamamaktadır, uzanamaz!

► Bunların "Büyük Türkiye"sinin bugününde karda, kışta, soğukta, ça-murda çadırkentlerde, "prefabrik" ko-nutlarda yaşamaya çalışan yüzbinler-ce depremzede ve aynı zamanda dep-remi de geçim kaynağı, zenginlik kay-nağı yapan bir avuç **depremzade** var-dır. Gelen yardımların tam bir dö[kü]-mü hâlâ yapılmış değildir. Kızılay de-nen devlet güdümlü kurumun nasıl bir soygun kurumu olduğu büyük bir depremle yeniden gözler önüne ser-miş, depremle birlikte "büyük" devle-tin gerçek boyutu, onun cüceliği her kesin görebileceği netlikte açığa çık-mış, kendisi cüce olan medya bile sansürsüz yayın yaptığı dönemde devletin "yok"luğuyla göze batıyor-

4

Deprem bölgesinde yaşam kar, kış, yağmur ve çamurla daha da zorlaştı...

göstermek durumunda kalmıştır. Cücelik, baştan ayağa, bu sistemin bütün gözeneklerine işlemiştir. Son olarak depremzede çocuklar diye Almanya'ya geziye gönderilen bir grup çocuğun, depremle ilgisi olmayan bir dizi polisin, bürokratın vb. nin çocuğu olduğu ortaya çıkması yalnızca küçücük bir örnektir.

Deprem, halk açısıdan tam bir felaket olurken, egemen sınıflar açısından, hem gelen 'yardım'ları kendi çıkarları için kullanmanın ve hem de güya depremzedelere yardım adına getirdikleri "deprem vergileri" vb. ile emekçileri daha da ezmenin aracı oldu. IMF'nin dayattığı yoksulları daha yoksullaştırma, zenginleri ise daha zenginleştirme programı, emekçi yığınlar deprem felaketinin yaralarını sarmakla meşgulken, jet hızıyla yasalaştırılıverdi, uygulanmaya kondu. Halka, depremin açtığı büyük yaraları de sarma adına, kemerleri daha fazla sıkma propagandası, fedakârlık propagandası yapıldı.

Bunu yapan bay ve bayanlar, buna paralel olarak kendileri için, kamuoyunda haklı olarak 'kıyak emeklilik' diye anılan ve tam sekiz kez Anayasa mahkemesinden dönen bir yasayı, 9 kez düzeltip yasalaştırmakta bir sakınca görmediler. Bir tek gün milletvekilliği yapmış olan bir kişiye bile, ömür boyu -andaki rayiçle- 1 milyar 114 milyon TL emeklilik maaşı ödemeyi öngören ve şimdiki haliyle kapsamı, başta generaller ve yüksek yargı kurumları olmak üzere hemen bütün yüksek devlet memurlarına kadar genişletilen bu kanun, bu kanunu yapanların niyetini ve cüceliğini ortaya koyması açısından bir örnektir sadece.

Ha bir de, Türkiyede siyasetin simgesi olmuş,

60'lı yılların Morrison komisyoncusu; Morison Süleymanı,

70'li yılların 12 Mart malulü, şapkayı alıp gideni, sonra MC'nin mimarı,

80'li yılların başında 25 Ocak Kararları'nın siyasi sorumlusu, ardından 12 Eylül'ün "yasaklısı", 'Zincirbozan' tatilcisi, Güniz sokağın, kendi için bir şey isterse namert olan "bir bileni",

1990'ların "demokrat"!!! başbakanı ve 1993'ten bu yana 7 yıldır cumhurbaşkanı olan, burjuva medyanın kimi kalemşorlerinin artık "siyaset filozofu" ilan ettiği, ordunun iki kez iş ba-

şından kovalayıp, bugün cumhurbaşkanı adayı olarak kendisine sarıldığı cumbaba; nam-ı diğer Demirel'in bu kıyak emeklilik konusunda tavrı var.

Kıyak emeklilikten yararlanacak olan kesim, -en başta da milletvekilleri- "Cumbaba" eğer bir kez daha cumhurbaşkanı olmak istiyorsa, 'gücendirilmemesi' gereken insanlar! Üstelik "komşuda pişer, bize de düşer" misali bu yasadan cumbaba da yararlanıyor! Ayrıca işin içinde generaller, yüksek yargı ve benzerleri de var! O halde bu yasanın cumhurbaşkanı tarafından imzalanması elzem!

Fakat diğer yandan, halka "kemerleri sıkma" çağrıları yapıldığı bu dönemde, emekçiler için emeklilik yaşının bir kerede 20 yıl uzatıldığı bu ortamda, bu kadar açık bir haksız yasanın, bu kadar utanmazca bir "devletin malı deniz, yemeyen domuz" yasasının çıkarılmasının yaratacağı tepkiler var! Her ne kadar sendika ağaları bu tepkilerin bir isyana dönüşmesini engelleyecek garantörler olsa da, yine de halk yanlısı görünmek, halka şirin görünmek için bu yasanın imzalanmaması daha iyi olabilir!

Bu ikilem arasında "Cumbaba" kendine yakışanı yaptı: Önce yasayı imzalama işini, yasanın kendine tanıdığı son güne dek uzattı. Bunda milletvekillerinin önemli bir kaybı yoktu. Çünkü onlar zaten Anayasa Mahkemesi 1 yıl önce kıyak emeklilik yasa- 5

sını geri çevirdiğinde yazılı gerekçelerini yazmamıştı. Bu yüzden de onlar zaten kıyak emeklilik yasasından fiilen yararlanıyorlardı. Fakat Demirel yasayı imzalama işini uzatarak, halka bu yasayı gerçekten de istemeden imzaladığı mesajını vererek puan toplamaya çalıştı.

Diğer yandan Demirel, Anayasa Mahkemesi'nin daha önceki kararının yazılı gerekçesini incelediğinde eğer yeni yasayla çelişen bir şey görürse, yasanın iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurabileceğini de açıkladı. Sanki böylece yasayı 'şartlı' imzalamış göründü.

Yani Demirel, burjuva ölçülerle ne kadar "büyük bir siyasetçi" olduğunu bir kez daha gösterdi. Burjuvazinin gözünde büyük siyasetçilik, büyük kandırmaca ile eştir. Burada büyüklük, alçaklıkla, cücelikle eştir. "Büyük Türkiye" lafının mimarı, mühendis Süleyman beyin cüceliği o kadar muhteşemdir ki, ona öykünen şimdinin 'bağımsız' Türki cumhuriyetleri adına konuşan Demirel'in -aslında Ebulfez Elçibey lehine darbe ile düşürmeye çalışıp başaramadığı– kadim dostu(!!!) Aliyev, Türkiye'deki cumhurbaşkanlığı için oyunun Demirel'e olduğunu açıklamaktadır. Cücelik sınır tanımıyor yani!

► Cücelik, yalnızca bugün yaşayanların hayatını değil, gelecek tüm kuşakların hayatını da kökten etkileyen kararları yine 'Böyük Türkiye" hedefine varmak iddiasıyla arka arkaya pervasızca almaktan çekinmiyor. En son olarak alınan ve Türkiye'de atom santralleri kurulması kararını kesinleştiren kanun hükmünde kararname, Akkuyu'da ilk santralın yapılma kararının kesinleştirilmesi, egemen sınıfların yalnızca günü kurtarmayı düşünmenin ötesine geçemediğini açıkça belgeliyor. Bu kararı savunmak için; utanmazca Türkiye'de var olan enerji sıkıntısını aşmak zorunda olduklarını anlatıyorlar! Dertleri o olsa, yapılacak uzun süreli bir enerji planlaması ile yalnızca güneş ve rüzgâr enerjisinin verimli kullanımı ile Türkiye'de tüm enerji ihtiyacının karşılanabileceği gerçeğini gözlerden gizliyorlar. Dertleri; a) en kısa sürede emperyalist tekellere ve onların Türkiye'deki uzantılarına en büyük kârı sağlamak, b) askeri açıdan kendi 'atom bombasını' yapabilecek teknolojiye sahip olmaktır. Çernobil felaketinin en civcivli döneminde, radyasyonlu çayları höpürdeterek, bunun özellikle cinsel gücü de arttırıcı bir özelliği olduğunu anlatan 'büyük devlet adamlarının" da varolduğu bir ülkede yaşıyoruz. Böyle bir ülkede, şimdi bütün batılı emperyalist devletlerde atom enerjisinden uzaklaşma hesapları yapılırken, atom santralı inşaatlarının kesin karara bağlanmasının "Büyük Türkiye"nin yaratılmasında çok cesur bir karar olarak yutturulmasından daha doğal ne olabilir?

Cüceliğin sınırı mı var?

► 1999 yılı 15 Şubat'ı Türk hakim sınıfları açısından bir bayram günü, TC"nin 'büyüklüğünü' ispat günü oldu. 15 Şubat günü PKK'nin Başkanı Abdullah Öcalan korsanca bir eylemle Kenya'dan kaçırılarak, tutsak edildi. Türkiye'ye getirildi. Gerçekte bu "büyük başarı!" da, ABD'nin aktif desteği, AB güçlerinin, ABD'nin de tavsiyesiyle(!) Türkiye Cumhuriyeti'ni doğrudan karşıya alacak bir tavır içine girmekten çekinmeleri, Yunanistan ve Suriye'nin Apo'yu açıkça satmaları, Rusya'nın emperyalist çıkarları açısından Kürt kartını açıkça oynamayı anda uygun görmemesi gibi faktörlerdi belirleyici olan. Türk egemenlerinin çok övündüğü bu 'başarı' gerçekte CIA, MOSSAD gibi yabancı gizli servislerin doğrudan eylemleri ile elde edilen, yani emperyalist güçlerin, en başta da ABD'nin TC"ye bir 'armağanı' idi. Bütün tarihi boyunca "Kürt isyanlarını" bastırma işleriyle de uğraşan Türk hakim sınıflarının Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bu sorunun çözümü bağlamında atması gereken adımların dıştan daha açık dikte ettirilmesinin yolunun açılması için, kendini emperyalist güçlerle pazarlık konumunda gören Apo'nun "kurban" edilmesi, Türkiye'ye armağan edilmesi gerekiyordu! Emperyalistler gereğini yaptılar! Şimdi bu bağlamda TC"nin önüne konmuş ve konacak olan "ev ödevleri" var. PKK savaşıp Kürt ulusunun önemli bir bölümünün örgütü haline gelmeden önce Kürtlerin varlığını bile reddedenler, öncelikle PKK'nin savaşının sonucu olarak, önce "Kürt realitesinden" söz etmek zorunda kaldılar. Fakat sorunu gerçek anlamda çözme yönünde hiç bir adım atmadılar. Şimdi "Anayasal vatandaşlık" konumunun savunulması noktasına kadar geldiler. Fakat hâlâ Kürt kimliği ile açık siyasete izin vermeme noktasında direnmeye çalışanlar var. Ve bunlar bugün yer yer siyaseti belirliyor. Son olarak seçilmiş HADEP'li Amed Belediye Başkanı Feridun Çelik'in, Siirt ve Bingöl'ün HADEP'li belediye başkanlarının "PKK ile bağıntıları olduğu" gerekçesiyle göz altına alınmaları bunun bir göstergesi. Öyle ya da böyle, Türk egemenlerinin Kürt siyaseti tam bir cücelik abidesi! Ülkemizde ırkçılığın, milliyetçiliğin geliştirilmesinin en önemli kaynaklarından biri olan bu politikanın cüceliği eninde sonunda emperyalistlerin isteği doğrultusunda sahte bir "çözüm"e götürecektir. Ve kuşkusuz kendisi bir başka cücelik abidesi olacak olan bu çözüm de, halklara TC"nin "büyüklüğü" ve "demokratikliği" ya da cumhuriyetin demokratikleşmesinin bir işareti vs. vs.

HADEP'li belediye başkanlarının gözaltına alınmasını protesto gösterilerine katılan halka polis böyle saldırdı...

olarak satılacaktır

► PKK Başkanı Abdullah Öcalan tutsak edildikten ve idam cezası verilip onaylandıktan sonra gündem hakim sınıflar tarafından "infaz edelim mi, etmeyelim mi"ye kilitlendi. Esasında, İmralı'da Abdullah Öcalan'ın takındığı tavırlar sonucu, Türk hakim sınıfları giderek artan ölçüde, TC devletinin yüksek çıkarları açısından PPK'nın silahlı savaşını durduran bir Abdullah Öcalan'ın *"dirisinin ölüsünden daha fazla işe yarayacağı"*nı açıkça tartışmaya başlamış ve bu yöndeki görüşler ağırlık kazanmıştı. Helsinki'de Türkiye'nin 'tam üyeliğe aday' ülke statüsüne alınması, AB ülkelerinde idamın olmaması, AİHM'in infazın, itiraz konusunda karar alana dek uygulanmaması yönünde aldığı ihtiyati tedbir kararına uyulma zorunluluğu vb. de bu süreci hızlandırdı.

Evet, AİHM'in 'ihtiyati tedbir' kararı nedeniyle de olsa, Apo'nun idamının infazı şimdilik bekletilecekti. Hakim sınıfların genel eğilim ve isteği bu yönde oluşmuştu. Ancak bir zorluk vardı: Apo'nun idamı üzerine siyaset kuran, "şehit anaları", "şehit yakınları"na verdiği "Apoyu asacağız" mesajları ile oy toplayan MHP hükümet içinde idi.

Muhalefette, güya çok liberal demokrat görünen DYP, başkanı bayan Çiller'in ağzından MHP'nin erkekliğine laf atıp, onlar "erkek değil, ürkek" diyordu!

Yine FP, güya idamın kaldırılmasından yanaydı ama, Apo için değil! O da bu tavırla MHP'yi sıkıştırmaya, hükümeti sarsmaya çalışıyordu.

Normal işleyişte, bir idam cezası kesinleştikten sonra, karar verici merci hükümet, bakanlık vb. değil, Türkiye Büyük (yalnızca hacmi ve boyutları büyük, yaptığı işler açısından cüce!) Millet Meclisi'dir. Kesinleşen idam cezası meclise gönderilir. Ne yapılacağına meclis karar verir. Mesela Türkiye'de son idam cezasının infaz edildiği 1984'ten bu yana meclise gönderilmiş 50'ye yakın yargıda kesinleşmiş idam hükmü meclisteki komisyonlarda beklemekte ve meclis gündemine alınmamaktadır. Böylece de fakto idam cezası uygulanmamaktadır.

Apo konusunda da normal yolun bu olması, kesinleşmiş idam cezasının TBMM'ye gelmesi gerekliydi. Fakat sorunun TBMM'ye getirilmesi halinde ne olacağının garantisi yoktu. MHP'nin tabanını tutabilmek için, DYP ve RP'nin zorlaması ile, meclise gelen Apo dosyasını öne alma konusunda ve ardından da idam lehine oy kullanması zorunlu hale gelebilirdi. Bu, hem PKK'nin başlatmış olduğu devletle barış (daha doğrusu teslimiyet / devlete yamanma) sürecine önemli bir darbe vurabilir, hem hükümeti parçalayabilir, hem de AB açısından olumsuz bir rol oynayabilirdi. Hakim sınıfların partileri, MGK'nin ve babanın işareti doğrultusunda bu soruna da çare(!) buldular. Kendi yasalarını, anayasalarını, şimdiye kadarki uygulamalarını vs. bir kenara koyup Apo dosyasını AİHM kararını kesinleştirene dek hükümette tutma, meclise sunmama kararı aldılar!!! 12 Ocak'ta yapılan "liderler zirvesinde" infaz konusunun şimdilik meclise götürülmemesi kararı alındı. Bu karar alınırken MHP tabanını sakinleştirmek açısından "terörün yeniden başlaması halinde bu süreç durdurulabilir" tehdidi de savruldu. MHP açısından alınan bu karar, gerçekten "fedakârlıktı!" Nitekim ertesi günü boyalı medyanın önemli bölümü "Devlet'in adına uygun iş yaptığı" başlık ve yorumlarıyla çıktı. Onlara göre MHP başkanı Devlet Bahçeli, parti politikasının üzerine çıkmış, devletin yüce menfaatleri sözkonusu olduğunda parti menfaatlerinden vazgeçebileceğini göstermişti!!! Bir insanın idamı / infazı üzerine siyaset yapmayı marifet sayan cüceler, şimdi AİHM'in kararını kesinleştirme konusunda acele etmemesi, bu arada PKK'nın ciddiyetini göstermesi, "Apo'yu asacağız" diye kabartılan "şehit aileleri" edebiyatıyla iyice köpüklendirilen ayranların sönmesi için dua ediyorlardı!

► Bu arada tabii ki, zaten kaldırılması hakim sınıflar açısından da gündemde olan "idam cezasının" AİHM'in kararını kesinleştirmesi süreci içinde kaldırılması ihtimali var. PKK'nın devletin atacağı adımlar içinde beklediği en önemli adım bu. Bunu 7. Kongreleri açıkça ilan etti. Böyle bir durumda, Apo'nun da –unutturulup bir kazaya kurban götürülmemesi halinde– çok ilerde bir Mandela olup olamayacağı tartışmaları da; yani yıllarca yattıktan sonra sonra çıkıp, legal siyaset alanında Türkiye'nin siyasetinde önemli mevkilere gelip gelemeyeceği tartışmaları da sürüyor. Bu, PKK'nin anda sarıldığı ütopya! Hep neden olmasınla uyutuluyor. Fakat Türk hakim sınıflarının bir kanadı bu tartışmaları şimdilik erken ve abes görüyor. Bu tartışmayı teorik olarak gündeme koyan "CNN Türk" hemen karşısında RTÜK'ü buldu, sansür ve cezayla karşılandı. "Cumbaba"'nın tavrı daha açıktı: Ona göre de "böyle bir tartışma abesti." Burjuva kalemşörler kendilerine yakışır tarzda bu soruna değiniyorlardı: Apo Mandela olamazdı, çünkü zenci değildi"! Türkiye'de Güney Afrika'daki gibi bir 'apartheid' yoktu! vb. Bu kadar parlak zekaya hayran olmamak mümkün değil! Sanki; "kart kurt"ları, 'Kürt' sözcüğünün kökeni yapan "bilimsel ders kitapları" bu ülkenin okullarında okutulmadı! Sanki; bu ülkede Kürtçe konuşma üzerinde bile yasak yoktu! Sanki; Kurdistan'ın dağları "Ne Mutlu Türküm diyene!" taşlarıyla döşeli değil! Sanki; bu ülkenin ilköğretim çocukları her sabah "Türküm, doğruyum, çalışkanım"ı okumuyor! Irkçılığın yalnızca bir biçimi 'apartheid' biçimi, renklere göre insanları ayıran biçimi yok! Resmi devlet ideolojisi olarak Türk ırkçılığı "apartheid"dan daha az kaba bir ırkçılık, ama ırkçılık! Ve Kürt ulusunun ulusal bilince varmış kesimleri kendini kendi ülkesinde sömürgeleştirilmiş bir ulus olarak kavradı. Bu objektif bir olgunun bilinçlere yansımasından başka bir şey değildi. Kürt ulusunun varlığı onyıllarca reddedildi. Şimdi gelinen yerde, 'anayasal vatandaşlık', 'bireysel aidiyet' laf kalabalığı içinde yine geçiştirilmeye çalışılıyor. Kürt kimliği, ancak Türk olan TC vatandaşı kimliğinin 'bireysel tercihe dayalı' bir alt kimliği olarak kabul edilir görülecekmiş gibi davranılıyor. Ne anlayışsızlık, ne korku, ne cücelik! Fakat korkunun ecele faydası yok. Patronlar, emperyalistler ve onların Türkiye'deki uzantıları siyasetçilerin önüne ev ödevini koydular: Kürt sorunu, TC nin üniter yapısı içinde, siyasi olarak çözülecek! Şimdi bunun sancıları yaşanıyor.

► 17 Ocak'tan bu yana, yeni bir cücelikler zinciri daha yaşıyoruz. 17 Ocak'tan bu yana devlet güçleri, kendi yarattıkları bir canavar olan "Hizbullah"a karşı savaş yürütüyor. 17 Ocak'tan bu yana, binlerce Hizbullah

militanı tutuklandı. Hizbullah'ın başı olduğu söylenen bu kişi kurşunla delik deşik edilerek "ölü ele geçirildi". Yanındaki iki kişi, beş saatlik çatışmayı burnu kanamadan atlattı!

Hizbullah, 1990'lı yılların başlarında, PKK'nın Kuzey Kurdistan'da kitleselleşmesini engellemek için devletin şehirlerde PKK'ya karşı savaşı havale ettiği, taşeron bir örgüt olarak kullanılmıştır. Kuzey Kürdistan'da işlenen yüzlerce 'fail-i meçhul' cinayet, devlet güçlerinin gözü önünde bu örgüt tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu örgütün şimdi Batman'da ele geçirilen cephaneliğindeki silahların önemli bir bölümü, devlet tarafından Batman Valiliği üzerinden özel birlik kurmak için, Demirel'in deyimiyle 'rutin dışı' yollarla satın alınan silahlardır!

Bu örgütün varlığı, genişliği, yaptığı işler hakkında devletin geniş çaplı bilgiye sahip olduğu olgudur. Çünkü devlet bu örgütün içindedir. Bu örgüt ise tersine devletin çeşitli kurumları içine kendi militanlarını yerleştirmiştir.

Hizbullah, PKK'nin 'silahlı eylem örgütü' olmaktan çıkıp legal siyasi örgüt olma, silahlı mücadeleden vazgeçme kararından sonra, -ki, Hizbullah'a karşı fiili ve geniş çaplı saldırı PKK Olağanüstü 7. Kongresi'nin Abdullah Öcalan çizgisini resmi çizgi haline getirdiği belli olduktan sonra başlatılmıştır- devletin elinde PKK'ya karşı kullanılacak bir koz olma niteliğini tümden yitirmiştir.

Bu arada zaten takriben 1994'ten itibaren, Hizbullah esas saldırılarını PKK'dan çok, kendi kulvarında çalışan, yani şeriat devleti kurmak amacıyla yola çıkan diğer örgütlere, bunları alanından temizlemek, bu alanda tek örgüt olmak üzerine yoğunlaştırmış ve giderek devletin tam kontrolünden çıkmaya başlamıştır.

Avrupa'ya, ABD'ye ve Rusya'ya da "Türkiye'de radikal islam tehlikesi vardır. Fakat devlet onu bütün şiddetiyle ezmektedir." "Türkiye'de insan hakları ihlallerinin, faili meçhul cinayetlerin... sorumlusu devlet değil, islamcı vb., gruplardır. Devlet bunların üzerine yürümektedir." mesajlarını vermek de, içinde bulunulan durumda "devletin yüksek çıkarları" gereği "uygun" görülmüştür.

Bunun yanında, tabii iç politikada, hem kemalist iktidar-siyasi islam arasındaki iktidar dalaşında, tutucu kemalist orducu-darbeci kanatla, ülkede daha hızlı liberalleşme, batı tipi demokratikleşme isteyen sivilleşmeci kanat arasındaki iktidar dalaşında da Hizbullah operasyonu, kemalistlerin "şeriat tehlikesine" karşı ordunun müdahelelerinin ne kadar haklı olduğunu göstermek açısından kullanılan bir araçtır.

Şimdi devlet, kendi yarattığı canavarı vurarak, kendini temize çıkartmaya çalışıyor. Şimdi devlet, Hizbullah hücre evlerinin altlarında kazılmış mezarları, eliyle koymuş gibi birer birer açıyor! Medya vahşet, dehşet diye inliyor! Vahşet o boyutlarda ki, işkence konusunda uzmanlıkları dünyaca ünlü olan, işkenceciliği AİHM'de tescilli olan TC devletinin zirveleri medyanın pompaladığı bilgilere bakılırsa, Hizbullah'ın cinayetlerini, sorgularını belgelediği video kasetleri izlemeye dayanamıyor! Gerçek mutlaka değişiktir. Onlar bunları zaten bildikleri için izleme ihtiyacı duymazlar!

Hizbullah vahşeti ile halkı korkutup, onu bugünkü parlamenter maskeli, MGK güdümlü faşist rejime razı etmek, kişiyi ölümle korkutup, sıtmaya razı etmeye benzer!

Şimdi devlet ve onun güdümündeki medya bunu yapıyor! Her şey tabii yine büyük Türkiye, büyük siyaset adına yapılıyor. Ve cücelik, hepsinin paçalarından akıyor!

Burada hakim sınıfların çeşitli kanatlarının birbirini yemesi de ilginç.

Siyasi islamın ılımlı kanadı, devlet-Hizbullah bağını gösterip, kendini sorumsuz ilan ediyor.

Ordu adına, "ordu ile Hizbullah'ın bağı olduğunu söyleyenin ağzını yırtarım" demeye gelen açıklamalar yapılıyor.

Bu takım liberal Hizbullah vahşeti karşısında "Vallahi 28 Şubat haklıymış, biz yanılmışız" derken bir bölümü, Batman'daki silahların peşinin izlenmesini istiyor.

Çiller, Ağar gibi dönemin "illegal" operasyonlarının da birinci derecede siyasi sorumluları göğsünü gere gere, "Hesabını veremeyeceğimiz şey yoktur!" diyorlar. "Evet, özel birlikler kurduk!" diyorlar.

Zamanın bir dönem başbakanı, bir dönem cumhurbaşkanı Demirel "Devletin bazen rutin dışına çıkabileceğini" söylüyor.

Demirel'in cumhurbaşkanlığı seçiminde baş rakiplerinden olan ve şimdilerde liberalizmi keşfeden Mesut Yılmaz bu "rutin dışı" ile polemiğe girmek olmaz diyor. Ama toz duman. Göz gözü görmüyor.

Birbirlerini teşhir ederken hepsi haklı. Çünkü, hepsi yalan söylüyor, kendilerini savunurlarken de yine hepsi yalan söylüyor.

Kendi sorumluluklarının üzerini yine yalanlarla örtmeye çalışıyorlar, hepsi de yapılanın "islam" ve "insanlık dışı" olduğunda birleşiyor.

Bunu yapmakta amaçları, islamı, genel olarak dini korumak ve sınıflar üzeri bir insanlık varmış masalını anlatarak kendilerinin ne kadar insancıl olduklarını ispatlamak!

Hizbullahın yaptıkları islam dışı değildir. Hiç bir din dışı değildir! Bu

dünya din adına işlenmemiş cinayet, kullanılmamış işkence tanımaz.

Hizbullahın yaptıkları insanlık dışı değildir. İnsan dışında hiç bir yaratık bilinçli işkence yapmaz! Burjuvazi, sınıflı toplumda, egemenliğini korumak için tüm yöntemlere, gerektiğinde işkencenin her türüne başvurmuştur, başvurur!

Hizbullah operasyonunun; devletin, şiddet tekelini yeniden ele geçirme operasyonunun ne kadar derinleşeceği bugünden bilinmez. Bu, hakim sınıfların içindeki dalaş ve anlaşmalara bağlıdır. Fakat ne kadar derinleşirse derinleşsin, bu operasyon bir noktada; devletin sorgulandığı noktada duracaktır. Hiç bir burjuva devleti, Demirel'in "rutin dışı" dediği yöntemleri kullanmadan yaşayamaz.

CÜCELİK DÜNYA BOYU!

Yalnızca Türk hakim sınıflarına özgü değil cücelik.

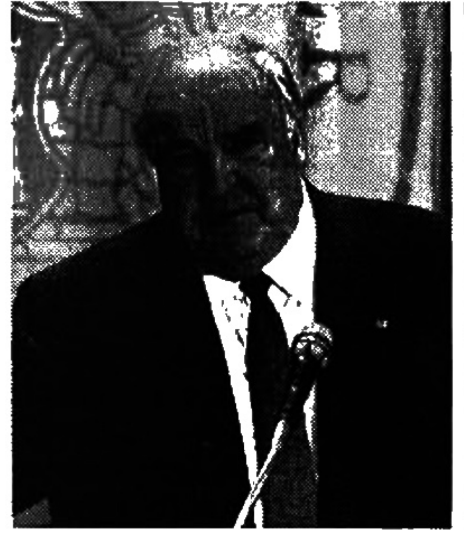
Dünya, geçen yıl yine genel "insan hakları" "demokratik değerler" vb. adına yürütülen bir NATO savaşı yaşadı Yugoslavya'ya karşı! Şimdi Kosova, Kosova'da "etnik temizliği", "soykırımı" durdurmak için yürütülen barbar bir savaş ertesinde bir dizi ülkenin, bu arada Türkiye'nin de askeri birlik gönderdiği bir uluslararası "barış gücünün" işgali altında! Sonraki tüm gelişmeler, gerçek etnik temizliğin, NATO saldırısı ile birlikte yoğunlaştığını gösterdi. NATO'nun –batının– "temiz", yalnızca "askeri hedefleri" vuran savaşının büyük bir yalan olduğunu; bu yalanı ayakta tutmak için özgür dünyanın(!) özgür medyasının(!) açıkça propoganda aracı olarak kullanıldığını gösterdi. Bugün, emperyalist büyük güçlerin ve onların yardakçılarının askeri işgalinde bir Kosova var. Ve bu Kosova'da enternasyonal askeri işgal altında, bu gücün gözü önünde, şimdi tersine bir etnik temizlik yürüyor. Kosova'da azınlık olan Sırp ve Roman nüfus, Arnavut çoğunluk tarafından sürülüyor! Bunun enternasyonal siyasi literatürde adı "Kosova'nın kurtarılması" oluyor!

Ne sahtekarlık, ne cücelik.

Yine, söz konusu olan Yugoslavya gibi, emperyalist büyük güçlere karşı askeri dayanma gücü zayıf olan bir güç olduğunda "insan hakları" vb. savunuculuğunda aslan kesilenlerin, askeri opsiyonu fazla uzatmadan gündeme getirenlerin, söz konusu olan Rusya gibi bir büyük güç olduğunda, aslanlıklarından eser kalmıyor. Askeri müdahale tehdit ve hazırlıkları yerini diplomatik "yapmayın, ayıp oluyor" uyarılarına bırakıyor! İşte Çeçenistan'da olanlar! Rusya, Kafkaslarda, batının bu alanı kendi etki alanı içine alma çabalarına çok net bir cevap verdi: Burası benim alanımdır. Size yalnız başınıza yedirmem! Ve Çeçen halkı barbarca bir savaşın nesnesi haline geldi. Çeçenistan başkenti Grozni'de taş üzerinde taş kalmadı! Eğer istenirse, Rusya'nın Çeçenistan'da yürüttüğü savaştaki "insan hakkı" ihlalleri, Yugoslavya'nın Kosova'da yaptıklarıyla karşılaştırılamayacak kadar ağırdır. Peki, o halde, NATO vb. neden Rusya'ya saldırmıyor? Cevap ortadadır: Rusya başbakanı Putin açık konuşmuş, nükleer savaş tehdidini savurmuştur. Ve bu tehdit ciddiye alınmak zorundadır. Rusya Yugoslavya değildir! O halde, "insan hakları", "batının evrensel demokrasi değerleri" vb. vb. üzerine atılan tüm nutuklar, gerçekte batılı emperyalistlerin kendi çıkarlarını askeri güçle de egemen kılabilecekleri alanlarda kullanmak için varolan bir silahtır. Gerisi boş laftır. Yani büyük laflar ve "büyük edimler" gerçekte cücelikleri gizlemenin araçları.

► 21. yüzyılın başında Avrupa iki skandalla çalkalanıyor. Ve bunlar bir bütün olarak alternatifsiz olduğu söylenen sömürü sisteminin, kapitalist sistemin nasıl yoz, nasıl çürümüş olduğunu gösteriyor.

Skandalın biri Almanya'da yaşandı, yaşanıyor. Almanya'da 16 yıl başbakanlık yapmış, Hristiyan Demokrat Parti'nin Onursal Başkanı, Almanya Birliğinin (yani Batı Alman emperyalizminin eski Doğu Alman Demokratik Cumhuriyeti'ni savaşsız ilhakının) mimarı Helmut Kohl'un, Anayasaya ve partiler yasasına karşı işler yaptığı belgeli olarak ortaya çıktı. Partiler yasası, partilerin tüm gelirlerinin açık dökümünü şart koşuyor, herhangi bir kişi veya kurumun da partilere bir yıl içinde 20 marktan fazla bağış yapmasını yasaklıyor. Bu yasanın bilincinde ve bilgisinde olan, bu yasanın çıkarılmasında aktif rol oynayanlardan biri olan Kohl, rüşvet yediren bir silah tüccarının ifşaatları üzerine, kendi döneminde 2 milyon DM'lik peşin bir "bağış"ı elden aldığını, bunu parti geliri olarak göstermediğini ve bunu "kara kasa" denilen –Türkiye'deki örtülü ödeneğe benzer bir biçimde, fakat devlet işleri için değil, doğrudan parti işleri için kullanılan bir kasa– bu kasada tuttuğunu ve kullandığını bizzat kendi itiraf etmek zorunda kaldı. Fakat bağış yapanlara kişisel olarak "namus sözü" verdiğinden, onların isimlerini açıklamayacağını söyledi. Açıkça kanunları çiğneyen, erdemlilik lafını ağzından düşürmeyen "hristiyan demokrasi"nin sosyal ve ahlâki değerlerinin yüksekliği üzerine büyük laflar eden "Ahlâki yenilenme!" şiarı ile başbakan olan, burjuvazi içinde siyasi rakiplerinin bile "kara dev" dedikleri kişinin nasıl bir cüce olduğu çıktı ortaya.

Orada kalmadı skandal... CDU'nun yeni başkanı Schauble, önce kara paradan, kasadan haberinin olmadığını söyledi. Ardından, önce kendisinin de elden 100 bin mark aldığını söyledi. Sonra başka yüzbinler çıktı ortaya. İstifa etmek zorunda kaldı.

CDU'nun Hessen eyaletinin bütçesinin çok önemli bir bölümünün kara para olduğu, bunların Lichtenstein ve İsviçre'de özel hesaplarda biriktirilip ihtiyaç olduğunda torba içinde peşin "kara para" olarak taşınıp kullanıldığı vb. çıktı ortaya.

Kuzey Ren Vestfalya eyaletinde ise, 10 yıllardır iktidarda bulunan sosyal demokratların, eyalete ait olan West LB adlı bankanın özel uçakları ile

özel seyahatler yapıp, bunları eyalete fatura ettiği, bunlar içinde bugünkü Cumhurbaşkanı Rau'nun da olduğu çıktı ortaya!

Yani şimdiye dek rüşvetin işlemediği sanılan, kapitalist ülkeler içinde "yasalara uyma" konusunda örnek gösterilen Almanya'da da, o Alman şovenizminin rüşvet ve kanunsuzluğun hüküm sürdüğü alanlar için kullandığı "muz cumhuriyeti" ya da "Balkanvari" deyimlerinin, Almanya'daki sistem için de geçerli olduğu çok açık olarak görüldü. Şimdi sistem kendine halkın güvensizliğini aşabilmek için bazı kişileri "feda" edip işin içinden sıyrılmaya çalışacak. Mutlaka yeni yasalar filan yapılacak. Ta ki yeni bir büyük skandala kadar, insanlar sistemin yine hatasız işlediğini düşünecekler. Gerçekte ise gelişmeler, net olarak hatanın sistemin ta kendisi olduğunu gösteriyor. Hatalar şu veya bu şahsa ait münferit hatalar değil. Sömürü üzerine kurulu bir düzende, para kaçırmak ve çoğaltmak, eğer bu beceriliyorsa, neden yanlış olsun? Kısa zamanda zengin olmak, başarının göstergesi değil mi bu sistemde? "Köşe dönmek" sistemde açıkgözlülüğün, akıllılığın, uyanıklığın vb. adı değil mi? Yalnızca izleri iyice karıştırmayı öğreneceksiniz! Ortaya çıkmadıkça sorun yoktur. Bu sistem içinde örneğin "vergi kaçırmak" ancak yakalandığında suçtur, yoksa bir spordur! Bu sistemde nasıl vergi kaçırılabileceği vb. nin yüzlerce "nasıl yapılır" kitabı vardır! Şirket muhasebecileri, vergi danışmanları gibilerinin özel görevi legal yollardan sahtekarlığın örgütlenmesidir. Bu sistemde yasalar, yalnızca alt tabakalar için, emekçiler için, en başta da ücretliler için tam anlamıyla işler. Almanya bunu bir kez daha açıkça gösterdi, gösteriyor. Bu rezillik ve çamur deryasında kapitalizmi hâlâ alternatifsiz gören ve gösteren cüceler dolaşabiliyor ortada. Bu rezilliğin ortaya dökülmüş olması bile, demokrasinin üstünlüğünün ispatı için kullanılıyor! Bunlara denecek tek söz şudur: Kapitalizminiz, sizin demokrasiniz size mübarek olsun! Alın tepe tepe kullanın! Zaten kullanıyorsunuz! Gün gelecek, işçi sınıfı bu cücelikleri tüm kökleriyle tarihten silip atacaktır. Rüşveti ortadan kaldırmanın biricik yolu vardır. Onun temelini ortadan kaldırmak; insanın insanı sömürdüğü bu sistemi yıkmak. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırmak! Ücretli emek sistemini yıkmak! Ücret köleliği düzenini yıkmak!

Avrupa'yı sarsan ikinci skandal, Avusturya'da yaşandı, yaşanıyor. Avusturya'da, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ilk kez, bir Batı Avrupa ülkesinde açıkça ırkçı ve faşist propoganda temelinde, seçmenlerin % 27'sinin oyunu alan bir parti, FPÖ (Avusturya Özgürlükçü Partisi), Avusturya'daki tutucu parti (ÖVP) (Avusturya Halk Partisi) ile koalisyon içinde, oy bazında kendinden daha az oy alan partinin (ÖVP) başkanının başbakanlığında bir koalisyon hükümeti içinde yer aldı.

Bunun üzerine, AB'nin Avusturya dışındaki 14 üyesi, Avusturya ile ikili ilişkileri dondurduklarını açıkladılar. Gerekçe: AB'nin diğer ülkeleri böylece, Avrupa'da faşizme geçit vermeyeceklerini gösteriyorlar(mış)! Avusturya ile AB'nin tüm kurumları içinde yer alıp, onunla ikili ilişkileri dondurmak gibi bir tavrın tutarsızlığı bir yana konulursa ve bu antifaşist tavırları takınanların gerçek niteliği bir kenara konursa, o zaman AB üyesi olan devletlerin gerçekten de geçmişten ders aldıkları sanılabilir, bunların gerçekten de ırkçılığa ve faşizme karşı olduklar sanılabilir.

Böyle sananlar yanılır:

AB'nde şimdi Haider'in partisine karşı mücadelede başı çekenlerden Almanya'da eski yeşilden dönme sosyal demokrat İçişleri Bakanı Schilly "Almanya'nın artık yabancı alamayacak kadar dolu" olduğunu söyleyip, Alman anayasasından "kişisel siyasi iltica hakkı"nın silinmesinde başrol oynayanlardan biridir! Almanya'da yabancılara karşı ırkçı saldırılar her gün gündemdedir.

İspanya'da çok değil 10 gün önce, Almeira'da İspanyol kökenli halkın gözleri önünde ve daha kötüsü, önemli ölçüde katılımı ile Kuzey Afrika kökenli göçmen nüfusa karşı tam bir sürek avı yaşanmıştır.

İngiltere'nin Kuzey İrlanda'da yaptıkları ortadadır.

Fransız hakim sınıflarının ırkçılık konusunda Haider'den öğrenecekleri çok şey olmasa gerekir, vs. vs.

O halde, hükümetler ve devletler düzeyinde yapılan "antifaşist", "antiırkçı" girişimler yalnızca şovdur. Ve tabii bir de kendi içlerine dönük korkunun ürünüdür. Avusturya'da, iyi bir demagog olan Haider, bütün Avrupa'da egemen olan biri "sol" diğeri "tutucu" iki halk partili siyasi sisteme, en az onlar kadar güçlü üçüncü bir partiyi sokabilmiştir. Bu gelişme hızıyla bu partinin Avusturya'da birinci parti haline gelmesi de mümkündür. Bu, diğer ülkelerde de -Almanya'da olduğu gibi düzene duyulan güvensizliğin arttığı şartlarda- örnek teşkil edip açık faşist jargonlu partilerin güçlenmesi tehlikesini arttırabilir. Bu durum, elli yıldır yerleşik siyasi kastın altüst oluşu anlamına gelir. Bu yüzden, Haider'in geriletilmesinde andaki siyasi üstyapının temel unsurlarının doğrudan çıkarları da vardır.

Haider ve benzerlerine; açık faşizme karşı tabii ki mücadele edilmelidir. Fakat bu mücadelede, bu mücadelenin sahte dostları ile kendimizi ayırmasını bilmeliyiz!

Emperyalist devletlerin kendi aralarındaki dalaşmalarda, biz, birine karşı diğerinin yanında -ki bu bugünkü güç dengesinde gerçekte kuyruğunda anlamına gelir- yer almayız. Biz, hepsinin düşman olduğunun, hepsinin yıkılması gerektiğinin bilinciyle kendi mücadelemizi yürütürüz! Cücelerin başka cücelere karşı savaşında, onların bir bölümünün yanında olmayız! Biz cüceliğe karşıyız!

▲▲▲

► *"Büyük oynamak, büyük düşünmek, yüksek siyaset yapmak"* pozlarının ardındaki gerçek: Devletle barışmak cüceliği!

Biz bu bağlamda bundan beş yıl önce yazdığımız yazıda "Büyük oynamak, büyük düşünmek... büyük siyaset adına cücelik!" ara başlığı altında aynen şunları söylemiştik:

"Sol adına, devrimcilik adına, evet sosyalizm adına konuşanların bir bölümü, devrimin bugün imkansızlığını, devrimin öznesi olan sınıf ve katmanların düzene andaki bağlılığını gördükleri noktada, kuyrukçuluğu, andaki hareketin kuyruğuna takılmayı, reformcukları için mücadeleyi merkeze koyan reformizmi, legal imkanlardan yararlanma adına girilen legalizmi "büyük düşünmek", "büyük siyaset yapmak" vb. olarak adlandırıyorlar.

Ülkemizde böyle bir siyasetin geçmişteki has temsilcisi modern revizyonist, karşıdevrimci T"K"P, ağaba-

bası Rus sosyalemperyalizminin çökmesi ile kendi defterini dürdü. T"K"P'nin reformist kadroları bugün çeşitli burjuva örgütlerine dağılmış durumda, ilericilik adına aynı siyaseti sürdürüyorlar.

T"K"P'nin karşıtı imiş gibi görülen, fakat onun düşman ikiz kardeşi olan Şafak/Aydınlık revizyonizmi, yine "büyük siyaset yapma" adına rezil reformizmini sürdürüyor. Bu temel ideolojik akım, etkilerini devrimci örgütler içinde de gösteriyor. Var olan iki kötü arasında, daha az kötü olanın tercih edilmesi siyaseti, doğru olan yerine ehven-i şerrin –gerçekçi olmak adına– propagandası, hareketin kuyruğuna takılma vb., bugün hemen tüm devrimci-oportünist örgütlerde şu veya bu ölçüde kendini gösteren bir hastalıktır.

AEP'çi örgütlerin Türk İş, DİSK, "genel grev" lafı ettiği her durumda, "genel grev" kuyrukçusu kesilmesi, böyle bir siyasetin örneğidir. Ya da şimdi AEP'çi kanatın kendi arasında yürüyen "İşçi Kurultayı", "Emeğin Kurtuluşu Kurultayı" tartışması böyle bir siyasetin örneğidir. Ya da TD"K"P'nin legal parti özentisi, yeni Aydınlıkçılığa soyunmanın bir ifadesidir vb. vb. ...

Bunlar, "gerçekçilik", "büyük siyaset" vb. adı altında yapılan cüceliklerdir.

Ehven-i şer siyasetinin teorileştirildiği ve iyice sistemleştirildiği bir başka örneği PKK somutunda yaşıyoruz. Apo hayranlarından Yalçın Küçük, Özgür Ülke'deki bir makalesinde *(Bkz: "Tarihte Gençlik", Özgür Ülke, 31 Ocak 1995)* Apo'nun şimdilerde "büyük" sözcüğüne "tutulduğu" tespitini yapıyor.

Gerçekten de PKK'nın başkanı A. Öcalan birçok yazısında "büyük siyasetten", "büyük duruş"tan vb. sözediyor. Bu "büyük siyaset"ten ne anlaşıldığı ise, somutta ortadadır: PKK'ya göre, Kürt sorunu, TC devletinin sınırları içinde, TC ile PKK arasında yapılacak bir anlaşma ile "siyasi" olarak çözülmelidir. PKK bugün savaşı bu amaçla yürütmektedir.

Emperyalist devletler nezdinde diplomasi, bu amaç için en önemli araçlardan biri olarak görülmektedir. Bunun için bir "Sürgün Parlamentosu" kurulmaktadır, vb. Bu siyaset, adına ne kadar büyük denirse densin, gerçekte sonuna dek reformist, elde edilecek küçük reform kırıntıları için büyük hedeflerden vazgeçen bir siyasettir.

Bu, kuşkusuz emperyalizm çağında burjuva milliyetçiliği için şaşırtıcı bir şey değildir. Fakat bunun sosyalizm adına, hem de sosyalizmin geliştirilmesi vb. iddiaları ile yapılmasına izin verilemez." (Bolşevik Partizan, sayı 94, sayfa 6-7)

Eklenecek ne var ?

Aydınlık, kendini net olarak devletin, devlet içinde de MGK'nın, ordunun safına koydu. 28 Şubat yarıdarbesinin en azgın savunucusu olarak sivrildi.

T"DK"P artık gerçekte yalnızca legal bir parti olarak var. Reformizm konusunda Aydınlık'la yarışır durumda.

Yalçın Küçük, sembolik olarak bir 29 Ekim'de TC'ye giderek, yani cumhuriyetçiliğini göstererek teslim oldu! TC'nin kendine kestiği cezayı yatıp çıkacak! Sonra yine "komünistlik" yapacak! Şeriatın kestiği parmak acımaz!

PKK için, onun adeta tanrılaştırılan Başkanı Abdullah Ocalan'ın bir korsanlık eylemiyle TC tarafından tutsak alınması, bütün varlığını bir kişiye bağlayan bu örgütün sonu oldu gerçekte. PKK Başkanı İmralı savunmalarında, PKK'nin silahlı ulusal kurtuluş örgütü olma özelliğinden soyunması, eskimiş programını değiştirip TC'nin "demokratikleştirilmesinin" bir gücü olması gerektiği vb.ni, yine her zamanki gibi "büyük siyaset yapma" adına savundu.

Gelinen son noktada büyük siyaset yapma adına, 21. yüzyılın, barışın, demokrasinin, halkların kardeşliğinin programı olma adına sunulan, devletle barış, ona yamanma programı, PKK 7. Kongresi'nde onaylanarak, artık PKK'nın resmi programı haline de geldi.

PKK'nin bu gelişmesi bir kez daha, burjuva milliyetçiliği ve reformizmin, ulusal kurtuluş bağlamında da bir çözüm olamayacağını, emperyalistlerle, gericilerle uzlaşma içinde ulusal kurtuluşun mümkün olmadığını, büyük siyaset adına yapılanların sonuçta teslimiyetle noktalandığını gösterdi.

Şimdi PKK içinden çıkan bir grup "PKK Devrimci Savaşçıları" adına, sonu belli olan 25. yıllık "devrimci çizgiyi sürdürme" iddiasında. Bu iddiada olanların gelinen yerin 25. yıllık çizginin mantıki sonucu olduğunu görmeleri gerekir. Yoksa varacakları yer şimdi değil, fakat bir süre sonra şimdi PKK'nin geldiği yer olur.

Diğer devrimci oportünistlerimize gelince: Onlarda da özde değişen bir şey yok. "Büyük siyaset yapma", "somut siyaset yapma" adına kiminde işçi sınıfı kuyrukçuluğu, kiminde halk yağcılığı. . küçük hesaplar peşinde koşma cüceliği sürüyor. Devrimcilik adına bunların takındığı kimi tavırlar -güçlü oldukları yerde muhaliflerini şiddetle ezme, güçsüz oldukları yerde en keskin birlikçi görüntüsü altında, nasıl yapsam da siyasi rakibime kazık atsam "ince taktikleri"ne yoğunlaşmaları– gerçekte işçi sınıfı ve emekçi halkı devrimcilikten soğutan, uzaklaştıran bir rol de oynuyor. Yaşanılan son BDGP deneyimi, önce PKK'nın çekilmesine rağmen BDGP'yi sürdürme yönünde açıklama yapanların, bir ay sonra bu açıklamadan vazgeçenlerin tümünün güce taptığını, ilkesiz olduğunu gösteriyor. Buna rağmen, bu örgütlerin tabanında yer alan insanların çoğunluğu samimiyetle devrim istiyor. O halde, bu cücelikler uzlaşmadan doğru eylem birliği çizgimizde ısrar etmek, devrimci tabanı devrimci eylem birliklerinde birleştirmek için zorunlu ve gereklidir.

Cüceliği içimize yansıtmayalım...

Kendiliğinden devrimci hareket, dünya çapında ele alındığında da, ülkelerimiz bazında ele alındığında da en kötü durumlarından birini yaşıyor. Ortam kitlelerin genelde "devrim", "sosyalizm", "komünizm" düşüncesine uzak durduğu bir ortam. Kapitalizm, kader gibi görülüyor. Kapitalizmin propagandacıları, "tarihin sonunun geldiğini", "liberal demokrasinin tek sistem olduğunun kanıtlandığını" vb. vb. ilan ediyor. Komünist hareket ise modern revizyonizmin bu harekette açtığı korkunç tahribat sonucu da– tarihinde en güçsüz dönemlerinden birini yaşıyor.

Böyle bir ortamda bizim örgütsel olarak relatif güçsüz olmamız, işçi sınıfı ile komünizmi birleştirme çabalarımızda elde ettiğimiz başarıların sı-

nırlı olması gerçekte bir objektifliğin yansımasıdır. Evet; dünya bir yandan objektif olarak komünizme en yakın olduğu dönemde. Komünizmin maddi temelleri, yani tüm üyelerinin yeteneği ölçüsünde katkıda bulunup ihtiyacı olduğu ölçüde aldığı bir bolluk toplumu için maddi temeller, her zamankinden daha fazla var. Buna rağmen dünya komünizme –onu kuracak kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi açısından– örneğin 20. yüzyılın başında olduğundan daha uzak. Bu durum, çok uzun süreli, sabırlı, uzun nefesli bir çalışmayı zorunlu koşuyor. Bu durum bizim içimize de, dışımızda egemen olan cüceliğin şu veya bu biçimlerde yansımasını beraberinde getiriyor. Kuşkusuz yapılan bu yanlışlar ne bizim için örgüt olarak belirleyici olan şeyler, ne de bu noktalarda hata yapan yoldaşların genel tavrını belirleyen yanlışlardır.

Bu yanlışlar bizim içimizde bundan beş yıl önce olduğu gibi şimdi de esasta iki biçimde yansıyor:

Birincisi somut faaliyetlerde yanlış bir kitle çizgisi anlayışı ile devrimci siyasetin taleplerine uygun davranmama. Bu kendini yer yer eylem birliklerinde yalnız kalırız korkusu ile, iş yapma kaygısı ile, kitlelerden kopmama, eylemin içinde olma vb. vb. gerekçelerle, pratikte kuyrukçu tavırlar takınmak veya siyasetler önermek biçiminde gösteriyor. Diyelim ki, Apo'nun yakalandığı bir dönemde, TC'ye karşı eylemlerin en yoğun ve TC'nin ırkçı saldırılarının en yoğun olduğu bir dönemde, TC'yi protesto eylemlerinin içindeyiz. Böyle bir ortamda PKK "Biji serok Apo" sloganını bastırıyor. Bu sloganın o ortamda kuşkusuz eylemin esas hedefi olan TC'ye vuran bir yanı var. Fakat biz bu sloganı, Apo'yu tanrılaştıran bir slogan olarak, PKK'nın milliyetçi ve bunun yanında tekke örgütlenmesi ve kişiye tapma yanlışını içeren bir slogan olarak değerlendiriyoruz. Bu durumda; bu sloganı birlikte atmamız anda PKK kitlesinde bize karşı bir yakınlık yaratsa bile, biz böyle bir slogana katılmayız, katılamayız. Doğru olan kendi doğru bulduğumuz sloganlarımızı haykırmaktır. Yanlışa katılmamaktır. Ya da genel reformist içerikli bir eylemde, eğer en baştan ajitasyon propaganda serbestliği yoksa ve biz kendimizi açıkça eylemin reformist içeriğinden ayıran bir propogandayla ayıramıyorsak o eyleme, eylemin bir parçası olarak katılmayız. Gücümüz varsa, gidip eylemcilere rağmen, kendi eylemimizi koyar, kendi propagandamızı, ajitasyonumuzu yaparız. Bizim bu çizgimiz, kısa sürede çok insan kazanmaya hizmet etmediği için, fazla "verimli" olmadığı için, bir çok somutta hep yeniden tartışmak zorunda kalıyoruz.

Bunun yanında, genel laf değil, pratik çözüm gösteren siyaset talebi adı altında, kötüler arasında daha az kötü olandan yana tavırlar takınma düşüncesi yer yer karşımıza çıkabiliyor. Örneğin Kosova'da Sırp katliamına karşı, NATO'nun Yugoslavya'ya karşı saldırısını ehven-i şer olarak görüp ondan yana tavır takınmak; ya da Yugoslavya'nın Rusya dışında tüm emperyalist güçlerin doğrudan askeri saldırısına uğradığı noktada, ondan yana tavır takınmak gibi. Ya da şimdiki Hizbullah vahşeti karşısında, şimdiki rejimin islamcı bir rejimden daha iyi olduğu gerekçesiyle, Hizbullah'a karşı saldırıdan yana tavır takınmak böyle önerilere örnek olabilir. Biz kuşkusuz, kötüler arasında –tercih yapmadan– anda daha kötü olanın ne olduğunu da söyleriz. Fakat bir şartla: Daha az kötüden yana olmadığımızı hiç bu yanlış anlamaya meydan vermeyecek açıklıkta ortaya koyma şartıyla. Ve hep doğrunun propagandasını –bu anda "gerçekçi" görünmese bile– yapma şartıyla.

İkinci olarak; kimi yoldaşlar somutunda yer yer şu hatalar kendini gösteriyor. Faaliyetlerde veya kişisel yaşantıda ortaya çıkan sorunlar biraz çoğaldıysa ve anında ya da kısa sürede çözülmediyse yılgınlık, yenilgici, geri çekilmeci düşünceler ve tavırlar geliştirilebiliyor. Örneğin bugün de hâlâ kimi yoldaşlar, kimi olumsuzluklarla karşılaştıklarında, temel bir dizi konuda ideolojik birlik olduğu halde; temel siyasi eleştirileri olmadığı halde; "ya bu olumsuzluklar düzelir, ya da birlikte yürümem sorun haline gelir", "ben şu kişiyle birlikte çalışamam" türünden tavırlar takınabiliyorlar. Bu kuşkusuz giderek azalan bir tavır, fakat yine de var. Bunun yanında, yer yer örgütsel gelişmemizin yavaşlığında esas faktör olarak şu veya bu yoldaşımızın, şu veya bu yanlış tavırlarını görüp, objektif faktörlerin belirleyiciliğini görmeme; uzun süreli sabırlı ve güvenlikli çalışma adına, öne çıkan fırsatları doğru değerlendirmeme; ve devrimin kendi gözleriyle göreceği yaşayacağı bir dönemde gerçekleşebileceğinden duyulan kuşkuların devrimci enerjiyi azaltan bir kolamserliğe dönüşmesi gibi yanlışlıklar ve bunlara uygun tavırlar yer yer karşımıza çıkıyor. Bu konularda beş yıl önce söylediklerimizi yineleyerek kapatıyoruz:

"Bu, bizim dünyayı değiştirme iddiamız karşısında sorun olarak görülen şeylerin gerçek ağırlığını doğru tartmayan, bunun dışında Parti'nin olumluluklarını yanında, bu olumsuzlukların gerçek değerini doğru ele almayan, her şeyden önce de kendini Parti olarak görmeyen bir yaklaşımın ürünüdür. Bu, yukarıda anlattığımız ve hakim olan cüceliğin bize bir yansımasıdır.

Önümüzde dev gibi görevler duruyor. Kapitalizm-emperyalizm insanlararası ilişkileri meta ilişkisi haline getirmiş, emekçi insanı makinenin uzantısı haline getirmiş, üretimin iki temel unsuru insan ve doğayı sermayenin kölesi haline getirmiş, gelinen yerde insanların yaşama temellerini yıkma noktasında konaklamıştır.

Emperyalizm barbarlıktır. Emperyalizmin yıkılması, günün temel talebidir, görevidir. İnsanlığın yarını bu görevin çözülmesine bağlıdır. Önümüzde proleter dünya devrimi görevi duruyor. Bu dev gibi bir görevdir. Ve uğrunda mücadele edilmeye değer tek gerçek görev budur.

Bu dev görev, onu çözecek insanlar, Bolşevik insanlar talep etmektedir! Onu çözecek örgütler, enternasyonalist Bolşevik Partiler talep etmektedir!

Bu işe soyunanların, Bolşevik iddiasında olanların, ***"Ya barbarlık, ya Sosyalizm!"*** diyenlerin, cücelikten etkilenme hakkı yoktur! Bizim, dünya çapında cüceliğin gerçek alternatifinin sosyalizm olduğunu ve onun Bolşevik mücadelede yaşadığını iyi kavramamız; bütün yoldaşlarımızın buna uygun davranması gerekir.

Zafer, er geç Bolşevik Partilerin önderliğinde birleşen dünya proletaryasının ve ezilen halkların olacaktır! Yeter ki, biz üzerimize düşen zorlu görevi hakkıyla yerine getirelim. O zaman cüceliğin de sonu gelecektir." (Bolşevik Partizan, sayı 94, sayfa 6-7)

22 Şubat 2000 ▲

YENİ BİNYILIN BAŞLANGICINDA...

Tüm ülkelerin proleterlerini ve ezilen halklarını selamlıyoruz!

Ya Sosyalizm, Ya Barbarlık – Geleceğimizin Sorunu Budur!

Yeni bir binyıl başlıyor!

Emperyalist burjuvazi ve yardakçıları, emekçileri bu olaya "ayarlamak" için ideolojik olarak ellerinden geleni yapıyorlar – tabii ki kendi çıkarları doğrultusunda. Bir yanda mistik kıyamet ruh hali, öte yanda, güya komünizm üzerinde nihai zafer kazanmış olan kapitalizme övgü! Egemenlerin çıkardığı sonuç şu: "Global kapitalizm" geleceğin sistemidir! Ve buna uygun yaşam felsefesi de: Herkes herkese karşı, ve herkes kendisi için! Bu arada dünya nüfusunun beşte dördünün yoksulluk sınırında ya da hatta altında bitkisel hayat sürmesi, sayısız milyonların yoksulluk ve açlıktan, siyasi, etnik, dinsel, cinsel takibatlardan ve gerici savaşlardan kaçış içinde olması, onların "kaderi" imiş! Tüm bunların asıl failleri ve sorumluları üstelik bir de barış yapıcılar, kurtarıcılar, bonkor humanistler, demokrasi ve insan haklarının fedakâr şampiyonları olarak ortaya çıkıyorlar. Bize sundukları gelecekte ise sadece halklar değil, aynı zamanda bizzat yaşamın doğal temelleri, azami kâr çıkarlarına kurban ediliyor. Ve bu da, onların bize sunduğu gelecek oluyor!

Oysa böyle bir emperyalist "gelecek" kaçınılmaz değildir. Bunun, uluslararası proletaryanın ve tüm ülkelerin emekçilerinin ihtiyacı olan gelecekle hiçbir alakası yoktur.

İnsana layık bir gelecek mümkündür, bu yapılabilir ve mücadeleyle elde etmek mümkündür:

İnsanın sömürülmesine bir son verildiği, üretim araçlarının bir avuç azınlığa değil, çalışan kitlelere ait olduğu, doğa yasalarının bilgisi üzerinde yükselen ve doğa ile uyum içinde üretilen ve tüketilen, sosyalizmden komünizme doğru, eşit haklara sahip kadın ve erkek yurttaşların özgür birlikteliğine doğru ilerleyen ve bayrağında "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazılı bir toplumun gerçekleştirilmiş olduğu bir gelecek mümkündür.

Geçen yüzyılda, 20. yüzyılda, ezilenler ilk kez dünyanın altıda birinde, bin yıllardır süren insanın insan tarafından sömürülmesine bir son verdiler.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin başarıyla inşa edilmesinden ve faşizm üzerindeki şanlı zaferinden sonra, Çin ve birçok Doğu Avrupa devleti de sosyalizm yolunu tuttu. Sömürü ve baskı sistemi dünya çapında temellerine dek sarsıldı. Uluslararası gericilik, kırk yıl sonra, modern revizyonizmin yıkıcı faaliyetine dayanarak sonunda global gücünü restore etmeyi başardıysa da, onun zafer çığlığı boşunadır.

İlk proleter devrimlerin yenilgilerini muzaffer proleter devrimler izleyecektir! Yeni binyılın dönümünde yineleriz ki, geçen yüzyılın proleter sınıf mücadelesinin deneyimlerinden ders çıkarmaya kararlıyız. Proleter devrimlerin daha ilk hücumunun elde etmeyi başardığı şanlı zaferlerden ve kazanımlardan ilham alan ve şevk duyan bizler, gerilemelerin ve yenilgilerin deneyimlerinden de öğrenip, bunları kalıcı zaferlerin temeli yapacağız.

Binlerce yıllık sömürü sistemlerini altedip tarihin çöplüğüne atmak, kaçınılmaz olarak geçici yenilgileri de içeren uzun ve zorlu bir süreçtir. Fakat eğer insanlık emperyalist barbarlık içinde batmak istemiyorsa, bu zorlu mücadeleyi üstlenmekten başka bir alternatif de yoktur!

Ya sosyalizm, ya barbarlık içinde batış – işte bugün tüm ülkelerin emekçi kitlelerinin karşı karşıya olduğu sorun budur!

Herkesin kendi yeteneklerine göre çalışıp, kendi ihtiyaçlarına göre yaşayabileceği komünist toplum düzeni bir ütopya değildir. Bu, tarihi bir zorunluluğun sonunda gerçekleşmesi olacaktır, Karl Marx'ın ifade ettiği gibi, insanlığın "zorunluluk âlemi"nden çıkıp "özgürlük âlemi"ne adım atması olacaktır. Milyonlarca ve on milyonlarca insan yüzyıllardır bunun için mücadele ettiler ve bu uğurda yaşamlarını da verdiler. Bu mücadele, "özgürlük âlemi"ne varılıncaya kadar sürdürülecektir. Sefalete, açlığa, emekçi kitlelerin fiziki ve manevi olarak ezilmesine, tüm biçimleriyle kapitalist sömürüye, sürekli krizleri ve savaşları, gittikçe azgınlaşan asalaklığı, gittikçe barbarlaşan saldırganlıkları, koskoca halkları kitleler halinde göçertmekten ve yoketmekten çekinmediği gibi, tüm dünyamızı zehirlemek ve çöle çevirmekten de çekinmeyen doymak bilmez kâr hırsıyla tüm emperyalist katliam ve sömürü mekanizmasına uzlaşmaz savaş ilan ediyoruz!

Gelecek global kapitalizmin değil, uluslararası sosyalizmindir!

Nerede yaşıyor, acı çekiyor ve mücadele ediyorlarsa, tüm kadın ve erkek proleterleri, tüm sömürülenleri ve ezilenleri bu bilinçle, en sıkı enternasyonal dayanışma ve komünist azimle selamlıyoruz!

Haydi, proleter dünya devrimi için ortak mücadelede güçlerimizi birleştirelim! Haydi, emperyalistlerin canına ot tıkayalım! Bize biricik olanak olarak göstermeye çalıştıkları çürük "düzen"lerini yıkalım! Sömürü ve zorbalık dünyasının yıkıntıları üzerinde yepyeni bir dünya kurmaya hazırlanalım!

Bu "özgürlük âlemi"ne varmak için devrime, demokratik, antiemperyalist ve en yüksek biçim olarak sosyalist devrimlere ihtiyacımız var, devrimci yeniden biçimlendirmeyi komünizmin gerçekleştirilmesine kadar kesintisiz sürdürmeye ihtiyacımız var. İnsanlığın emperyalist barbarlık içinde batmasını ancak bu yolla engelleyebiliriz!

Mücadele etmeye cesaret edelim! Zafer kazanmaya cesaret edelim!

Yirmibirinci yüzyıl ve başlayan yeni binyıl, sosyalizmin ve komünizmin emperyalist barbarlık üzerinde zaferinin yüzyılı ve binyılı olsun!

Avusturya Marksist - Leninist Partisi
Bolşevik İnsiyatif (Almanya) (Herşeye Rağmen)
Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan - Türkiye)
Marksist - Leninist İnsiyatif (Viyana)

Ortak açıklamalar, kardeşlik ilişkileri ve özel olarak Avusturya Marksist Leninist Partisi ile ilişkilerimiz üzerine...

Bu sayımızda, 2000'li yıllara ilişkin olarak, genel olarak komünizmin propogandasını yapan bu dörtlü ortak açıklama yayınlanıyor.

Biz, bir süreden beri, Dünya Komünist Hareketi'nin doğru temeller üzerinde yeniden birleşmesi çalışmasının bir parçası olarak, birbirini marksist-leninist veya Marksizm-Leninizm'e yakın olarak değerlendiren güçlerin çeşitli konularda ortak açıklamalar yapması için çaba sarfediyoruz. Değişik konularda hazırladığımız ortak açıklama taslaklarını bizim marksist-leninist ya da Marksizm-Leninizm'e yakın olarak değerlendirdiğimiz grupların/partilerin de tartışmasına ve imzasına sunuyor, gelen değişiklik önerileri vb. konularda anlaştıktan sonra ortak açıklamalar olarak yayınlıyoruz.

Şimdiye kadar yayınladığımız ortak açıklamaların çoğunluğu (BP/KK-T) olarak bizim dışımızda, Almanya'da Bolşevik İnsiyatif (BI/Almanya) Avusturya'da Marksist-Leninist İnsiyatif-Viyana (MLİ-V) ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin (AMLP) imzalarıyla, 4'lü ortak açıklamalar olarak yayınlandı. Kimi açıklamalara Hindistan Marksist Leninist Partisi/Kızıl Bayrak da imza attı. Şimdiye kadar yaptığımız tüm ortak açıklamalar dostça ilişkiler içinde olduğumuz Filipinler Komünist Partisi'ne de sunuldu. Filipinler Komünist Partisi, bu ortak açıklamalara daha çok teknik gerekçelerle imza koymadı.

Bizim şimdiye kadarki 'ortak açıklama'lar konusundaki pratiğimiz gerek kendi çevremizde, gerekse dışımızda bir dizi cevaplandırılması gereken soruyu gündeme getiriyor.

En başta bu ortak açıklamalarda genel olarak, tartışılan, tavır takınılan herhangi bir konuda -örneğin, 1 Mayıs; örneğin Ekim Devrimi'nin 80. yıldönümü; örneğin, Milenyum- içerik olarak komünist görüşlerin ortak propagandası var. Bu tabii ki, bu ortak açıklamaları imzalayan grup ve partilerin birbirlerini marksist-leninist olarak değerlendirip değerlendirmedikleri; bu ortak açıklamaların yalnızca birbirini marksist-leninist olarak değerlendiren grup ve partilerin mi imzasına açık olduğu; bu ortak açıklamaları imzalayanların uluslararası komünist hareket içinde yeni bir blok, merkez vb.'ni oluşturdukları veya oluşturmak istedikleri gibi soruları gündeme getiriyor.

ORTAK AÇIKLAMALAR NEDİR, NE DEĞİİLDİR?

Bu sorulara bizim ve bildiğimiz kadarıyla tüm imzacıların verdikleri ortak cevap şu:

a) Bu ortak açıklamalar, ortak açıklamayı yapan grup ve partilerin birbirleri hakkında genel olarak marksist-leninist oldukları değerlendirmesine sahip oldukları anlamına gelmemektedir. Ortak açıklamalara imza atan gruplar açısından, atılan imza diğer imzacıların marksist-leninist grup veya parti olarak tanındığının 'kardeş örgütler' olduklarının ilanı vb. anlamına gelmemektedir. Ortak açıklamalar, yalnızca bu ortak açıklamalarda savunulan görüşlerin birlikte savunulduğunun, her grup ve örgütün kendi çalışma alanlarında yaygınlaştırılacağının ilanıdır. Ne eksik, ne fazla. Sadece bu.

Bu böyle olduğu için de, bu ortak açıklamalar yeni bir 'merkez', 'blok' vb.'nin ifadesi değildir. Kuşkusuz, amacımız, bu açıklamalar yoluyla da komünizm adına konuşan grupların pratikte de ortak tavırlar takınma çabalarını birleştirmeleri içinde birbirlerini daha iyi tanıma ve değerlendirebilmelerine de hizmet etmektir. Uzun vadede bu, dünya komünist hareketinin yeniden yaratılmasına hizmet eden küçük adımlardır. Fakat bugün için bu ortak açıklamalar, "marksist-leninist"leri birleştirme vb. adına yola çıkan bir çok "konferans" ve benzeri adlar altındaki çalışmalardan çok daha alçakgönüllü ve dar bir iddiaya ve kapsama sahiptir.

b) Kuşkusuz ortak açıklamaları imzalayan grupların birbirleriyle ilişkileri, birbirlerini değerlendirmeleri arasında farklılıklar vardır. Şimdiye kadar çıkardığımız bütün ortak açıklamalarda, bizim kendimizin bu açıklamaları ilk imzaya sunduğumuz gruplar, doğrudan marksist-leninist olarak değerlendirdiğimiz (örneğin, Almanya'da BI gibi) ya da savunduğu görüşler ve pratiği itibarıyla Marksizm-Leninizm'e en yakın gördüğümüz, hakkında marksist-leninist olarak olmadığı gibi, oportünist olarak da bir genel değerlendirmeye sahip olmadığımız gruplardır.

Ve şimdiye kadar da pratikte yalnızca marksist-leninist veya Marksizm-Leninizm'e yakın gördüğümüz ve bizi marksist-leninist veya Marksizm-Leninizm'e yakın olarak değerlendiren gruplar/partilerle çıkardık ortak açıklamaları.

Bu pratik de, kuşkusuz ilk bakışta, yeni bir 'merkez' oluşturma çabası olarak görülüp, yorumlanabilir. Fakat bu yorum gerçek durumun ifadesi olmaz.

Bizim açımızdan, bugünkü pratik, ortak açıklamaların kendini marksist-leninist olarak adlandıran, bizim veya imzacı bir başka grubun oportünist genel değerlendirmesi yaptığı ve fakat imzacı grupların çoğunluğu açısından imzasında sakınca görülmeyen grup ve partilerin imzalarına kapalı olduğu anlamına gelmiyor. Bu noktada bizim için belirleyici olan, ortak açıklamanın içeriğidir. İçeriğini doğru bulduğumuz bir ortak açıklamanın, örneğin bizim oportünist olarak değerlendirdiğimiz ve fakat imzacıların çoğu açısından öyle değerlendirilmeyen bir grup tarafından imzalanması bizi rahatsız etmez. Diyelim ki bizim tanıdığımız yakından tanıdığımız Kuzey Kürdistanlı-Türkiyeli devrimci,

Marksizm-Leninizm adına konuşan fakat bizim oportunist olarak değerlendirdiğimiz bir grubun, içeriğini bizim doğru bulduğumuz bir açıklamayı imzalaması ve yaygınlaştırması bizim için olmayacak, ilke olarak reddettiğimiz birşey değildir. Ancak biz kendi açımızdan bunun için özel bir çaba sarfetmeye gerek duymuyoruz.

Şu bilinmelidir: Bizim açımızdan, yaptığımız tüm ortak açıklamalar, onun içeriğini savunan Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm grupların imzasına açıktır. Ancak bu imzacı gruplardan/partilerden biri hakkında, imzacı herhangi bir grubun/partinin kesin bir 'oportunist' genel değerlendirmesi varsa, açıktır ki sözkonusu grup, bu konuda diğer grupları da ikna etmeye çalışma görevine sahiptir. Bunun yapılamadığı yerde, sözkonusu grup, yanlış bilinç verilmemesi için, ortak açıklamaya kendi özel açıklamasını yapma hakkına sahiptir, yapmalıdır.

KARDEŞLİK İLİŞKİLERİ ÜZERİNE...

c) Bizim açımızdan, komünist partiler ve gruplar arasında "kardeşlik ilişkileri", değişik konularda yapılan ortak açıklamalardan çok ileri ilişkilerdir. Bu ilişkiler, gerçek anlamda kendilerini, bugün var olmayan ve yaratılması mutlaka gerekli olan bir Dünya Komünist Partisi'nin (Bunun ismi belirleyici önemde değil, istenirse Dünya Bolşevik Partisi, Komünist Enternasyonal; Bolşevik Enternasyonal vb. vb. densin, farketmez) tek tek ülkelerdeki parçaları olarak kavrayan, ortak çabalar içinde yaratılmış programatik ortak temele sahip, birbirlerini hem teoride, hem pratikte marksist-leninist olarak değerlendiren partilerin arasındaki ilişkidir. Böyle ilişkiler bizim açımızdan bugün ne yazık ki sözkonusu değildir. İlerde böyle ilişkilerin geliştirilebilmesi için bugün ancak küçük adımlar atılabilir. Biz bunları gücümüz oranında atmaya çalışıyoruz. Ortak açıklamalar bu küçük adımlardan yalnızca dışa yansıyan bazılarıdır.

d) Bugüne dek ortak açıklamaları bizimle birlikte imzalayan grupların tümü hakkında değerlendirmemiz bunların ideolojik-politik çizgileri itibarıyle marksist-leninist veya Marksizm-Leninizm'e yakın olan, tartışmaya açık, ideolojik mücadele içinde karşılıklı öğrenmeye açık gruplar/partiler olduğu biçimindedir.

Bunlardan Bİ/Almanya ile, diğer imzacı grupların-partilerin hepsinden daha sıkı ilişkiler içinde bulunuyoruz, bu grubun teori ve pratiğini daha yakından tanıma ve değerlendirebilme durumundayız.

AVUSTURYA MARKSİST LENİNİST PARTİSİ İLE İLİŞKİLERİMİZ HAKKINDA

e) Ortak açıklamaları birlikte imzaladığımız Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile ilgili olarak açıklamamız gereken bir kaç nokta vardır.

* Önce şu bilinmelidir: Avusturya Marksist-Leninist Partisi, Dünya Komünist Hareketi'nin genel çizgisi hakkında değerlendirmeleri açısından, Bİ/Almanya ile birlikte, bize en yakın olan partidir. Dünya Komünist Hareketi'nin genel çizgisi hakkında bu partinin yaptığı ve bu partinin temel belgeleri içinde yer alan belgeler, aynı zamanda bizim de belgelerimizdir. Sözkonusu belgeler, 1978 Temmuz'unda Avusturya Marksist-Leninist Partisi-Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist tarafından yapılan ortak açıklama; Stalin konusunda yapılan ortak açıklama; Arnavutluk Emek Partisi ve Stalin toplantılarında ortak savunulan görüşler vb. dir. Bu belgeler temelinde, ortak pratik ve teorik faaliyet içinde, Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist arasında 'kardeşlik' ilişkileri kurulmuş; Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist içindeki bölünme ertesi, bu kardeşlik ilişkileri Bolşevik Partizan ile Avusturya Marksist-Leninist Partisi arasında sürdürülmüştür. Avusturya Marksist-Leninist Partisi dışında, Almanya'da Akıma Karşı (GDS) ve Batı Berlinli Komünist (WBK) isimli gruplarla da, aynı ideolojik-siyasi temelde kardeşlik ilişkilerimiz vardı. Bu kardeşlik ilişkileri, 1983'te eski kardeş örgütlerimizin bize karşı esasta marksist-leninist olmayan yöntemlerle yürüttüğü çok sert bir polemik ertesinde, onlar tarafından tek taraflı olarak kesildi.

Biz bu polemik içinde, getirilen bir dizi doğru siyasi eleştiri doğrultusunda kendi hatalarımızı tespit edip özeleştiri ile aşarken, eski kardeş örgütlerimizin de kimi yanlışlarına, en başta da kullandıkları yöntemlerin marksist-leninist olmadığına, yaptıkları toptancı değerlendirmelerin yanlışlığına dikkat çektik.

Bizim "çizgi boyunca reformist, nihilyetçi, bürokratik örgüt planına sahip" bir örgüt olduğumuzun ilan edilmesinde ve kardeşlik ilişkilerinin tek taraflı kesilmesinde Akıma Karşı başrolü oynadı.

Biz, sonraki gelişmeler ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile yeniden temas kurduğumuz dönemde edindiğimiz somut bilgilerin de temelinde geri dönüp değerlendirdiğimizde, polemik içinde, bizim karşımıza bir blok olarak çıkan eski kardeş örgütleri birbirinden ayırıp, ayrı ayrı görüşmeler yürütmeye çaba sarfetmemekle hata yapmış olduğumuzu düşünüyoruz. Ancak bu hata, yapılan ortak toplantılarda Avusturya Marksist-Leninist Partisi adına konuşan temsilcilerin de en az diğerleri kadar saldırgan olmasıyla da bağ içinde bir hatadır. Ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi de bütün polemik boyunca, özel bir tavır takınma, bizimle özel görüşme ihtiyacı vb. belirtmemiştir. Ve bize karşı yayınlanan-yöntem olarak Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmayan- dört saldırı broşürünün altında Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin imzası da vardır. Bunların Akıma Karşı ürünü olması, Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin de o yazılarda savunulanların tümünün ve kullanılan yöntemlerin sorumluluğunu taşıdığı gerçeğini ortadan kaldırmaz.

* Eski kardeş örgütlerle 'kardeşlik ilişkilerinin' tek taraflı olarak kesilmesi, pratikte bizim bir dizi çabamıza rağmen, gerçekte her türlü ilişkinin kesilmesi anlamına geldi. Öyle ya, marksist-leninistlerin bizim gibi "revizyonistlerle" eylem birliği vb. yapması "ilkelere" aykırı olurdu! Akıma Karşı ve Batı Berlinli Komünist, süreç içinde lafta çok ilkeci, pratikte ise güce tapan ve kuyrukçuluk yapan siyasetleri ile, siyasi pratikte Kuzey Kürdistan-Türkiye bağlamında "yoldaş" ilan ettikleri PKK'nın savunusunda, Almanya açısından da 'antifa-sponti' hareket içinde onu etkileme adına, onun kuyruğuna takılan bir siyasette konakladı. Batı Almanya'nın Doğu Almanya'yı açıkça –barışçı yoldan– ilhak ettiği dönemde, Akıma Karşı ve Batı Berlinli Komünist uzunca bir dönem "son söz söylenmedi" açıklamalarıyla, Almanya birliğini, "ilkeli" tavır adına, de fakto gerçekleşmemiş gibi gören bir siyaset tuttu. Olguların, gerçeğin yerine, kafadaki "ilkelerin" konulduğu, klasik idealizmin si-

yaseti Akıma Karşı ve Batı Berlinli Komünist'in bu dönemdeki siyasetini belirledi.

Tabii sonra hayat, Akıma Karşı'ya da, Almanya birliğinin –Batı Alman emperyalizminin, Doğu Almanya'yı ilhakı biçiminde– gerçekleşmiş olduğunu kabul ettirdi. Akıma Karşı'nın şahsında öncülük adına yola çıkanlar, pratikte artçı olduklarını; ilkeli olma adına yola çıkanlar, pratikte kuyrukçu bir siyaset izlediklerini; lafta Marksizm-Leninizm'in ilkelerine çok bağlı olanlar, oportünist olduklarını ispatladılar. Eğer eski kardeş örgütlerimiz tek taraflı olarak kardeşlik ilişkilerini kesmemiş olsalardı, en geç 1991-1992'deki siyasetlerinde ısrarlı olmaları halinde kardeşlik ilişkilerini –tabii ki doğru yürütülen bir mücadele ertesinde– biz keserdik. Kuşkusuz eğer ilişkiler kesilmemiş olsaydı, başka türlü bir gelişme onlar açısından da dışladığımız bir gelişme değildir.

Bu süreç içinde, bizim için Akıma Karşı ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi yine birbirinden ayrılmaz bir bütündü. Bu süreçte de biz Avusturya Marksist Leninist Partisi ile özel bir ilişki geliştirme ihtiyacı duymadık, onlardan da bu yönde bir talep gelmedi. Biz kendi adımıza, bu aşamada da, ki bu Almanya açısından bir dönüm noktasıydı, Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin görüşlerini özel olarak öğrenme yönünde bir çaba sarfetmemiş olmayı, bir hata olarak değerlendiriyoruz. Bu bağlamda, bize yaklaşımda aynı hatanın Avusturya Marksist-Leninist Partisi açısından da var olduğunu ve onlar açısından bu hatanın daha ağır olduğunu düşünüyoruz. Eğer Avusturya Marksist-Leninist Partisi bu dönemde Akıma Karşı'nın kendine karşı izlediği yöntemler bağlamında biraz bizimle yürüyen polemiğe dönüp baksaydı, bu bağlamda kendini rahatsız eden yöntemlerin benzerinin bize karşı 'ortaklaşa' kullanılmış olduğunu görebilir, hatasını görebilir, bizimle temas arayabilirdi.

[4] Şubat 1995'te elimize (ne bizim, ne de Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin özel çabası sonucu olmayan, daha çok tesadüfen) bir özel sayı Kızıl Bayrak geçti (Kızıl Bayrak, Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin yayın organının ismidir). 6 sayfalık bu özel sayıda Avusturya Marksist-Leninist Partisi, Akıma Karşı ile ilişkilerini kestiğini açıklıyor ve bunu kendine göre gerekçelendiriyordu.

Temel gerekçeler üçtü:

I. Marksizm-Leninizm'e ve onun klasiklerine bilimsel olmayan yaklaşım

II. Teorinin önceliğinin mutlaklaştırılması

III. Siyasi mücadelede sekter yöntemlerin kullanılması, dostla düşman arasında ayrımın silinmesi

Bu temel gerekçelerin açımlanmasında bizim doğru bulmadığımız kimi tezler de savunuluyordu ve bunun yanısıra Akıma Karşı'nın –bizim polemik içinde geçmişte dikkat çektiğimiz– temel yanlışlarına da değiniliyordu. Özellikle kullanılan yöntemler bağlamında getirilen eleştiriler, bize karşı kullanılan yöntemlerin şimdi Avusturya Marksist-Leninist Partisi'ne karşı kullanıldığını göstermesi bakımından ilginçti.

Bu noktada biz,

a) Almanca bilen kesim için, bu dilde sözkonusu yazı hakkında bilgi verip, eleştirel bir değerlendirme yaptık ve bunu fazla geniş olmayan bir biçimde kamuoyuna sunduk.

b) Parti içinde gelişmeler hakkında bilgi verip tartıştık, Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile temas arayıp, tartışma kararımızı olgunlaştırdık.

Devrimci kamuoyu açısından ise; özellikle Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gelişmeler hakkında bilgi vermedik.

Geri dönüp değerlendirdiğimizde, bu noktada, dışta salt Almanca bilen kamuoyuna bilgi vermekle ve bunun dışında içte bilgi vermekle yetinmenin hata olduğunu, bu konudaki gelişmeler hakkında, merkezi yayın organımız üzerinden de tavır takınmak gerektiğini tespit ediyoruz.

c) Daha sonra, Avusturya Marksist-Leninist Partisi yönetimi temsilcileriyle, temsilcilerimiz arasında yürütülen görüşme ve tartışmalar içinde, her iki taraf da, geçmişte birlikte üretilen ortak uluslararası çizgiye sahip çıktığını, Avusturya Marksist-Leninist Partisi'nin kardeşlik ilişkilerini kesme konusunda esasta hatalı davrandığını tespit ettiğini ve kardeşlik ilişkisi vb. için değil ama, bir dizi konuda pratik ortak faaliyet yürütmek, çeşitli konularda ortak açıklamalar yapmak, birbirini karşılıklı desteklemek için yeterli temel olduğunu tespit ettiler. Gelişmeler hakkında gelişmenin her aşamasında partiye bilgi verildi. Fakat merkez yayın organı üzerinden dışa bilgi verilmedi.

Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile ilk ortak açıklama yayınlandığında, bu, partili yoldaşlar ve yakın çevre açısından bir sürpriz değildi. Fakat merkez yayın organı üzerinden bilgilenen çevre açısından, özellikle geçmişi bilenler fakat iç belgelerden haberdar olmayanlar açısından, atılan adım açıklanmaya muhtaçtı.

Biz, merkezi yayın organı okuyucularının yeni olanlarının bundan 10 yılı aşkın süre önceki polemikler bağlamında bilgilendirilmesinin fazla yararı olmayacağı, polemikleri bilenler açısından, Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile geçmişte kardeş örgüt olduğumuzu bilenlerin büyük çoğunluğu açısından ise, bunların zaten başka yollarla bilgilendirildiği gerekçeleriyle, merkezi yayın organı sayfalarında bu açıklama yapmadık. Bu yanlıştı. Devrimci kamuoyunun en geç ilk ortak açıklamanın çıktığı Bolşevik Partizan sayısında durum ve gelişmeler hakkında bilgilendirilmesi doğru olurdu. Şimdi bu yazımızla bu hatayı geç de olsa düzeltiyoruz.

[4] Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile bugün dostça ilişkiler içindeyiz. Bu ilişkiler birbirimizi karşılıklı olarak marksist leninist güçler olarak değerlendirmeyi, kimi ortak pratikleri geliştirmeyi, bu arada karşılıklı olarak yanlış gördüğümüz konularda yoldaşça ideolojik mücadeleyi içeriyor.

Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile aramızda kimi önemli konularda önemli değerlendirme farklılıkları var, bunlar üzerine yazılı, sözlü tartışmalar yürütüyoruz.

Bu bağlamda siyasi konularda özellikle AB'ye karşı somut mücadelenin nasıl yürütüleceği; Avusturya'da milli sorunun nasıl ele alınacağı, Avusturya emperyalizminin durumunun değerlendirilmesi gibi konularda önemli farklılıklarımız var.

Avusturya Marksist-Leninist Partisi, şu an Almanya'da kendisinin marksist leninist bir grup olarak değerlendirip propagandasını yaptığı "Mücadele Etmeyi Öğrenme/Söz söyleme" (Kampfen Lernen/Wortmeldung" (KL/WM) adlı bir grubun, bizim marksist-leninist olarak değerlendirdiğimiz Bİ/Almanya ile yürüttüğü polemikte, "KL/WM"nin bu dizi konudaki yanlış tavırlarını "tek marksist-leninist tavır" olarak değerlendirip savunuyor. Fakat bütün ayrılıklar bizim Avusturya Marksist-Leninist Partisi'ni Avusturya'da var olan marksist leninist güçler içinde görmemizin, onunla devrimci dostluk ilişkisi içinde olmamızın engeli değil.

Şubat 2000 ▲

85. yıldönümünde Ermeni soykırımını ve soykırımcıları lanetliyoruz!

20. yüzyılın ilk soykırımı olan, Osmanlı-Türk devleti tarafından gerçekleştirilen Ermeni ulusunun soykırımının üzerinden 85 yıl geçti. Buna rağmen soykırımın izleri hâlâ canlı duruyor karşımızda. Soykırımın yapıldığı da, soykırımcılar tarafından inkar ediliyor hâlâ!

Faşist Türk devletinin Ermeni soykırımına ilişkin tavrı sürekli olarak, inkarcı, ırkçı, şoven tavrı olmuştur. Onlara göre bir Ermeni katliamı yoktur. Ermenilerin Türkleri katletmesi vardır.

Yine, faşist Türk devleti bütün olanaklarıyla, soykırımın herhangi bir ülke tarafından kabul edilmesini engellemek ve olguları tersyüz etmek için dünya çapında çalışıyor. Bunda başarılı da oluyorlar.

Ermeni soykırımının varlığını bütün dünya bildiği halde, devlet düzeyinde Osmanlı-Türk devletinin Ermeni soykırımını gerçekleştirdiğini resmi olarak kabul eden yok. Üstelik emperyalistler bu sorunu ikiyüzlüce kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyorlar. Bir yandan Türk devletini sıkıştırmada, diğer yandan Ermenilerin gözünü boyamada bu sorunu [illegible] kullanıyorlar. Diasporadaki Ermenile-

rın ya da soykırımın tanınmasını isteyen milletvekillerinin, senato üyelerinin değişik parlamentolara sundukları karar tasarıları üzerinde tam bir komedi oynanıyor... Doğaldır da! Birinin tuzu diğerinkinden kuru...

Diasporadaki Ermenilerin yaşadığı ülkelerde Ermeni soykırımının kabul edilmesi için, sözkonusu ülkelerin parlamentolarına yönelik çalışmaların yoğunlaştığı dönemlerde oluyor. Türk hakim sınıfları Ermeni düşmanlığını alabildiğine körüklüyor. Son yıllarda her sene, 24 Nisan tarihi öncesinde bu durum hep yeniden yaşanıyor. Bu durum bu yıl da yaşandı, yaşanıyor.

Özellikle ABD'nin değişik eyaletlerinde ve Fransa'da gündeme gelen 24 Nisan'ı soykırım günü olarak ilan etme ve soykırımı tanıma karar tasarıları karşısında faşist Türk devleti –cumhurbaşkanından ayaktakımına kadar– Ermeni düşmanlığını körüklemeye devam ediyor. Ermenilerin soykırım için anıt mezar yapma girişimlerine karşı bile, kanları hâlâ kurumayan kılıçlar kınından çıkarılıyor! Ve, "tarihi tarihçilere bırakalım" teraneleriyle kitleleri sorundan uzak tutmaya çalışılırken; Ermenistan'ın sınırına metrelerce yükseklikte kılıçlı "anıt" dikerek Ermenilere tarihi hatırlatmaktan, "onları nasıl katlettiysek, sesinizi çıkarırsanız sizi de öyle hallederiz" derecesine Ermenilere tehditler savuran korkuluklar yapmaktan geri kalmamaktadırlar.

2000'li yıllara girdiğimiz soykırımın 85. yıldönümü öncesinde yaşanan bazı olayları aktarmak bile, soykırımcıların gerçek yüzünü göstermeye yeterlidir.

KARAR TASARISI VE "FRANSA KOMEDİSİ"...

Ermeni soykırımı konusunda soruna biraz dikkatli yaklaşanların bileceği gibi 29 Mayıs 1998 tarihinde Fransız Parlamentosu'nda ***"Fransa, 1915 Ermeni Soykırımını açıkça tanımaktadır."*** cümlesinden oluşan bir karar tasarısı kabul edildi. Bu tasarının yasalaşması için Senatonun da bu tasarıyı onaylaması, Senatonun bu tasarıyı onaylayabilmesi için de öncelikle bu tasarının Senatonun gündemine alınması gerekiyordu. Soykırımcı faşist Türk devleti bu tasarının Senatonun gündemine alınmaması ve alındığında da onaylanmaması için bütün kozlarını oynadı...

Fransız emperyalistlerinin Türkiye'deki çıkarlarına zarar verebilecek böylesi bir tasarıyı gündeme alıp onaylamamak ve aynı zamanda Fransa'da yaşayan Ermenileri karşısına almamak için de tasarının gündeme alınması birçok kez ertelendi. Mayıs 1998'den bu yana tasarı, tam altı kez ertelenerek Senatonun Genel Kurul gündemine alınmadı.

Fransız hakim sınıfları iç siyaset açısından özellikle seçimlerde hiç de küçümsenmeyecek bir ağırlığa sahip olan Ermeni lobisini karşıya almamak için, işi sürüncemede bırakma tavrını seçti. Ayrıca Fransız Parlamentosu'nun aldığı karar tasarısı eylemi, Fransa Devlet Başkanı'na karşı Parlamento'nun yetkilerini artırma çabasını göstermektedir. Bir yandan seçmen avcılığında, diğer yandan da yetki çatışmasında Ermeni soykırımı Ermenilere karşı kullanılmaktadır.

Dış siyaset açısından ise Fransız hakim sınıfları, içinde bulunulan koşullarda, faşist Türk devletini ve TC ile hareket etmekte olan Azerbaycan gibi Türki cumhuriyetleri Ermeniler için karşısına alma siyasetine sahip değildir.

TC'nin 1998'de AB'ye karşı tavırları, bazı Fransız firmalarını ihaledışı bırakması vb. tavırların yaşandığı dönemde Ermeni soykırımından bahseden Fransız emperyalist burjuvazisi, aranın iyileştiği ve gelecekte daha da fazla ticari ilişkilerin olma olasılığının yaşandığı durumda soykırım karar tasarısını Senatonun gündemine alınmasına karşı tavır koymaktadır.

Fransa Cumhurbaşkanı Chirac, Demirel'in mektubunu aldıktan sonra Senato üyeleriyle görüşerek, *"Sayın Demirel'in önerisi çok önemli. Bölgede önemli adımlar atılacağına dair sinyaller geliyor. Ermeni soykırımını gündeme alırsanız bu oluşum büyük yara alır. Ayrıca Türkiye gibi büyük ve yıldızı her geçen gün parlayan bir gücü karşımıza almamız doğru olmaz." (Hürriyet, 24 Şubat 2000)* görüşünü savunarak, Ermeni soykırımı yasa tasarısının Genel Kurul gündemine alınmasını engellemeye çalıştı. Amacına ulaştı da!

Mayıs 1998'den 2000 yılına kadar beş kez ertelenen karar tasarısı, bu yıl Senatör Michel Mercier ve Denis Badre tarafından ***"Fransa, 1915 Ermeni Soykırımını tanımaktadır"*** biçiminde değiştirilerek, yani önceki tasarıda yer alan ***"açıkça"*** cümlesi çıkarılarak Senato'ya sunuldu. Böylece karar tasarısı Senato tarafından bir kez daha ertelenmeyip Genel kurul gündemine alınıp onaylansaydı, yine de Fransa, soykırımı "açıkça" tanımayacaktı... Oyun, bu kadar açık oynanıyor!

Fransız Senatosu 22 Şubat 2000 tarihinde altıncı kez karar tasarısının Genel Kurul gündemine alınmasını çoğunluk oyla (6 kabul, 14 red oyu) reddetti. Reddetmesinin gerekçesi şöyledir:

"Başkanlar konferansı, Ermeni Soykırım yasa tasarısı üzerine Genel Kurul tartışması açılmasını Senato çalışmaları gündemine alması uygun görmemiştir. Konferansımız,

1. Fransız Anayasası'nın, Parlamento'ya tarihi tanımlamaya yetkili kılmadığına,

2. Ne Fransa Cumhurbaşkanı, ne de hükümetin, Güney Kafkasya devletleri arasında süren barış görüşmelerini zorluğa sokacak bu yasayı tartışmaya açmaya niyetli olduklarına, hükmetmiştir." (Milliyet, 23 Şubat 2000)

"Anayasa'ya aykırı" olduğu ve "barış görüşmelerini zora sokmamak" için Fransız Senatosu tasarıyı gündeme almayı reddediyor... Tarihi gerçekleri, soykırımı yok sayarak Senato, kitlelere tarihi yorumlamadığı teranesini okuyor! Ne büyük sahtekârlık! Senatonun yasa tasarısını reddetmesindeki en önemli etkenin Fransa Cumhurbaşkanı'nın ve hükümetinin tavrı olduğu da açıkça ortaya çıkmaktadır. Fransız hakim sınıfları TC ile arayı bozmak istemiyor. Olgu budur.

Fransız emperyalistlerinin Ermeni soykırımını kendi çıkarları için kullandıkları, Ermeni soykırımının tanınması sorununa ikiyüzlü ve sahtekârca yaklaştığı bir kez daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Bir kez daha açıkça ortaya çıkan bir şey de; emperyalist devletlerin parlamentolarında alınan kararlarla Ermeni ulusal sorununun çözülemeyeceğidir!

Emperyalistler için sadece çıkarları sözkonusudur. Kafkasya'da "barışı zora sokmamak" düşüncesi Ermenistan'ı, Karabağ'ı ya da Azerbaycan'ı

Ermeni ve Azerileri düşündüklerinden değildir. Kan ve irin içinde Nafta kokusu onlara yön vermektedir...

SOYKIRIMCILARIN TAVIRLARI...

Resmi ve sivil devlet güçlerinin yanısıra ırkçı, faşist güçlerin Türklük temelinde sıkı bir biçimde birleştikleri ve ortak hareket ettikleri temel konulardan biri Ermeni soykırımına karşı tavırdır. Herhangi bir biçimde Ermenilerin soykırıma maruz kaldıklarının ifade edilmesi, bunu ifade edenlerin "Türk düşmanı", "hain", "satılmış", "uşak" vb. vb. biçimde damgalanması için yeter de artar bile... Özellikle böylesi dönemlerde Türk şovenlerinin bütün boruları aynı notadan çalar! Soykırımı inkar için çıkan ses tonlarında yeni soykırım çığlıkları yükselir.

*"**Yok öyle bir şey, hepsi yalan**"* tavrından *"**karşılıklı öldürmeler olmuş, fakat soykırım yoktur**"* tavrına, oradan da *"**Ermeniler Türklere soykırım yaptı**"* tezinden sonra şimdi de soykırımın *"**Ermenilerin canını korumak**"* için yapıldığı ileri sürülmeye başlandı!

Şubat ayı başlarında 22 Şubat 2000 tarihinde Fransız Senatosunun yapacağı toplantıda Ermeni soykırımıyla ilgili yasa tasarısının Genel Kurul gündemine alınıp alınmamasının da konuşulacağı ortaya çıkar çıkmaz faşist Türk devleti gardını aldı. Paris Büyükelçiliği kanalıyla Fransa Dışişleri Bakanlığı nezdinde; Ankara'da da Fransa Büyükelçisini Türk Dışişleri Bakanlığı'na çağırarak yarasına tuz bastığını bildirdi.

Fransa'da yaşayan ırkçı, şoven Türklerin içinde örgütlendiği "Türk Dernekleri Federasyonu" önderliğinde, Senatonun Genel Kurul gündemine gelme olasılığı olan Ermeni soykırımını tanıma yasa tasarısına karşı bir imza kampanyası açıldı. Toplanan imzalar başta Fransa Cumhurbaşkanı Chirac olmak üzere, Senato Başkanı Poncelet'e, Başbakan Jospin'e ve Dı-

...VE YALANLAR

Ermeni oyununu bozdu

Protesto yağıyo

Siyasi partilerden büyük tepki

Soykırımı onlar yaptı

Prof. Dr. Mustafa Erkal

Ermeni iddiaları safsatadır

Bush'tan Ermenilere

'Ermeni tasarısına oy vermeyeceğiz'

Tarihçi Yurtsever:

Asıl soykırımı Fransızlar yaptı

● 11. SAYFADA

şişleri Bakanı Vedrin'e gönderildi.

Bu arada Türk ırkçılığının savunucularından yeni icatlar ortaya çıkarıldı... Bu icatçılardan biri de Türkiye gazetesinin köşe mi köşe yazarlarından İsmail Yağcı'dır; bu bay soyadına da uygun olarak hakim sınıfların yalakalığını kimseye bırakmamak gayretiyle bu köşe yazısı dizdi!

Sözkonusu yazısında Yağcı efendi sadece Ermeni soykırımını reddetmekle kalmayıp *"Türk milletinin hiç bir zaman soykırım"* yapmadığını savundu. Ve Türklerin Ermenileri soykırıma uğrattığı konusunda Ermenilerin hiçbir tarihi belge ve bilgi gösteremeyeceğini, hatta herhangi bir soykırımın yapılmadığını Ermeni ileri gelenlerinin de bildiğini Ermeniler adına tespit etmekten geri kalmadı.

Peki ama Ermeni ileri gelenleri soykırımın olmadığını biliyorsa o zaman neden Ermeniler soykırımdan bahsediyorlar? Yağcı efendinin buna da cevabı vardır elbet

"Ancak soykırım iftirası ile, Çukurova ve Doğu Anadolu'daki Ermenistan kurma hayallerini diri tutmak için, bile bile yalan söylüyorlar." (Türkiye, 17 Şubat 2000)

Ee, Ermeni "yalanlarına" karşı ve de TC'nin topraklarına göz koyan böyle hamane hayallere karşı gerçekler ortaya konmalıdır ki, Ermenilerin "yalanları" ortaya çıksın! Yağcı da "gerçekleri" ortaya koymaya çalışıyor... Dava ne imiş? Yağcı şöyle cevaplıyor:

"1877, 1895, 1909 senelerinde uzun süren Ermeni ayaklanmaları, Osmanlı devletinin birçok şehrinde kan dökülmesine sebep oldu. Ortada görünen hiçbir haklı mesele yokken Tokat, Amasya, Erzurum, Bitlis, Maraş, hatta Trabzon gibi kalabalık yerleşim yerlerinde ve aynı günde, Silahlı Ermeni ayaklanması oldu." (aynı yerden)

Yağcı efendi dökülen kanın esas olarak Ermenilerin kanı olduğu gerçeğini doğal olarak es geçmektedir. Kanın dökülmesinin sorumluluğu da "haklı bir meseleye sahip olmayan" ayaklanmalara başvuran Ermenilere yüklenmektedir. Yağcı'nın sahtekârlığı o kadar ileri gitmektedir ki, sanki haklı bir neden bulsa, ayaklanmaları doğru görecekmiş görüntüsünü vermektedir. Gerçek yalanın kimler tarafından savunulduğunu ispat etmek için o kadar çaba gösteriyor ki İsmail Yağcı, Zeytun'da Ermenilerin ayaklanması sonucu Zeytun'a Ermeni bayrağı çekildiğini ve hemen aynı gün İngiltere, Fransa ve Rusya'nın Zeytun'da konsolosluk açtıklarını söylemektedir. Yağcı, akılsıra Fransa'ya "soykırımcı sizsiniz" diye belge sunuyor! Bir soykırımcı bir başka soykırımcıya böyle karşı çıkıyor!

Ermeniler yüzünden bazı Türklerin divanı harbe verilip öldürülmesine yüreği yanan Yağcı, 1915'te Ermenilerin hükümetin emriyle göçe zorlandıklarını; 1914 Kasım ayında Doğubeyazıd'da Türk sınırını geçen Rus askeri birliklerinin tamamının Ermeni olduğunu tespit ettikten sonra şunları söylemektedir:

"Bu işgalciler, bir senede o kadar çok Türk öldürdüler ki, artık bu toprakların sahibi Türkler'den, toplu bir karşı hareket beklenir hale geldi. İşte Ermenileri bu toplu öç almadan korumak için ***Ermeni Azizaları'nın*** *da ricası ile hükümet göç emri çıkarttı. Göçmeyenleri zorla gönderdi. Sebep, onların canını korumak idi.*

Bugün bu yapılan iyilikler milletimizin aleyhine kullanılıyor. Suçlanıyoruz." (aynı yerden)

"Buyrun, cenaze merasimine!" diye bir laf vardır. Yağcı da Ermenilerin canını korumak için hükümetin zorla göçettirme kararını çıkardığını söyleyerek soykırımın olmadığını ispata çalışıyor! O, buna çalışıyor da, bu çaba içinde bile soykırımı belgeliyor. Rus askeri birliklerinin Ermeni olup olmaması, Ermenilerin Rus askeri birlikleriyle birlikte hareket edip etmemesi; ya da Türklerden toptan öç almanın beklenir hale gelip gelmemesi vb. vb. durumların hiç biri soykırımın varlığını ortadan kaldıramaz ve soykırımı haklı çıkaramaz! Ermeni soykırımı, tam da o dönem Türk hükumetinin zorla göçertme kararının ertesinde gerçekleştirilmiştir.

Kısacası, Yağcı'nın Ermenilerin canını korumak için alındığını söylediği zorla göçertme kararı, Ermenilerin canına mal olmuştur. Toptan öç alma düşüncesi hükumetin, devletin siyasetiyle pratiğe uygulanmıştı. Katatasçı Yağcı'nın Ermenilere yapıldığını söylediği "iyilik", yaklaşık bir buçuk milyon Ermeni'nin katli, Ermenilerin Batı Ermenistan'dan sürülmesi, Türkiye sınırları içinde Ermeni ulusunun ulus olmaktan çıkarılmasıdır. Yağcı ve onun gibilerine, faşist Türk devletine böylesi "iyilik"leri yapma görevi değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin omuzlarına yüklenmiş bu görev olarak bekliyor! Bu görevi omuzlarımızdan atacak günler elbette gelecektir!

Türkiye gazetesinin 19 Şubat tarihinde Fransızca bir protesto metnini Fransız yetkililere gönderin kampanyası sonucu Fransız yetkililerin fax ve e. mail'leri kilitlendi ve Fransız yetkililer fax ve e.mail'lerinin numaralarını değiştirdiler.

Abdullah Öcalan'ın Kasım 1998'de İtalya'ya gitmesinden sonra İtalya'ya karşı yapılan eylemler örnek gösterilerek Fransa'ya tehditler yağdırılmasının yanısıra, devletin köşe adamları, Cumhurbaşkanı Demirel, Başbakan Ecevit, TBMM Başkanı Akbulut ve Dışişleri Bakanı Cem Fransız muhataplarına birer mektup yazarak Ermeni soykırımı yasa tasarısının Senatonun toplantısında Genel Kurul'a kabul edilmemesini istediler. Tabii ki her zaman olduğu gibi Fransız-Türk ilişkilerinin önemi, çıkarlar sözkonusu edildi. Ayrıca Azerbaycan ve Ermenistan arasındaki çelişkilerin giderilmesi ve bu bölgede "barış"ın sağlanmasının önemi vurgulandı ve eğer sözkonusu yasa tasarısı Genel Kurul gündemine alınırsa, hem Fransız-Türk ilişkilerinin bozulacağını, hem de bölgede "barış"ın sağlanmasının zorlaştırılacağı anlatıldı.

Bu arada Azerbaycan da Türk hakim sınıflarının yaklaşımı temelinde Fransa'ya bir nota gönderdi. Fransız Senatosu'nun aldığı karardaki gerekçelerden ikincisinin Türk hakim sınıflarının isteği doğrultusunda olduğu da böylece ortaya çıkmaktadır.

Hakim sınıflar bir yandan diplomatik ilişkileri, en başta da ticari ilişkilerin bozulmaması için kullanarak Ermeni soykırımının kabul edilmesini engellemeye çalışırlarken; 1999 yılı Ağustos ve Kasım aylarındaki depremler sonrasında olduğu gibi, Ermeni soykırımı konusunda da Prof. Dr.'lar, araştırmacı yazarlar mantar gibi türemeye başladı...

Yeni bir şeymiş gibi kitlelere empoze ettikleri düşünce, çoktan çürümüş, bayatlamış ama kokusunun Türk milliyetçiliğiyle yoğrulmuş kitlelere hâlâ hoş geldiği *"asıl soykırımı Ermeniler*

yaptı" düşüncesi oldu. Bu arada Fransa'ya "aynaya bakmalı" biçiminde hatırlatmalar da yapıldı. Yine yukarıda tavrını aktardığımız İsmail Yağcı, bizi bir başka düşünceyle ilerletti. Sözkonusu düşünceye göre "*Fransa bugün hür bir ülke ise, bunu Türklerin alicenaplığına*" borçluymuş! "*Yıllar yılı Türk ekmeği ile*" nasiplenmişler! vb. vb.

22 Şubat'a yalanlar, uyarılar, tehditler, Ermeni düşmanlığının yanısıra Fransız düşmanlığının körüklenmesi ve diplomasi işletilerek gelindi. Fransız Senatosu'nun yasa tasarısını bir kez daha ertelemesi sonrasında ise "Oyunu bozduk" çığlıkları yükseldi! Türk ırkçıları, soykırımcıları nerede Ermenilere, soykırımın varlığını kabul etmeye karşı tavır takınılıyorsa, kendilerinin bir zaferi olarak kutluyorlar.

22 Şubat öncesinde TC'nin köşe adamlarının mektuplarına, bu sefer "teşekkür" mektupları eklendi. Demirel'den Ecevit'e, Kültür Bakanı İstemihan Talay'a kadar birçok kişi Fransa'nın önünde eğildi. . Emperyalistlerin önünde eğilirlerken de Ermenilere karşı çalışmalarını tüm hızıyla sürdürdüler.

Kültür Bakanı Talay, Fransa'ya teşekkür ederken, Türk ırkçılarına bir de müjde verdi: "*Fransızlara bir Fransızın ağzından cevap vereceklerini*" söyledi. Teşekkürle tehdidin içiçe girdiği bu müjdenin ne olduğunu merak ederek Talay'ın konuşmasını okumaya devam ettiğimizde, sözkonusu olanın Fransız Pierre Loti'nin mektupları olduğu ortaya çıktı. Buna göre "büyük Türk dostu" Loti'nin mektupları Türk Kültür Bakanlığı tarafından kitaplaştırılıp yayınlanacakmış. Ne var ki Loti'nin mektuplarında? diye sorduğumuzda "yeni bir tarihi belgeyle" ve "en tarafsız ve en etkili belge" ile Ermeni soykırımı olmadığı, tersine Ermenilerin Türklere soykırım uyguladığının "ispat" edildiği yönünde cevap aldık!

Loti'nin Türkiye gazetesinde yayınlanan dört mektubuna baktığımızda hiç de Kültür Bakanı Talay'ın anlattığı gibi tarafsız ve etkili belgeler olmadığı; bu sefer de temcit pilavının ısıtılıp ısıtılıp masaya konması gibi, hiç de yeni olmayan ve TC'nin zaten yıllardır savunduğu siyaseti desteklemek için kullanılan mektuplar olduğuna şahit olduk. Kültür'ü ırkçılık, kafatasçılık olan bu Bakan'ın "en tarafsız belge" diye kitlelere satmaya çalıştığı mektuplar, 150. doğum yıldönümünün 14 Ocak 2000 tarihinde TC tarafından kutlanan ve 1000 adet mektubu satın alınan bu "büyük Türk dostu"nun mektuplarıdır. Faşist Türk devletinin Türk dostu ilan ettiği birinin tarafsızlığı, faşist Ecevit'in, Bahçeli'nin vb. vb. kafatasçıların tarafsızlığı gibi bir tarafsızlıktır. Toplum bilimlerinde olduğu gibi tarih de sınıflarüstü değil, tarafsız değildir. Siyasette, tarihte tarafsızlık tespitleri, büyük bir sahtekârlıktır!

Bu diğer sahtekârlık ise, Loti'nin mektuplarında sözkonusu edilenin, zaman dilimi açısından 1915-1917 değil, yani esasta soykırımın yapılmış olduğu dönem değil, 1918 sonrası dönem olmasıdır. 1918 sonrası dönem gösterilerek gerçek soykırım dönemi gizlenmeye çalışılmaktadır. Sözkonusu edilen dönemde (1918-1919'dan itibaren), gerçekten de artık soykırım bütün yalanlarına kanıp geri gelen Ermenilerin, sadece kendi yaşadıklarının sonucu değil, geri geldiklerinde yerinde hiçbir şey bulmamanın, kendilerine ait her şeyi kaybetmenin kin ve nefretiyle yer yer intikam almak için eylemler yapmış ve evet bu intikam eylemleri sonucu bazı Türkleri öldürmüşlerdir.

Fakat sorunun özü Ermenilerin de Türkleri öldürmüş olup olmaması değildir. Sorunun özü, Osmanlı-Türk devletinin Ermenileri bir bütün olarak ortadan kaldırmayı planlamış ve Batı Ermenistan'da ve Türkiye'nin diğer bölgelerinde yaşayan Ermenilerin büyük çoğunluğunu katletmiş, soykırım yapmış olmasıdır.

Osmanlı-Türk devleti Ermeni soykırımını yapmıştır! Mirasçısı faşist Türk devleti de soykırımcılığı sürdürmektedir!

Faşist Türk devleti Ermenilere karşı düşmanlık körükleme çabalarını ABD'de de yoğun biçimde sürdürmektedir. Sözkonusu edilenin esasta Fransa ve ABD olmasının maddi temeli, bu devletlerde Diaspora Ermenilerinin yoğun biçimde yaşıyor olmaları ve soykırımın kabul edilmesi için çalışmalar yürütmeleridir.

ABD'deki Başkanlık seçimlerinin yaklaştığı dönemde, Başkan adayları seçimlere yönelik propagandada Ermeni soykırımını yine kullanıyor. Bunlardan biri de George W. Bush'tur. Junior Bush Ermeni önde gelenlerine gönderdiği mektupta, eğer seçilirse Ermenilerin soykırıma uğradığı gerçeğini kabul edeceğini açıkladı. Bush'un bu tavrına karşı soykırımcılar da Bush'a karşı propagandaya başladılar.

ABD'nin değişik eyalet meclislerinde alınan kararlarla Ermeni soykırımının tanınması gerçeğini gözönüne alan faşist Türk devleti, son yıllarda lobi çalışmalarını iyice yoğunlaştırdı. Ocak ayı sonunda ise ABD'de lobi çalışması resmen şirketleşti! Verilen bilgilere göre 1 Mart 2000 tarihinde resmen görevine başlayan lobi şirketi; lobi grubu Livingston-Solomon-Solarz bir yıllık lobi için 1.8 milyon dolar (1 trilyon TL) alacak!

24 Nisan 2000, soykırımın 85. yıldönümü yaklaşırken soykırımcıların Ermenilere karşı çabaları da sürüyor. Vurgulanması gereken bir şey de özellikle son iki yılda faşist Türk devletinin PKK'ye önemli darbeler vurması sonucunda düşmanlık körüklemede ibrenin yeniden Ermeni düşmanlığını körüklemeye doğru yöneltildiğidir. 1984 ve sonrasında ASALA yerine PKK'nin "geçirilmesi" tavrı, bu sefer "PKK yenildi, şimdi Ermeni örgütler PKK'nın yerine geçiriliyor" vb. yalanlarıyla Ermeni düşmanlığının körüklenmesine devam ediliyor.

Faşist TC'nin tüm bu çabaları, Ermenilerin soykırıma uğratılması, soykırımcı geleneği hâlâ sürdürdüğünü, soykırımcıların hâlâ işbaşında olduğunu göstermektedir.

85. yıldönümünde Ermeni soykırımını ve soykırımcıları, faşist Türk devletini nefretle lanetliyoruz! Ermeni sorununun da gerçek çözümü, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde, faşist Türk devletini yıkmakla, devrimle mümkündür.

Bir kez daha: Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek iktidarın işçi sınıfı önderliğindeki devrimci demokratik iktidar olduğunu haykırıyoruz!

Faşist Türk devletine ölüm!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

3 Mart 2000 ▲

DÜNYA ÇAPINDA MÜCADELE EDEN KADINLAR:

Yeni binyılın bizim olması için 2000 ve çok daha fazla neden var!

Yeni binyılda da emekçi kadınların yaşamını yoksulluk, açlık, şiddet, savaşlar, feodal zincirler belirliyor... Hindistan'tan Türkiye'ye, Mısır'dan Brezilya'ya, Endonezya'dan Çad'a dek bağımlı ülkelerde ezilen kadınlar yaşam mücadelesinin en ağır yükünü taşıyorlar. "Globalleşme" onlara çilelerinin artmasından başka bir şey getirmiyor! Bombay, Lagos ya da Meksiko gibi milyonluk metropollerin varoşlarında kadınlar sefalet içinde yaşamı biraz katlanabilir kılmak için didiniyor, ter döküyorlar. Pakistan'daki sığınmacı kampları ya da Sudan'daki sefalet kampları yüzbinlerce kadının ve ananın biçare yaşamını sergiliyor. Hindistan'daki pamuk tarlalarında, Nepal'deki çay plantasyonlarında, Cezayir'deki tekstil fabrikalarında kadın işçiler birkaç kuruş için ömür tüketiyor ve büyük tekeller onların sırtından kârlarına kâr katıyorlar.

Bitap düşünceye kadar çalıştırma, işsizlik, yoksulluk, erkek şiddeti... Fransa'dan ABD'ye, Avustralya'dan Japonya'ya, Almanya'dan İngiltere'ye dek bütün emperyalist ülkelerde emekçi kadınlar hâlâ erkeklere göre daha düşük ücret alıyorlar. Yüksek teknolojili fabrikalardaki çalışma koşulları kadınların sağlıklarını bozuyor. İşsizler istatistiğinde kadınlar ön sıradalar, diğer alanlarda ama kadınlar hep ikinci planda kalıyorlar. Çocuklarıyla yalnız yaşayan kadınlar çokça asgari standartın altında bir yaşam sürdürüyorlar. Emekli kadınların eline geçen ne yaşamaya ne ölmeye yetiyor. Bunun yerine ama Almanya'da yeniden dışa yönelik savaşlar yürüten ordu içinde kadının eşitliği sağlanıyor.

Yeni binyılda da direniş devam ediyor: Sistemlerin en iyisi övgülerine ve "sosyalizm öldü" çığırtkanlığına rağmen bütün kıtalarda kadınlar ezilmişliklerine ve köleliklerine karşı ayaklanıyorlar. Hindistan'da yaşam temellerini yoketmekle tehdit eden büyük baraj projelerine karşı mücadele, Batı Sahara'da kurtuluş savaşı, ABD'de iş için mücadele, Filipinler'de köylü kadınların GATT ve WTO'ya karşı mücadeleleri... Kadınların özel ezilmişliklerine, erkek şovenizmine, kadınlara yönelik şiddete karşı, eşitlik ve kurtuluş için savaşmalarının 2000 ve çok daha fazla nedeni var. Fakat, ana sorun, buna nasıl ulaşacağımızdır. Geçen yüzyılda gerçekleşen değişikliklere bir bakalım. Kadınlar seçme ve seçilme hakkını kazandı, çalışma hakkını kazandı, emperyalist ülkelerde yasa önünde eşitlik önemli ölçüde sağlandı vb. Fakat bunlar, küçük adımlarla ilerlediğimizde reformlarla zaman içinde amaca ulaşacağımızın garantisi midir? Yalnızca, seçme ve seçilme hakkını alalım. Seçme ve seçilme hakkı gökten zembille inmedi ya da egemenler tarafından kadınlara bahşedilmedi, bilakis bu hakkı kadın hareketi, örneğin burjuva kadın hakları savunucuları (sufrajetler) de meydanlarda militan kavgalarla kazandılar.

Kadınların hukuki, erkek şovenist ve kapitalist sömürü ve baskıdan gerçek kurtuluş olanağını yalnızca yüzyılın başındaki Rus devrimi yarattı. Ev işinin ve çocuk bakımının toplumsallaştırılmasıyla, kadınların üretimde ve tüm toplumsal yaşamda aktif eğitimi ve katılımıyla Sovyetler Birliği'nde 20 yıl içinde, burjuva demokrasisinin yüz yılı içinde elde edilenden daha fazlası başarıldı. Sorunu açık-seçik ortaya koymak gerekiyor.

Bu sistemde kadının kurtuluşuna ve hak eşitliğine ulaşmamız mümkün müdür?

Son yıllarda zayıflayan kadın hareketi şimdi binyıl dönümünde yeni bir atılım yapmaya çalışıyor. "Kadınların Dünya Yürüyüşü 2000". Bu yıl dünya çapında birçok eylem planlanıyor. Bu eylemler 17 Ekim'de New York'ta yapılacak büyük bir yürüyüşle noktalanacak. Bütün kıtalarda kadın örgütleri "Umut, eşitlik, barış ve demokrasi" için güç göstermeye çalışacaklar. Ezilmişliğe, dışlanmaya ve şiddete karşı harekete geçen milyonlarca kadın... Bu ne muazzam bir güç olurdu, eğer güçlerini birleştirip sisteme köklü mücadele şiarını yükseltebilseydi! Herşeyin, ama herşeyin - işgücünün, vücudun, zihnin, tüm insan varlığının - metaya dönüşmüş olduğu, ve sadece sermaye ve onun sahiplerinin yönettiği toplumu sorgulamak tayin edici sorundur! Bu toplum, savaşın gündemde durmaya devam ettiği bir toplumdur, örneğin Irak'a ve Yugoslavya'ya karşı NATO saldırganlıkları, Çeçenistan'a karşı Rusya'nın saldırganlığı. Bu toplum bir yanda haddi hesabı olmayan zenginliklerin biriktirildiği diğer yanda ise yoksulluk, açlık, soykırım ve işsizliğin arttığı ve en çok da ezilen sınıfların kadınlarını etkilediği bir toplumdur.

Bayan Çiller, bayan Clinton, bayan Gandhi ve bayan Merkel vs. gibileri kadınların kurtuluşu mücadelesinin bayraktarları değil, tam tersine dünya çapındaki emperyalist egemenlik sisteminin temsilcileridir. Dün olduğu gibi bugün de sınıflara bölünmüş bir toplumda, sömürü sisteminde yaşıyoruz.

Bu sistemin gerçek alternatifi için tartışmayı ve mücadeleyi sürdürmek zorundayız. Sosyalizm ütopya değildir! Gücümüzü ve cesaretimizi kırdırmayalım.

Kadınların kurtuluşu devrim gerektirir, gerisi ham hayaldir!

2000 yılında kadın mücadelesi enternasyonal, cesur ve fantazi dolu...

Sosyalizm için mücadele edelim! Sosyalizm ütopya değildir!

BOLŞEVİK PARTİZAN ve TROTZ ALLEDEM Kadın Grupları

Mart 2000 ▲

Gözaltında taciz ve tecavüze karşı kampanya hakkında

Gözaltında Cinsel Tacize ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu ve Emekçi Kadınlar Birliği yaptıkları bir basın açıklamasıyla "Gözaltında Cinsel Tacize ve Tecavüze Karşı Girişim" olarak bir kampanya başlattılar. 8 Mart etkinliklerine de taşınmak istenilen bu kampanya geniş yelpazeli olmayı hedefliyor.

Esasta yurtiçinde başlayan ve yürütülen bu kampanyaya yurtdışında da çeşitli eylemliklerle destek aranmaya çalışılıyor.

Bu kampanya çerçevesinde yapılacak olan kimi eylemlere bizler de bulunduğumuz alanlarda ajitasyon propagandada serbestlik ilkesi temelinde katılmalıyız. Fakat bu noktada seçici de davranmak zorundayız. Kampanyanın genel yönelimini doğru bulmamız, bu kampanya çerçevesinde yapılan tüm etkinliklere katılmamız, destek vermemiz anlamına gelmez. Bu kampanya çerçevesinde toplantı ve panellerden imza kampanyaları yürütmeye dek çeşitli eylemlikler planlanmaktadır. Biz örneğin bugünün şartlarında, bir eylem biçimi olarak imza kampanyasını uygun görmüyoruz. Bu nedenle imza kampanyası eylemliklerine doğrudan katılmayız, imza toplama işini doğrudan yürütmeyiz. Fakat imza kampanyasının sokaklarda/ meydanlarda stand açılarak yürütüldüğü yerde (kendi ajitasyon ve propagandamızdan vazgeçmeksizin) standları korumak ve güç vermek amacıyla buralara katılabilir ve desteğimizi böyle sağlayabiliriz. Bu noktada bizim amacımız, kamuoyuna cinsel taciz ve tecavüz bağlamında sistemi teşhir eden görüşlerimizin taşınmasıdır.

* Gözaltında taciz ve tecavüzün kaynağı erkek egemen sömürü sistemidir. Erkek egemen sömürü sisteminde kadınları aşağılamanın onları baskı altında tutmanın çeşitli biçimleri vardır. Taciz ve tecavüz bu sistemin barbarlıklarındandır. Bu nedenle gözaltında taciz ve tecavüze karşı kampanyanın merkezinde bu sisteme karşı mücadele durmak zorundadır.

* Gözaltında taciz ve tecavüz bilinçli bir devlet politikasıdır. İşkenceci devlet, eline geçen muhalifleri yoketme ve yıldırma siyaseti gütmektedir. Faşist devletin vahşi ve erkek egemen yüzü en açık biçimiyle kendisini komünist/ devrimci ve muhalif kadınlar üzerinde estirdiği cinsel terörde göstermektedir. Cinsel şiddet, erkek egemen zihniyetin elinde etkili bir silahtır, kadınlara yönelik işkencenin en ağır biçimidir ve esas hedefi kadınlardır.

* Gözaltında cinsel taciz ve tecavüz faşist, gerici baskıcı rejimlerde yaygın ve sistemli bir biçimde uygulanan, "olağan" bir yıldırma silahıdır. Fakat buradan hareketle burjuva demokrasisinin işlediği ülkelerde bu silahın terkedildiği sonucuna varılması büyük bir yanılgı olur. Erkek egemenliği emperyalist sistemle bütünleşmiştir. Burjuva demokrasisinin en iyi işlediği, en ileri ülkelerde de erkek egemenliği süregitmektedir. Aynı boyutta olmasa da bu ülkelerde de gözaltında, polis karakollarında ve özelde devrimci ve muhalif tutuklulara cinsel taciz ve tecavüz uygulamaları sözkonusudur (örneğin, İngiltere'de IRA tutuklusu kadınların bir aşağılama yöntemi olarak "arama" adı altında sık sık çırılçıplak soyulması). Bu nedenle yürütülen kampanyada bir bütün olarak erkek egemen sistem hedeflenmek zorundadır. Faşist baskı rejiminin barbarlıkları teşhir edilir ve ona karşı mücadele yürütülürken bizim alternatifi "burjuva demokrasisi"nde görmediğimiz bilince çıkarılmalı ve tüm reformistlerle bizim aramızdaki temel farkın bu olduğu unutulmamalıdır.

* Gözaltında şiddet ve tecavüz esasta kadınları hedefleyen sistemli bir silahtır. Öyle bir silah ki, kadınlar kendilerine uygulanan bu işkenceyi açığa dahi vuramamaktadırlar. Tecavüze uğrayan kadınlar utanmakta, ezikliklе derin bir suskunluğa dalmaktadırlar. Saldırıya uğrayanlar kadınlar! İşkenceye maruz kalanlar kadınlar! Ancak bunu açıklayamıyor ve uğradıkları saldırının hesabını soramıyorlar! Çünkü cinsel şiddeti silah olarak kullanan erkek egemen zihniyet yine onlara bu saldırılar karşısında susmayı emrediyor!

Şimdi yürütülen kampanya bu sessizliği yıkmayı, kadınları uğradıkları saldırının hesabını sorma yönünde yüreklendirmeyi amaçlıyor. Bunun desteklenmesi ve daha da ileriye taşınması doğrudur ve bizim de görevimizdir.

Mart 2000 ▲

Emperyalizm ve yenisömürgecilik...

Bu sayımızda 6. Kongre Raporu'nda yeralan yeni sömürgecilik konusuna değineceğiz. Kongre Kararları'nın konuyla ilgili 31. maddesinde şunlar söylenmektedir:

EMPERYALİST HEGEMONYANIN EGEMEN BİÇİMİ: YENİ SÖMÜRGECİLİK

31— Emperyalist dünyanın bir yanında, bu dünyanın efendileri olarak emperyalist büyük güçler başta olmak üzere emperyalist güçler dururken; diğer yanında bu dünyanın köleleri olan emperyalizme çeşitli biçimlerde ve ölçülerde bağımlı ezilen ülkeler durmaktadır. Bu ezilen ülkelerin artık esas bağımlılık biçimi, lafta, görünüşte bağımsız, emperyalizmin doğrudan işgali veya yönetimi altında olmayan ve fakat gerçekte iktisadi, siyasi, kültürel her açıdan emperyalizme bağımlı devletler biçiminde bu bağımlılık; yeni sömürgeci bir bağımlılık biçimidir. Emperyalizmin ortaya çıktığı andan itibaren varolan bu bağımlılık biçimi, giderek yaygınlaşmış, İkinci Dünya Savaşı ertesinde bir dizi yeni "bağımsız devlet"in kurulmasıyla esas biçim haline gelmiştir.

Kuşkusuz, yeni sömürgeci tipte bağımlılık ilişkisi içinde olan her devletin somut durumu değişik, gücü, bağımlılık derecesi vb. farklıdır." (Bolşevik Partizan, sayı 111, sayfa 14)

Fransızca néo-colonialisme, ingilizce neo-colonialism olarak adlandırılan yeni sömürgecilik politikası, emperyalizmin klasik sömürge anlayışından (colonialism) uzaklaşarak, bunun yerine sömürge olan, bağımsızlığını kazanamamış ülkelerin sözde "bağımsızlığını" kurma hakkını tanıması; bununla birlikte sözkonusu ülkeleri ekonomik, siyasal, kültürel vb. bir dizi bağla kendine bağımlı hale getirme politikasının adıdır.

"TEKEL SÖMÜRGECİLİK POLİTİKASINDAN DOĞMUŞTUR!"
— LENİN

Emperyalizm tarih sahnesine çıktığında esas olarak dünyadaki yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını, tarım ürünlerini vs. sömürmek, üretim için hammadde kaynaklarını ele geçirmek zorundaydı. Bu yüzden zenginlik kaynaklarının bulunduğu bölgeler/ülkeler emperyalist güçler tarafından askeri olarak işgal ediliyor; emperyalist askeri işgale bağlı olarak sözkonusu ülkede "valilik", "sömürge valiliği" vs. isimlendirmelerle bir siyasi yönetim oluşturuluyordu. Emperyalizme direkt bağlı bu siyasi yapı, işgalci emperyalist gücün çıkarları doğrultusunda soygun ilişkisini yürütüyor; emperyalist gücün çıkarlarına, soygun ve talanına engel olan tüm güçlükleri ortadan kaldırıyor, emperyalizmin yatırım yaptığı tarım ve işletme alanlarındaki ilişkileri kontrol ediyor, elde edilen ürünün ve taşınmak istenen hammaddelerin dünya pazarlarına veya endüstri merkezlerine ulaşabilmesi için ulaşım mekanizmalarının sağlıklı ve sistemli bir şekilde kontrol edilmesini vs. vs. sağlıyordu.

Emperyalizm üzerine yaptığı çalışmada Lenin, emperyalizmin en temel özelliklerinden birisinin dünyanın büyük güçler arasında paylaşımı olduğunu vurgulayarak sömürgeciliğin emperyalistlerce vazgeçilmezliği üzerine şunları yazar:

"Bugünkü kapitalizmi belirleyen temel özellik, büyük girişimcilerin tekelci birliklerin egemenliğidir. Bu tür tekeller, bütün hammadde kaynaklarının tek elde toplandığı koşullarda en sağlam durumu gelirler, ve uluslararası kapitalist birliklerin, rakiplerinin her türlü rekabet olanaklarını yok etmek, örneğin demir rezervlerini ya da petrol kaynaklarını vs. satın almak yönünde ne büyük bir gayret sarfettiklerini gördük. Tekellere, rakipleriyle giriştikleri mücadelede karşılarına çıkabilecek her türlü rastlantıya, hatta karşı tarafın devlet tekeli yasası arkasına siperlenmesi gibi bir rastlantıya karşı başarı şansı olanağını, ancak ve yalnız sömürgelere sahip olmak sağlar." (Lenin, Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, İnter Yayınları, İstanbul 1995, sayfa 85-86)

Emperyalizmin sömürge politikasından sözedildiğinde, mali sermayenin ve büyük güçlerin, dünyanın ekonomik ve politik yönden paylaşılmasına çıkan dış politikasının ve devletsel bağımlılığın bir dizi geçiş biçimleri yarattığına da dikkat çeken Lenin, dünyanın sömürge sahipleri ile sömürgeler arasında bir bölünme yanında politik olarak biçimde bağımsız ama gerçekte mali ve diplomatik açılardan emperyalizme bağımlı bir ülkeler kategorisi olduğunu da söyler. Lenin bu tipteki ülkeleri örneklerken Arjantin ve Portekiz örneklerini verir, her iki ülkenin emperyalizme bağımlılık ilişkisinde de bir farklılığın bulunduğu belirtir. Lenin, dönemin emperyalist büyük güçlerinden birisi olan İngiliz emperyalizminin, Arjantin burjuvazisiyle ve bu ülkenin bütün ekonomik ve politik yaşamını yöneten çevrelerle "çok sıkı bağlara" sahip olduğunu Schulze-Gaevernitz'den yaptığı alıntıyla ortaya koyar. Sözkonusu yazar bu bağımlılık ilişkisini "Arjantin'in İngiltere'nin neredeyse bir ticari sömürgesi" olduğunu ifade etmektedir.

Lenin, Portekiz örneği üzerinden de yarısömürge ilişkinin bir başka formasyonunu daha verir. İngiliz emperyalizminin rakipleri olan Fransız ve İspanyol emperyalistlerine karşı kendi durumunu güçlendirmek için Portekiz'in –ve onun sömürgelerinin– vesayetini aldığını, Portekiz'e ve sömürgelerine meta ve sermaye ihracında daha iyi koşullar elde ettiğini söyledikten sonra Lenin şu sonuca varır:

"Büyük devletlerle küçük devletler arasında bu tür ilişkilere her zaman rastlanmıştır. Fakat kapitalist emperyalizm döneminde bunlar genel bir sistem haline gelir, 'dünyanın paylaşılması'nı örgütleyen ilişkiler bütününün tamamlayıcı bir parçası olur ve dünya mali sermayesinin faaliyet zincirinin halkalarına dönüşür." (Lenin, Emperyalizm – Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, İnter Yayınları, İstanbul 1995, sayfa 89)

Emperyalizm soygun döneminde "dünyanın paylaşılması"nı örgütleyen ilişkiler bölümünün tamamlayıcı bir parçası olarak mali sermayenin sömürü zincirinin bir halkası olan sömürgecilik, süreçte özde bir değişikliğe uğramaksızın biçimsel birtakım değişikliklerle yoğun bir biçimde varlığını sürdürmektedir.

YENİ SÖMÜRGECİLİK

İkinci Dünya Savaşı öncesinde emperyalizmin temel sömürü biçimi; dünya üzerindeki geri, gelişmemiş bölgelerdeki zenginlik kaynaklarını ve tarım ürünlerini doğrudan talan etmek, bunun için ülkeleri/bölgeleri kendi sömürgesi olarak elde tutmak şeklindeydi.

Üretici güçlerin değişmesi, emperyalistler arasındaki dengesiz ve sıçramalı gelişmeler, sosyalizmin emperyalizme yönelik kazandığı zaferler vb. bir dizi olgudan ötürü İkinci Dünya Savaşı sonlarında yenisömürgecilik olgusunun öne çıkmasına yolaçtı. Artık emperyalist güçler alışılagelmiş bir biçimde askeriyle, silahıyla, siyasi kadrolarıyla işgal ve ilhaka dayalı sömürgeci yöntemi bir kenara bırakmaya, yerine ekonomik olarak kendilerine göbekten bağlı "milli devletini kurmuş", "bağımsızlığını kazanmış" ülkelerin sömürüsüne dayanan bir biçime yöneldiler. Artık siyasi kadroları sömürge ülkeye götürme yerine, "bağımsızlığını ilan etmiş" ülkedeki işbirlikçileri ve bunların siyasi kadroları üzerinden çıkarlarını güvence altına almaya; bu dizi yöntemle ekonomik bağımlılığı sürekli ve çok daha üst boyutlarda gerçekleştirmeye başladılar. Ekonomik bağımlılık, siyasi bağımlılığı da beraberinde getirdi. Bu yenisömürgecilik anlayışı, emperyalist talanın esas biçimi haline geldi.

Neden yeni sömürgecilik anlayışı esas hale geldi? Bunun birden çok nedeni vardır. Bazılarına kısaca değinelim:

Özgürlükçü ve bağımsızlıkçı hareketlerin yoğunlaşması, pratikte dünya halklarının uyanması ve emperyalizme karşı mücadele bayrağı açması; emperyalizmin daha "akıllı" politikalara yönelmesini beraberinde getirdi. Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında sosyalizmin bir kamp olarak emperyalizmin karşısına dikilmesi ve dünyanın 1/3'ünde kurulan sosyalist ve halk demokrasisi ile yönetilen ülkelerin varlığı, sömürge ve bağımlı ülkelerde gelişip güçlenen ulusal kurtuluş hareketlerinin kendi milli devletini kurma yönündeki taleplerinin yoğunlaşması, sosyalist kampın savunduğu ve uyguladığı özgürlük ve bağımsızlık taleplerinin pratikte hayat bulması ve bunların sömürge ülkelerin kurtuluş umudunu geliştirmesi vb. vb. olgular karşısında ideolojik açıdan zorda kalan emperyalizm sömürgecilik ilişkilerini yeni bir biçime kavuşturmak zorundaydı. Bunun yolu bulundu: Yeni sömürgecilik.

Yeni sömürgecilik biçimi ile; sömürü ilişkisi sömürgelerin "bağımsızlığını tanıma" yaftasıyla gizlenmiş olacak, çok kaba bir biçimde uygulanan sömürü ve talan çok daha inceltilmiş biçimlerle yer değiştirecek fakat özde kâr akışında bir değişiklik olmayacak, tersine artarak sürecek; bir bütün olarak emperyalist sistem dünya halklarının gözünde yıkılması gereken bir sistem olduğu gerçeği gizlenecekti. Böylece milli kurtuluş hareketleri de emperyalizmin çıkarlarına halel gelmeksizin iğdiş edilmiş olacak, emperyalizm bağımsızlığın ve özgürlüğün savunucusu olduğunu ilan edecek, dünyanın ezilen ve sömürülen yığınlarını bu yolla da aldatabilecekti.

İkinci Dünya Savaşı'nın sonuçlarından birisi, emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkelerde emekçi yığınların mücadelesinin emperyalizmin sömürgecilik zincirlerini kırıp atmak oldu. Ancak yine bu ülkelerin bir bölümünde emperyalizme karşı mücadele burjuva sınıflar önderliğinde gerçekleştiği için emperyalizme bağımlılık zinciri bu bütün olarak kırılıp atılamadı. Sömürgeciliğin yerini kendi ulus devletini kurmuş olan burjuvazinin ekonomik –ve siyasi– olarak emperyalizme bağımlılığı temelinde gerçekleşen bir bağımlılık ilişkisi, yenisömürgecilik aldı. Kurulan burjuva "bağımsız" devletler kısa sürede emperyalizmin yeni sömürgeci sisteminin parçaları haline geldiler. Emperyalizmin ülke içindeki uzantıları haline gelen hakim sınıflar ve onların siyasi erki, emperyalist güçlerin çıkarlarının savunucuları oldu, bu arada kendileri de emperyalizmin uşaklığı görevinin karşılığı olarak sömürü pastasından paylarını almaya yöneldiler.

Sömürü ilişkisindeki bu biçim değişikliğinin emperyalist güçler açısından bir diğer avantajı yenisömürgecilik olgusunun kendi aralarındaki dalaşta kullanmaya elverişli olmasıdır. Emperyalist büyük güçlerin dünyayı kendi aralarında paylaşım dalaşında bir emperyalist güç, diğer emperyalist güçlerin nüfuz alanlarına el atarken, üzerine oynadığı ülkenin bağımsızlık yönündeki taleplerini kendi potasında eritebilme şansına sahip hale geliyor; emperyalist çıkarları gereği rakip emperyalist gücün sömürgeci yönetimi altında ezilen ve kendi ulusal devletini kurmak yönündeki talebine olumlu yanıt vermekte yarar görüyordu. Savaş sonrasında ABD emperyalizmi gerileyen emperyalist güçlerin –özellikle İngiliz ve Fransız emperyalizminin– nüfuz alanlarını ele geçirme ve kendi soygun ilişkisini yerleştirmede "bağımsızlık", "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" vs. söyleminden yararlandı.

Lenin'in 20. yüzyılın başlarına ilişkin Arjantin ve Portekiz bağlamındaki örnekleri hatırlamak bile emperyalizmin bu alanda daha ortaya çıktığı anlardan itibaren kısmen uyguladığı bu politikayı dünyanın yeniden paylaşılmasında diğer rakiplerine karşı uyguladığının açık verileri olduğunu göstermeye yeter.

Bugün emperyalist güçlerin dünya üzerindeki hakimiyet biçiminin esasta yenisömürgecilik olduğunu, klasik so-

müigeciliğin esas olmaktan çıktığını aşağıdaki tablodan da görebiliriz. Geçmiş sömürge imparatorluklardan kalan çeşitli tipte sömürge alanları bağlamında şöyle bir tabloyla karşılaşıyoruz:

Fransa: Guadalup Martinik, Reunion, Saint-Pierre, Miquelon ve Mahore, Fransız Polinezya, Yeni Kaledonya, Vallis, Futuna, Fransız Avustralya ve Antarktikası.

"Büyük Britanya İmparatorluğu" / İngiltere: Kanal adaları ve Man adası; Cebelitarık, Bermuda takımadaları, Falkland, Güney Corciya ve Güney Sandviç adaları, Anguilla, Montserat, Kayman adaları, Turks ve Kaykos adaları, Virjin adaları; Hong Kong, Çagos takım adaları ve Pitcairn.

Hollanda: Hollanda Antilleri Birliği olarak adlandırılan Curacao, Bonaire, Sint Maarlen, Sint Eustatius ve Saba adaları ile Karibik'teki Aruba.

Portekiz: Macao

ABD: Virjin takımadaları, Panama kanal bölgesi, Guam, Kuzey Marianlar, Midway adaları, Samoa adaları, Wake adaları ile Küba'dan kiralanmış olan Guantanamo körfezi.

Bunun dışında bir zamanlar bağımsız bir devletin parçası olup da (örneğin Kuzey Kıbrıs!) bir yabancı güç tarafından işgal edilmiş alanlarla, çok uluslu devletlerde bağımsız devlet kurmaları zor yoluyla engellenen uluslar/ülkeler de –ki bunlara "iç sömürge" demek yanlış olmayacaktır– (örneğin Büyük Britanya'da K. İrlanda; Fransa ve İspanya'da Bask Bölgesi; Türkiye, Irak, Suriye ve İran'da Kürdistan; Sri Lanka'da Tamil Elam) vardır.

Sömürgeciliğin dünya üzerindeki bu görüntüsünü Güney Amerika, Afrika, Ortadoğu ve Asya'nın bir çok bölgesinde kendi "bağımsız" devletine, bir ulusal marşa ve bir bayrağa sahip olan ama gerçekte emperyalizme göbekten bağlı yarısömürge ülkelerin yaygınlığıyla karşılaştırdığımızda klasik sömürgeciliğin esas biçim olmaktan çıktığını rahatlıkla görebiliriz.

YENİ SÖMÜRGECİLİĞİN BAZI ARAÇLARI VE KİMİ SONUÇLARI

Emperyalizmin risksiz, sinsi ve avantajlı yeni yaygın sömürü ve talan biçiminin gelişmesinin çok çeşitli yolları vardır.

Klasik sömürgeci döneme göre daha az bir riskle ve çok daha az bir sermaye ile çok daha kâr elde edebilmenin yolunu açan yeni sömürgecilik olgusu, öncelikle ekonomik açıdan emperyalizme oldukça fazla avantaj sunmaktadır.

Yarısömürge ülkeler, emperyalistler açısından ucuz işgücü, ucuz hammadde kaynakları, ucuz tarım ürünleri üreten alanlar, emperyalist sermayenin ürünleri için pazar olarak "değerlendirilmekte"; bu ülkelerde sanayinin gelişmesi emperyalistler tarafından bilinçli olarak engellenmektedir. Bütün bu ve benzeri olguların bir sonucu, emperyalist ülkelerle, emperyalizme bağımlı ülkeler arasındaki derin uçurumların hergeçen gün daha da artmasıdır.

"Bağımsız" devleti bağımlı hale getirmenin yollarından birisi sermaye ihracının yoğunlaşmasıdır. Bu yoğunlaşma kimi zaman tekel yatırımları veya "devlet yatırımı" şeklinde olurken, çoğunlukla da "kredi anlaşmaları" yoluyla gerçekleşmektedir. Emperyalizmin mali kurum ve kuruluşları vasıtasıyla –örneğin IMF, Dünya Bankası– "geri ülkelere" kredi sağlamakta, sözkonusu krediler "faizleri bile ödenemeyen" yoğun bir borçlanmayı beraberinde getirmekte, böylece bağımlılık zinciri çok daha güçlenmekte borçlandırma yoluyla "geri ülkeler" soyulup soğana çevrilmektedirler. Bugün emperyalizme bağımlı ülkeler, emperyalizme küçük parmağını uzatmış ama bu arada kolunu kaptırmış bir durumdadır. Gerçekte emperyalistler kendilerine bağımlı ülkelere yatırdıklarının çok daha fazlasını çoktan transfer etmiş durumdadırlar. Bu arada bırakalım bağımlı ülkelerin borçlarının eksilmesini, yeni ödemeler borçların faizlerine sayıldığından ana borçlar yerinde durmakta; hatta giderek daha da büyümektedir.

Emperyalist devletlerle yarısömürge devletler arasında yapılan bu tür anlaşmalar, emperyalist devletlerin dayatmaları ve koşullara bağlamaları sonucu alınan kredilerin ne için kullanılacağı, "ne kadar" üretim yapılacağı, yapılan üretimin "iç pazar için mi, dış pazar için mi" yapılacağı gibi konularda da emperyalistlere "belirleyici olma "hakkını" tanımaktadır.

Emperyalizmin herhangi bir ülkeyi kendine bağımlı hale getirmede kullandığı borçlandırma yöntemlerinden birisi de "karşılıklı yardım anlaşmaları", "ekonomik işbirliği anlaşmaları" "kalkınma fonları" vs. vs. adı altında yapılan sözde "yardımlardır". Eşit olmayan güçler arasında ve çoğunlukla geri ve gelişmemiş ülkelerle yapılan "karşılıklı yardım" veya "işbirliği" anlaşmaları emperyalizmin kasalarını doldurmaktan öte bir işe yaramamakta, geri ve gelişmemiş ülke yapılan anlaşmadan çok daha fazla borçla çıkmaktadır. Bunun İkinci Dünya Savaşı sonrasında Marshall ve Truman "yardım programları" gibi Türkiye'de de bilinen bir çok "meşhur" örneği de vardır. Marshall ve Truman "yardım programları"nda açıkça ifade edilen sözde yardımlar ulusları ABD emperyalizminin kollarına atmaktan başka bir sonuç vermemişti. Bugün emperyalist büyük güçlerin, bunların içinde de özellikle ABD'nin etkisi ve denetimi altında olan çeşitli "ekonomik yardım kuruluşları" üzerinden verilen "yardımlar" bağımlılık zincirlerinin güçlendirilmesine hizmet etmektedir. Günümüzde "geçer akçe" olarak piyasaya sürülen "globalleşme" teorileriyle birlikte emperyalizmin "geri" ülkelere yönelik soygun ilişkisi MAI, MIGA gibi programlarla çok daha dizginsiz ve kapsamlı bir saldırıya dönüşmüştür.

Emperyalist ülkelerle yenisömürge ülkeler arasındaki soygun ilişkisi tüm hızıyla sürmekte; iki kategorideki ülkeler arasında varolan büyük çaptaki eşitsizlik derinleşmektedir.

Emperyalist ülkelerle yarısömürge ülkeler arasındaki soygun ilişkisinde önce dünya çapında mamul madde, sanayi ve tarım ürünleri değiş tokuşunda sürekli hammadde aleyhine olan ticaret hadleri (Terms of Trade) belirleyici rol oynamaktadır. Emperyalizme bağımlı ülkelerin esas ticaret metası olan hammaddelerin ve belirli tarım ürünlerinin dünya pazarındaki fiyatı emperyalistler tarafından dikte edilip sürekli yerinde sayar veya düşerken, emperyalist ülkelerin esas ticaret metası olan mamul maddelerin/sanayi ürünlerinin fiyatı ise sürekli yükselmekte, böylece emperyalizme bağımlı ülkeler giderek daha da yoksullaşmakta, daha da "emperyalizme muhtaç" hale gelmektedir. Bu soyguna emperyalizmin, kendi avan-

tajları ve daha fazla kâr elde etme dürtüsüne hizmet eden bir gümrük politikasını yarısömürge ülkelere dayatması ve gümrük duvarlarını kendisi için çok daha uygun hale getirmesi olgusu da eklendiğinde varolan uçurum çok daha derinleşmektedir.

Bilginin, iletişimin ve teknolojinin yoğun bir şekilde emperyalist ülkelerde yoğunlaşması, yarısömürge ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki eşitsizliğin çok daha fazla büyümesinin araçlarından birisidir. Tekelleşen ve ticari hayatta çok yoğunluklu hale gelen teknolojinin kullanımında ekonomik güçsüzlük, norm sistemleri, patent, marka ve isim hakları gibi bir dizi engel yüzünden yarısömürge ülkeler gelişen teknolojiye uzak kalmakta, bu durum yarısömürge ülkelerin emperyalizme bağımlılık zincirine yeni halkalar eklemektedir. Teknolojik gelişmede en iyi halde yapılan, emperyalist ülkelerde kullanılan eski, geri teknolojinin geri ülkelere transferidir. Yine emperyalist ülkelerde pahalı işçilikle üretim yapılan sanayi alanlarının ucuz işgücü cenneti olarak görülen alanlara, yani yarısömürge ülkelere kaydırılması da yenisömürgeci soygunun görüntülerinden birisidir.

Emperyalizme bu çok yönlü bağımlılık yarısömürge ülkede kapitalizmin kendi iç dinamikleriyle gelişmesini nispi olarak engeller, emperyalist ülkelerle karşılaştırma içinde sanayinin gelişme düzeyinin alt seviyelerde seyretmesini, ağır sanayi yerine "montaj sanayi" de denilen küçük ölçekli sanayinin; üretim araçları üretmeye değil daha çok tüketime yönelik üretimin ağırlıklı olmasını beraberinde getirir.

YENİSÖMÜRGECİLİĞİN BAZI SİYASİ SONUÇLARI

Emperyalizme ekonomik olarak bağımlı bir ülkeden siyasi bağımsızlık beklemek abesle iştigaldir. Ulusal devletini kurmuş, "bağımsızlığını" kazanmış ülkelerin uluslararası emperyalist sistemin bir parçası olması yenisömürgeciliğin siyasi sonuçlarından birisidir.

Bağımsızlığını sözde tanıdığı ülkeye ekonomik yolla giren emperyalistler, burada kendi ekonomik tekelini kurmakla kalmaz, bu ülkelerdeki üstyapıyı da kendilerine bağımlı hale getirir; siyasi yapıda ve sınıfların konumlanışında kendine özgü kimi değişikliklere gider. Emperyalizmin yarısömürge ülkelerde esas müttefiki işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak beyleridir; emperyalizm bağımlılık ilişkisini bu sınıflar üzerinden yürütür.

Dıştan bakıldığında kendi ulus devletini kurmuş olan, sözde bağımsız görünen, kendi iktidar aygıtını "kendisi belirleyen" yarısömürge ülkenin hakim sınıfları iktidarı elde tutmak için "bağımsızlık" adına kitleleri kandırır; kitleleri, "bağımsızlık" lafıyla üzerinde emperyalizmin ve kendi sınıf çıkarlarının yazılı olduğu burjuvazinin bayrağı altında toparlamaya çalışır.

Emperyalizmin yeni sömürgeci siyaseti ve bunun ekonomik, sosyal ve siyasal etkileri ülkeden ülkeye değişir, tek ve düzenli bir seyir izlemez. Bağımlılığın sınırları ve ölçüsü ülkedeki gelişmişlik düzeyine, ulusal bilince, sınıfların konumlanışına vs. vs. göre değişiklik arzeder.

Bu tür ülkelerin bir bölümünde gerek ekonomik koşulların nispi istikrarlı olması, gerekse emekçilerin yaşam standartının nispeten yüksekliği vb. nedenler hakim sınıfların iktidarını burjuva demokrasisi çerçevesinde sürdürmelerine olanak tanıyabilir. Kimi yarısömürge ülkelerde ise burjuva iktidarının açık, terörcü diktatörlüğü; yani faşizm uygulanır.

Bu tür ülkelerde parlamento, faşist iktidarı gizlemeye yarayan bir maske görevi görür. Görünüşte halkın oylarıyla işbaşına gelmiş bir "bağımsız" ve "meşru" bir iktidar vardır, parlamento çalışmaktadır, ancak işçilerin, emekçilerin muhalefetinin yükseldiği ve mevcut "olağan" önlemlerle bu muhalefetin yükselişinin durdurulamadığı, burjuvazinin ipin ucunu elinden kaçırdığı dönemlerde "darbelere" de başvurulur. Hakim sınıfların tüm bu baskıcı ve terörcü uygulamaları emperyalizmin bilgisi dahilindedir; gerektiği hallerde emperyalist güçler bu tür darbelerin planlamasında ve uygulanmasında desteklerini "esirgemezler"!

Emperyalizmin yarısömürge ülkelerde esas müttefiki işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak beyleri olmasına ve bağımlılık ilişkisini bu sınıflar üzerinden yürütmesine rağmen sömürgelerde olduğu gibi doğrudan bir bağımlılıktan sözedilemez. Bununla birlikte emperyalist bağımlılık ilişkisi bu tür ülkelerde sosyal ve siyasal yapıda kendine özgü yarattığı bu değişikliklerin kimi siyasi sonuçları vardır. Sonuçlardan birisi de devrim aşamaları ile ilgilidir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi sınırları ve ölçüsü ülkedeki gelişmişlik düzeyine, ulusal bilince, sınıfların konumlanışına vs. vs. göre değişiklik arzeden çok çeşitli bağımlılık biçimi olması bu ülkelerde değişik devrim süreçlerinin yaşanacağını göstermektedir. 6. Kongre kararlarının konuyla ilgili 32. maddesinde şunlar belirlenmiştir:

32- Bunların bir bölümünde feodalizm önemli ölçüde varlığını sürdürür, toplumun gelişmesinin önündeki esas engellerden birini oluştururken, kimisinde feodalizmin tasfiyesi oldukça ilerlemiştir. Kimisi, daha gerçek anlamda uluslaşma sürecini bile tamamlamamış durumdayken, kimisi oldukça uzun süredir ulusal devletini ve kendi içinde de ulusal azınlıkları ezmektedir. Kimisi iktisadi gelişmesi açısından, proletarya iktidarı şartlarında sosyalist bir sanayileşme için yeterli önşartlara sahipken, kimisinde hemen hiçbir endüstriyel temel yoktur, vb. Bu ülkelerde, bu yüzden değişik devrim süreçleri yaşanacaktır. Hepsinin ortak özelliği, bu ülkelerin hepsinde, emperyalist sömürü ve egemenlikten kurtulma sorununun devrimin temel sorunlarından biri olarak varlığı, antiemperyalist devrim görevlerinin varlığıdır." (Bolşevik Partizan, sayı 111, sayfa 14)

Klasik sömürge ilişkilerinde emperyalist güç işgalci bir güç olarak açıkça ortadadır. Böyle bir durumda antiemperyalist mücadele doğrudan işgalci emperyalist güce karşı verilmektedir. İşgalci güç açıkça ortada olduğunda kitleleri antiemperyalist mücadeleye kazanmak, seferber etmek nispeten daha kolaydır. Emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkisinde bu işgalci yan gizlidir. Böyle bir durumda emperyalizme bağımlı ülkedeki işbirlikçi burjuvazinin ve büyük toprak beylerinin iktidarını yıkmak demek işbirlikçi burjuvazinin arkasındaki emperyalist güce/güçlere de darbe vurmak demektir. Emperyalizme karşı mücadele için devrimi örgütlemek gerekir. Emperyalizme karşı mücadele devrim için mücadele olmak zorundadır.

Şubat 2000 ▲

HİZBULLAH ÜZERİNE...

İstanbul Beykoz'da Hizbullah örgüt yöneticilerine karşı düzenlenen operasyonla birlikte, "islami terör" sorunu bütün karmaşıklığı ve ağırlığıyla kamuoyu gündemine oturmuş durumda.

Türk devletinin kucağında serpilip gelişen, büyüyen Hizbullah, yıllardan beri öncelikle Kuzeybatı Kürdistan'da başta PKK taraftarı ve yöneticilerine karşı yoğun bir şekilde saldırılarda bulunmuş, binlerce Kürt yurtseveri bu saldırılar sonucu öldürülmüş ya da sakat bırakılmıştır.

"Derin devletin" gözetimi ve denetimi altında, silahlı satırlı saldırılarını sürdüren bu kanlı örgüt, gelinen aşamada artık devletin "gölgesi" olmaktan çıkmaya karar vermiş ve bu tavrı-

İŞKENCE VAHŞETİNİ DEVRİM VE SOSYALİZM ORTADAN KALDIRACAKTIR!

Vahşet! Hizbullah vahşeti! Günlerdir bu kelimeler günlük yaşamımızın ayrılmaz birer parçası oldu. Yazılı ve görsel tüm burjuva basını yoğun bir biçimde Hizbullah'ın katliamlarından bahsetmekte, "dünyada görülmemiş vahşet" olarak göstermektedir.

Son günlerde Hizbullah tarafından peşpeşe çok sayıda işveren kaçırılıp ortadan kaynedildi. Devletin Hizbullah örgütüne karşı yoğun operasyonu 17 Ocak'ta başladı ve İstanbul'da bir hücre evi basıldı. Sonuç, biri ölü, ikisi yaralı Hizbullah militanı ele geçirildi. Dinci şeriat düzeni kurma peşinde olan Hizbullah adlı örgütün kaçırıp çeşitli işkencelerden geçirerek bunbarca öldürdükten sonra toprağa gömdüğü bir çok insanın cesedi ortaya çıkarıldı.

Bu tarihten sonra Türkiye/Kuzey Kürdistan'ın bir çok yerinde Hizbullahçıların kaçırıp işkence yaptıktan sonra barbarca katledip toprağa gömdükleri 46 ceset çıkarıldı ve daha da çıkacağı beklenmektedir. Hizbullah adlı dinci şeriatçı örgüte karşı yoğun bir operasyon başlamış durumdadır. Operasyon başladığı günden beri yazılı ve görsel basında yoğun bir biçimde Hizbullah'ın öldürdüğü insanların cesetleri ve öldürme biçimleri gösterilmektedir. Gazetelerin ana başlıkları, televizyon haberlerinin büyük bölümü Hizbullah'ın vahşeti üzerine ayrılmıştır. Vahşet, devletin resmi ve sivil tüm kurumları tarafından kınanmaktadır, sahte gözyaşları dökülmekte, dünyada görülmemiş, insanlığa ve dinimize sığmaz bir vahşet olarak değerlendirilmektedir.

Dinci şeriatçı bir devlet kurma peşinde olan Hizbullah adlı bu örgüt yıllardır faşist Türk devletinin resmi ve sivil kuruluşları tarafından desteklenmiştir. Hizbullah özellikle Kuzey Kürdistan'da PKK taraftarlarına devlet desteğinde yoğun bir saldırıda bulunmuş, çok sayıda PKK taraftarını ve desteklevicisini şehir ortasında, gündüz, devletin gözü önünde katletmiştir. Bir çok insanı da kaçırıp, işkencelerden geçirerek öldürmüştür. Devlet bunları görmüyordu! Kaçırılanlar birer 'faili meçhul' insan olarak kayıplar listesine karışıyordu. Devlet yakaladığı Hizbullahçı katilleri hemen serbest bırakıyordu. Her şey açıkça ortada: Devlet PKK'ye karşı Hizbullah örgütünü destekledi!

Peki ne oldu da birden devlet kendi eliyle besleyip büyüttüğü Hizbullah örgütüne karşı operasyonlara başladı? PKK örgütünün durumu, A. Öcalan'ın yakalanması sonrası gelişmeler, PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketi devletin istediği bir noktaya gelmişti. Bugün PKK'ye karşı dün kullandığı Hizbullah örgütüne ihtiyaç yoktur. Kemalist laik faşist devlet Hizbullah örgütüne daha fazla göz-

nı son gerçekleştirdiği cinayetlerle ilan etmiştir. Kendisine ideolojik olarak yakın bulunan ve pek çok konuda yardımda bulunmuş ancak tümüyle denetimine girmemiş kimi islamcı Kürt çevrelerine yönelik sürdürülen "kaçırma, öldürme eylemleri" "Hizbullah'ın kendi rüştünü ispatlama" ve İslami kesimde hakimiyet kurarak devletin gölgesi olmaktan "kurtulma" çabalarının açık ifadesidir.

Hizbullah'ın tam anlamıyla "kendine dönme serüveni" diye adlandırabileceğimiz bu gelişmeleri, başka nedenler yanında PKK'nın silahlı mücadeleyi bırakarak, "düzen içi" çözüme tam anlamıyla endekslenmesi gerçeğine doğrudan bağlıdır. Bir başka deyimle, bölgede kendini tek egemen güç olarak ilan etme savaşımında, olgunlaşan şartları zaman geçirmeden değerlendirme uğraşıdır.

Bu saptamaları yaptıktan sonra, operasyon sonrası konuyla ilgili olarak devlet ve medyanın tutumu üzerine kısaca duralım..

Medyayı bu konuda iki ana gruba ayırmak yanlış olmayacaktır. Birincisi, devlet safında yer alan ve ağırlığı oluşturan kesim, ikincisi "islami medya" diye adlandırılan kesim.

Bu iki ana grup kendi içlerinde temel konularda olmasa da çeşitli tali sorunlarda farklılıklara sahiptir. Bu durum Hizbullah sorununun işlenmesinde de kendini göstermiştir.

Devlet yetkilileri ve onlarla aynı safta yer alan medya kuruluşları; Hizbullah'ın mezar evlerinde çıkarılan çuvallar dolusu insan cesetlerini kamuoyuna teşhir ederek; 28 Şubat müdahalesinin ne kadar haklı ve doğru olduğunu ispatlama çabası içine girmişlerdir. Hizbullah'ın PKK'den daha da tehlikeli olduğunu, "islamın siyasallaşmasının" bu tür sonuçlar doğuracağı üzerine hamasi bildik nutuklar atılarak, kitleler propaganda bombardımanına tutulmuştur.

Yazınsal ve görsel medya kurumları, her gün yeni bir senaryo ve yeni bir "mezar ev" ile kamuoyu karşısına çıkarak kendilerine biçilen görevi layıkıyla gerçekleştirdiler.. Devletin bu kanlı cinayetlerdeki ve öncelikle Kürt yurtseverlerine yapılan saldırılardaki sorumluluğu, bir iki cılız ses dışında eleştiri konusu bile edilmedi. Suç her defaki gibi, "dış güçler" ve "mihrak" güçlere yüklenerek, devletin kanlı eli yıkanmaya çalışıldı. Açık oturumlar, yazı dizileri vs. hep bu ana eksende sunuldu!

"İslami medya" ise bu sorun karşısında tam anlamıyla bir "şok" yaşadı. "Yukarı tükürse bıyık, aşağı tükürse sakal" misali kem küm etmekle yetindi. Göstermelik gözyaşları ya da "bu yapılanlar islama sığmaz" söylemleri bu gerçeği değiştirmez. Kaldı ki, yapılanların islama sığmadığı yönündeki beyanlar külliyen yalandır...

"İslami kesimin" Hizbullah vahşetiyle gündeme gelen "islami terör" ve "islamın siyasallaşması" konularında yürüttüğü ve bundan böyle yürüteceği tartışmaları ciddi olarak izlemek ve değerlendirmek son derece yararlı ve gereklidir. Ancak bunu bu yazı kapsamında yapmanın imkânı yoktur.

Hiç şüphe yok ki, tüm devrimci çevreler bu sorunla ilgili olarak bir kez daha tavır takındılar. Yıllardan beri, bu konuda sürdürdükleri kararlılıklarını bu son gelişmelerle daha bir kapsamlı ve özel tarzda ortaya koydular.

Devrimci çevrelerin konuyla ilgili

yummak istememektedir, gelişmesini istememektedir. Laik kemalist faşist devlet dinci şeriatçı faşist Hizbullah örgütünün gelişmesini engellemeliydi, daha fazla gözyumması devlet için hiç iyi olmayacaktı. Son günlerde Hizbullah tarafından çok sayıda insanın peşpeşe kaçırılıp kaybedilmesi kamuoyunda da yoğun yankı buldu. Bu gelişme de devleti rahatsız etmeye başladı. Bu gelişmelerden sonra daha önce yaptığı eylemleri bildiği halde ses çıkarmadığı, besleyip büyüttüğü Hizbullah örgütüne karşı saldırıya geçti.

Devlet, sivil ve resmi kurumlar, basın.. bu saldırıda Hizbullah'ın kaçırdığı insanlara yaptığı işkenceleri ve öldürme biçimlerini yoğun bir biçimde propaganda yaptılar; vahşet dendi; dünyada görülmemiş; bunu yapan insan değil; islama ve dinimize uymaz dendi, vs. vs. Daha nice bayıflamalar.

Hizbullah'ın yaptığı bir vahşetti. Bu doğru. Ya devletin yaptıklarına ne demeli? Devlet bu vahşetin çok daha fazlasını yaptı, yapıyor. Faşist Türk devletinin tarihi katliamlarla, sürgünlerle, işkencelerle, darağaçlarıyla, "faili meçhul" cinayetlerle, kaybedilmelerle, insanları zindanlarda çürütmelerle, sakat bırakmayla, kadınlara tecavüzle, çocuklara yapılan işkenceyle .. doludur. Akla gelebilecek her türlü vahşet devletin tarihinde vardır. Bunlar ölü ele geçirdikleri PKK gerillalarının başına ayaklarıyla basarak zafer işareti yapanlardır! Bunlar sağ veya ölü ele geçirdikleri gerillaları panzerlerin, arabaların arkasına bağlayarak yerde sürükleyenlerdir! Bunlar 'aslan gibi polisimiz varken niye kadınlara copla tecavüz edilsin' diyerek kadınlara tecavüz edilmesini savunanlardır! Bunların yaptıklarının listesi daha çok uzundur ... Akla gelebilecek her türlü işkence, baskı vardır bu listede. Devlet ihtiyaç duyduğunda bu vahşet biçimlerini uygulamaktan kaçınmamaktadır. Bütün bunlar bilinirken, günlerdir Hizbullah vahşetinden bahsedilmektedir. Ne ikiyüzlülük!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

Faşist devletin ve basının bu ikiyüzlülüğü teşhir edilmeli, yalan ve demagojileri geri çevrilmelidir. Bu devletin, polisin, ordunun, diğer resmi ve gizli askeri kurumlarının nice komünist, devrimci, aydın ve ezilen milliyetlerden emekçilerin kanına bulaşmıştır elleri. Asıl vahşeti yapanlar onlardır!

Biz, kim olursa olsun işkence yapılmasına karşıyız. İnsanlığı işkenceden kurtarmanın da tek bir yolu vardır: İşkencenin kaynağı olan sömürü düzenini yokedip, işkencenin olmadığı, insanın insan tarafından sömürülmediği sosyalist dünyayı yaratmaktır.

Ne laik kemalist faşist diktatörlük, ne dinci şeriatçı düzen!

İşkenceyi de ortadan kaldırmak için; bu barbarlığa son vermek için;

YAŞASIN DEVRİM, YAŞASIN SOSYALİZM!

Ocak 2000 ▲

BOLŞEVİK PARTİ

siyasi tutumları, bir bakıma bizler için daha büyük bir önem taşıyor ve olası hatalı tutumlar üzerine tartışmak daha önceliklidir. Bu bilinçle aşağıda kimi yanlış yaklaşımlara kısaca değinme gereği duyuyorum.

"Hizbullah devlet tarafından kurulmuş, kontra bir örgüttür. Başına Hüseyin Velioğlu'nun getirilmesi göstermeliktir. Devlet, dün ihtiyaç duydu ve bu örgütü kurdu, bugün ihtiyaç duyduğu için yok etmek istiyor..."

Ana hatlarıyla özetlediğimiz bu yaklaşım kimi devrimci çevrelerin takındıkları yazılı tavırlardan alınmıştır.

Tartışılan bağlamda, herşeyi "devlet" ile açıklamak, soruna yüzeysel ve tek yanlı yaklaşımın ürünüdür. Siyasi sonuçları bakımıyla yanlıştır.

Hizbullah, en kısa tanımla, "islamın militan tarzda siyasallaşmış" biçimidir. Bugün gelinen aşamada, çok açık bir biçimde kendi bağımsız örgütlü yapısıyla savaşımını sürdürme çabası içinde olduğunu ortaya koymaktadır. Son olarak Van'da gerçekleşen silahlı çatışma bu gerçeği daha da kanıtlamaktadır. Özellikle "derin devlet"in Hizbullah'a sunduğu her türlü destek ve hoşgörüye rağmen olgu budur!

PKK'ye karşı yürütülen savaşta "devlet/Hizbullah" ittifakına bakarak bu örgütü suni olarak kurulmuş kabul etmek çok yanlış bir yaklaşımdır.

Bilinmelidir ki, Kürt bölgesi "öteden beri İslami inanç ve taleplerinin çok yaygın ve çok derin olduğu bir alandır. Bu verimli topraklar, islamın İran devriminin etkileri ve TC'nin PKK'ye karşı savaşta "din silahına" sık sık başvurması sonunda daha da olgunlaşmıştır. Öyle ki, meyve vermeye son derece elverişli hale gelen bu topraklarda tohumu ekmek ve biraz da su vermek bol ürün için yeterli olmuştur. Sonuçta onbinleri etkileyen Hizbullah doğdu.

İran İslam devriminin lideri Humeyni'nin en çarpıcı bir biçimde dillendirdiği "Siyaset dışı islam islam olamaz" şiarı bütün müslüman halkları derinden etkilemiş ve uyarıcı bir rol oynamıştır.

"İslam bir inançtır, kişilerin özel hayatını düzenler ama politikaya alet edilemez" söylemi hergeçen gün islami kesimler nezdinde manirliğini yitirmektedir. TC'nin sözümona laik yöneticilerinin bu oportünist yorumları öteden beri çeşitli biçimlerde cemaatler biçiminde örgütlenmiş islamcı kesimleri devlete yakınlaştırmaktan çok, uzaklaştırmıştır. Ayrıca PKK'nin "Dindarlar Birliği" vs. adına örgütlenmesi de bu süreci hızlandırmıştır. İnsanlar bir şeyin taklidini değil aslını aramaya başlamışlardır. Bütün bu olgular ve daha sayabileceğimiz pek çok neden, Hizbullah ve benzeri örgütlerin oluşumuna temel teşkil etmiştir. Bu gerçekleri görmezden gelerek herşeyi devletin güdü, inisiyatifi ile açıklamaya kalkmak geleceğe politik olarak hazırlıksız olmaktır.

Hizbullah istemediği bir anda, devletle çatışmaya girmiş olmakla birlikte, geleceğe yönelik eylemlerine devam edecektir. Devlet yetkililerinin açıkladığı gibi, "kökü kısa sürede kazınabilecek" bir yapı da değildir!

Bazıları, bu örgütün geçmişte öncelikle Kürt yurtseverlerine yönelik yaptığı saldırıları dile getirerek bu yapının gelinen aşamada artık "kendisi için tetik çekmeye" başladığını, bu durumun da devleti rahatsız ettiği gerçeğine işaret ediyorlar. Bu saptama doğrudur ama eksiktir. Eksiktir, çünkü, bu örgüt PKK taraftarlarına saldırırken de bir anlamda kendisi için "tetik çekmiş" oluyordu. Biliyordu ki, PKK'nin etkinliğini kırmadan, bölgede söz sahibi olması mümkün olamazdı. Bu bağlamda şunu da belirtmekte yarar vardır: Kullanan taraf sadece devlet olmamıştır; iki taraflı bir kullanma sözkonusudur!

Son olarak, her benzetmenin "benzemezlikler" taşıdığı gerçeğinden hareketle, geçmişte yaşanan bir tartışmayı anımsatmak istiyorum:

Bilindiği üzere PKK 70'li yıllarda başta Kürt bölgesi olmak üzere pek çok alanda Türkiye sol hareketine mensup kimi gruplarla ve Kürt gruplarıyla silahlı çatışmalara girmiştir. Karşılıklı saldırılarda onlarca devrimci ölmüştür. Bu saldırılarda, inisiyatif genelde PKK'nin elinde olmuş, sonunda "kazanan" kesim de PKK olmuştur. Bu yıllarda tüm sol ve devrimci güçler "PKK'nin niteliği" üzerine tartışmış, çeşitli değerlendirmeler ortaya konmuştur. Bir iki grup veya örgüt hariç diğerleri PKK'nin bir "MİT" örgütlemesi olduğunu, karşıdevrimci olduğunu ilan etmiş ve bu tutumlarını 80'lerin sonlarına kadar da sürdürmüşlerdir. Bu vahim yanlışın başka nedenleri yanında asıl göze çarpan "gerekçesi" PKK'nin devrimcilere karşı şiddet uygulaması gösterilmiştir.

PKK'ye takınılan bu yanlış tavrın, yıllar boyunca ne gibi olumsuzluklara neden olduğu üzerine gelinen yerde geniş boylu durmaya sanırım gerek yoktur!

Şimdi Hizbullah karşısında tavır takınırken, geçmişin yaşanmış bu tür olumsuzluklarını gözden ırak tutmamak gerek!

Devlete karşı olmak, devrimci olmak için yeterli sebep olamaz. Hizbullah felsefi, politik yaklaşımı ve pratiği ile gerici, karşıdevrimci bir güçtür. Devlete rağmen ayrı bir güçtür!

17 Şubat 2000
Bir Bolşevik Partizan
Okuru ▲

"Onların cesareti bize güç veriyor!"

Bu yıl Almanya'nın BW bölgesinde *"20. yüzyılın tüm antifaşist, demokrat, devrimci kadın savaşçılarını analım! Onların cesareti bize güç veriyor!"* adı altında 8 Mart etkinliği düzenlendi. Bu etkinlik 4 Mart'ta bölgedeki bolşevik kadınlar tarafından bölgesel bir katılımla düzenlenen, oldukça görkemli geçen bir etkinlikti.

Bu kutlamada açılış konuşmasının ardından antifaşist mücadelede yitirdiğimiz kadın savaşçıların anısına bir yazı sunuldu ve unutturulmak istenen kimi komünist, devrimci kadınlar tanıtıldı. Yazının bitiminde saygı duruşu yapıldı.

Toplantı küçüklerin bir dans gösterisiyle devam etti. Aralara şiirler serpiştirildi. Ertesinde önce Agnes Smedley ve daha sonra Käte Niederkirchner devrimci Alman kadınlar tarafından tanıtıldı. Program müzik dinletisi ve skeçle devam etti. Ertesinde flamenko dans gösterisi sunuldu. Daha sonra dia gösterildi ve salondaki kadın ve erkeklere önceden hazırlanan sorular soruldu. Toplantı tekrar müzik dinletisiyle son buldu.

Salon oldukça güzel süslenmişti. Pankartların yanısıra yine devrimci Alman kadın arkadaşların hazırladığı antifaşist devrimci ve komünist kadınların resim sergisi salona ayrı bir renk kattı.

Toplantıya sunulan konuşma metninden sisteme karşı mücadelenin bir parçası olarak antifaşist mücadele yürütmenin; biz demokrat, antifaşist, devrimci ve komünist kadınların önemli bir görevi olarak ortaya konduğu. Geçmişte ve bugün barbarlığın tüm biçimlerine karşı zindanlarda, özel kamplarda, Nazi döneminde toplama kamplarında, işyerinde vb. yürütülen ısrarlı, sabırlı ve cesaret dolu mücadelenin bizim mücadelemize örnek olduğu ve güç verdiği vurgulandı.

Toplantı bir bütün olarak güzel oldu. Aktif oldu. Öğretici oldu. Takriben 150 civarında ve çoğunluğu kadın olan kitle toplantıyı baştan sona kadar ilgi ile izledi.

Toplantıyı organize eden
bolşevik kadınlar
14 Mart 2000 ▲

POLİS BASKISI ALTINDA 8 MART MİTİNGİ...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi yaklaşık 2500 kişinin katılımıyla, Mimar Sinan Kültür Parkı'ndan başlayıp Uğur Mumcu Meydanı'nda sona erdi.

Polis her zamankinden daha fazla kitleyi provoka etmeye çalışıyordu. Özellikle çoğu genç insanları bir köşeye çekip kimlik bilgileri alarak kitleyi huzursuz etmeye çalışıyordu. Kitlenin büyük bir çoğunluğunu erkekler oluşturmaktaydı.

Mitinge HADEP, EMEP, Eğitim-Sen, KESK gibi kitle örgütleri ve üniversite öğrencilerinden oluşan bir topluluk katılmıştı. Daha önceki mitinglere kıyasla sendika katılımının daha az olması dikkat çekiyordu. Buna sebep olarak; HADEP mitingine dönüşebileceği öne sürülüyordu. Alana geldikten sonra tertip komitesinin yazısı okundu. İki müzik grubunun dinletileri bunu takip etti. Polisin onca provokasına rağmen miting olaysız sona erdi.

Bolşevikler olarak bu eylemde görüşlerimizin propagandasını yaptık.

Bir BP okuru ▲

BP yazı kuruluna...

BP sayı 126'da bir bildiriyi yayınlarken önüne Yazı Kurulu adına "Ulucanlar direnişi ve birkaç not" düşmektesiniz. Yaptığınız bu açıklama içinde sorun gördüğüm bir noktaya dikkat çekmek istiyorum. Bu kısa açıklamada hücre sistemi mi koğuş sistemi mi ikilemimine karşı çıkmaktasınız, birinin diğerine karşı savunulamayacağını yazmaktasınız. Önce şunu belirtmekte yarar vardır, biz faşist zindanların yıkılmasından yanayız ve faşist düzenin devrimcileri yargılamaya hakkı yoktur, vb. vb. genel doğruları savunuruz. Sınıf mücadelesi önümüze bir dizi karmaşık sorunu, istemediğimiz şeyleri getirip dayatmaktadır. Devrim bugünden yarına olacak bir şey değil, bir dizi zorlu aşaması vardır, inişli çıkışlıdır. Mücadele içinde kazandığımız mevzileri kaybetmemiz de sözkonusu olacaktır, veya bu mevzilerin savunulması, korunması ve ileri bir adım için kaldıraç olarak kullanılması zorunluluğu, gerekliliği vardır. Ulucanlar direnişi bağlamında da durum böyle ele alınmalıdır. Reform taleplerini savunmak gerekir diyoruz, ama bunları savunmak ve elde etmekle sorunun çözüleceğini savunmuyoruz, tersine bunları devrim için bir mevzi olarak, kaldıraç olarak kullanmanın gerektiğini söylüyoruz. Hücre sistemi mi, koğuş sistemi mi sorusuna bu açıdan yaklaşılmasının yerinde ve doğru olacağını düşünüyorum. Biz esasen ne birini ne diğerini ne de zindanların varlığından yanayız, biz bunlara karşıyız, bunları yaratan sisteme karşıyız. Ama sınıf mücadelesi böyle gelişmiyor ve sorunlara biz reform talebini bırakalım devrimi savunalım vb. yaklaşamayız. Çözüm devrimde, devrim için mücadele ederken bu mücadeleye bağlı olarak, ona yardımcı olacak, sınıf mücadelesini karartmayacak ve ilerlemesine yardımcı olacak reform taleplerini savunuruz, savunmak zorundayız. Genel noktalarda hemfikir olduğumuzu biliyorum. Somut Ulucanlar direnişinin nedeni, talebi noktasında sorun çıkmaktadır. Koğuş sistemi devrimcilerin hapishane yaşantısında şu andaki durumda biraz "iyi" bir durumdur, hücre sistemi bu "iyi" durumdan daha geri, devrimcilerin birlikte yaşamasını, dayanışmasını vb. ortadan kaldıran, devrimcileri birey olarak hücre içinde yaşamaya zorlayan vb. bir sistemdir. Yani bir anlamda elde edilmiş bir reform talebidir, biraz daha "ileri"dir. Bu somut da koşulları daha geriye götürecek, elde edilmiş hakları yok edecek bir saldırı geldiğinde buna karşı durmak bir görevdir. Burda varolanı savunma anlamında değil, geriye doğru götürmeye karşı çıkılmalı ve varolan durumdan da daha ileriye doğru götürecek talepler savunulmalıdır. İçerik doğru konduğunda bir sorun olmadığını düşünüyorum. Tersi bir tavır çözüm devrimde diyerek elde edilmiş hakların geri alınması veya yeni kazanımların elde edilmesi mücadelesi küçümsenir. Ulucanlarda devrimci tutsaklara gelen saldırı karşısında susmamak tavır almak yerindedir. Ordaki devrimcilerin de yaptığı budur ve biz de orda olsaydık, yapacağımız hücre sistemine karşı çıkmak olurdu. O anda pratik adım atmak, tavır belirlemek, gelen saldırıya karşı durmak önemlidir. Hapishanedeki bir devrimcinin koğuş sisteminden hücre sistemine geçişe karşı tavır belirlememesi mümkünmüdür? Şayet ikisi de aynı ise, pratikte devrimcilerin yaşamı ve mücadelesi bağlamında farklılık arzetmiyorsa, o zaman yapılacak şey hakim sınıflar istediği sistemi bırakalım uygulasınlar tavrı olur, bu da yanlıştır. Yazı kurulu bu somut olay için bu düşünceyi savunurken sınıf mücadelesinin diğer alanlarında ekonomik demokratik taleplerde bu sorunu nasıl ele alacağını, bir paralellik kurulup kurulamayacağını düşünüp, bu sorunu da bu bağ içinde ele alıp değerlendirmelidir. Biz bugün bir çok reform talebini dile getiriyoruz ve savunuyoruz, ama devrimi ön planda tutarak, bu talepleri devrime bağlayarak, bu taleplerin devrime zarar vermemesini savunarak vb.

Yoldaşlar bir yandan bu tavrı takınırken diğer yandan şunu savunmaktadırlar: "Sorunu böyle koymak ama, tutsaklık koşullarında da can pahasına direnişler sonucu elde edilen kazanımların, mevzilerin savunulmasını dışlamaz". Bu doğrudur ama yukarıdaki anlayışla çelişki arzetmektedir. Bu somut pratik ve tartışma bağlamında savunulan bu düşüncenin pratik anlamı nedir? Yoldaşlar bu soruya cevap verirlerse sorunun daha iyi anlaşılacağını düşünüyorum.

Çalışmalarınızda başarılar, yoldaşça selamlar

27.12.1999 ▲

Eleştiriler üzerine...

Ulucanlar direnişiyle ilgili olarak BP Sayı 126'da bir bölgede bir parti hücresinin çıkardığı bildiriyi yayınladık. Bu bildirinin yayınlandığı yerin başına da Ulucanlar Direnişi bağlamında bir iki noktaya dikkat çeken bir önaçıklama koyduk.

Bu önaçıklamanın ardından içimizden ve çevremizden gelen bazı sözlü ve yazılı eleştirilerde soruna yaklaşımda aramızda özsel bir ayrılık olmadığı halde sanki kimi noktalarda farklı bir yaklaşım varmış gibi bir durumun ortaya çıktığına tanık olduk. Bunun üzerine sözkonusu BP sayısında yayınladığımız kısa önaçıklamanın soruna yaklaşımımızı tam olarak ortaya koymadığını, yer yer yanlış anlamalara neden olduğunu tespit ettik.

Yukarıda, gelen eleştirileri özsel olarak içeren özellikte soruna dikkat çeken bir okuyucu mektubunu yayınlıyoruz. Yanısıra, sorunun daha iyi anlaşılması açısından ne düşündüğümüzü biraz daha açmaya çalışacağız.

En başta şunu tespit ediyoruz: Bizim bu yazıda ortaya konan içerikle hiçbir problemimiz yok. Fakat yazı, bizim ön açıklamamızı eksik yorumlamakta, ön açıklamamızı sanki koğuş sistemi-hücre sistemi ikileminde takılıp kalıyormuş, bu ikisi arasındaki farkı yok sayıyormuş, reform mücadelesini görmezden geliyormuş gibi bir yoruma tabi tutmaktadır. Önaçıklamada anlatılmak istenen bu değildir. Ol

mayan çelişkinin varmış gibi görülmesinin nedeni de burada yatıyor.

Görüşümüzce, ön açıklamadaki düşünce yoldaşın açımladıklarıyla çelişmemektedir. Fakat sorun ana hatlarıyla ortaya konmakla sınırlı tutulduğundan, görünen o ki, başka yorumlara da yolaçabiliyor. Bunu anlaşılır kılmamız lazım.

Ön açıklamada en başta Ulucanlar'da faşizmin devrimcilere saldırdığı ve bunu hangi gerekçelere dayandırdığı ortaya konmaktadır. Buna karşı direnişin bir görev olduğu tespit edilmektedir. Bu arada mücadelenin hakim sınıflarca dayatılan çerçevede yürütülmemesi; bu çerçevede kalındığında yanlış bilinç taşıyan noktaların olduğu, bunun aşılması gerektiği anlatılmakta ve sonuç bölümünde de, söylediklerimizin yanlış anlaşılmaması için aynen şunlar söylenmektedir: "*Sorunu böyle koymak ama, tutsaklık koşullarında da can pahasına direnişler sonucu elde edilen kazanımların, mevzilerin savunulmasını dışlamaz. Devrimciler can bedeli direnişler sonucu kazandıkları mevzilere yönelik devlet saldırılarına karşı mücadele ederler, etmelidirler.*"

Eğer ön açıklamanın amacı yalnızca alıntıda vurgulanan anlayışı açan bir yazı olsaydı, bu durumda hiçbir sorun çıkmayacaktı. Ama önaçıklama kamuoyuna yanlış bilinç taşıyan bazı tavırlara da içini açmadan tezler düzeyinde dikkat çektiğinden, söylediklerimiz, bazı yoldaşlara sorun varmış gibi görünebilmektedir.

Bu durumda yoldaşların tartıştığı çerçevede ne düşündüğümüzü açarsak: Biz reform mücadelesini bir yana atmayız, reformlar için de mücadele ederiz. Ancak buna devrim mücadelesinin bir aracı olarak ele alır yürütürüz. Reform-devrim mücadelesi bağlamında temel halka budur, mücadele bu eksen üzerinde şekillenmek zorundadır. Bu temel ilke her devrimci için, işin ABC'sidir. Bu anlayış çıkış noktası olmak üzere konumuzla bağı açısından somut konuşursak, Ulucanlar cezaevinde faşist Türk devleti devrimcilere birkaç nedenle saldırdı, devrimcileri katletti. Bu saldırının nedenlerinden biri af tartışmaları yürüyordu, faşist devlet bir yığın yalan, demogojiye dayalı propagandayla devrimcilerin cezaevinde bile silahlandığını, isyan çıkardığını, insanları öldürmeye çalıştığını vb. göstermeye çalışarak bunları neden affetmek istemediklerini göstermeye çalıştılar. Esas amaçlarından biri de devrimcileri birbirinden ayırmak, onları tek tek hücrelere atmak ve böylece içerdekilerin mücadelesini kırmaktı. Faşist devlet bu hedefine varmak için Ulucanlar'da devrimcilere saldırdı. Bu faşist saldırı karşısında devrimci tutukluların zindanlarda devrimci bir temelde mücadele yürütmeleri zorunludur, bir görevdir. Somut olarak da hakim sınıfların devrimcileri hücrelere tıkma çabalarını boşa çıkarmak için mücadele edilmek zorundaydı ve Ulucanlar'daki devrimci tutsaklar da bunu yaptılar. Yoldaş yazısında "biz de orada olsaydık, yapacağımız hücre sistemine karşı çıkmak olurdu" diyor. Doğrudur, hücre sistemine karşı çıkardık ve devrimciler olarak bizi dağıtmak isteme lerine karşı kararlıca mücadele ederdik. Fakat sorunu hücre sistemi/koğuş sistemi ikilemine sıkıştırmanın yanlış olduğunu da savunurduk. Dışarıya vereceğimiz bildiri, mesaj vb. araçlar üzerinden; "Hücre sistemi insanlık suçudur!" gibi bir şiarın temel alınarak kullanılmasına karşı çıkardık. Mücadelemizi böyle bir şiarla temellendirmeyi yanlış bulurduk. Saldırının devrimcileri dağıtmaya yönelik olduğunu, devrimcilerin buna karşı birlikteliğini savunmanın en meşru hak olduğunu söyler ve faşist saldırıya karşı elde edilmiş hakları korumak için tabii ki mücadele ederdik. Fakat eğer "insanlık suçu" kavramı mutlaka kullanılacaksa, bunlardan yalnızca hücre sisteminin değil, koğuş sisteminin de; en başta da hakim sınıfların devrimcileri zindanlara atmasının da "insanlık suçu" olduğunu savunurduk. Ve mücadelemizin merkezinde, örneğin, "Zindanlar yıkılsın, devrimci tutsaklara özgürlük!" benzeri bir şiar bulunurdu.

Bizim yazımızda dikkat çekmek istediğimiz nokta burasıdır. Biz, bu tür mücadelelerde kötü olanlar içinde en kötüye karşı mücadeleyi esas mücadele olarak ele almanın yanlış olduğunu, devrimci kamuoyuna bu yönlü bir bilinç taşımanın yanlış olduğunu anlatmak istiyoruz.

Bu başka sorun. "Hücre sistemi insanlık suçudur!" şiarının sınıfsal niteliği yok. Bu şiar sanki sınıflardan bağımsız, onların üzerinde genel bir insanlık anlayışı olduğunu propaganda ediyor, hakim sınıfların bu anlayışa aykırı hareket ettikleri için "teşhirini yapıyor!" Bu yanlıştır. Neyin "insanca" olduğu ya da olmadığı sınıfsal bakış açısına göre değişir. Hakim sınıflara göre onların sistemine karşı gelenleri zindanlara atmak, katletmek "insanlık suçu" vs. değildir.

Somut olarak; hakim sınıflar devrimci tutuklu ve hükümlüleri hücrelere kapatma istemlerinden vazgeçtiklerinde "insanlık suçunu" işlememiş mi olacaklar? Koğuş sisteminize karışmıyoruz dediklerinde "insanca" mı davranmış olacaklar? Ya da koğuş sisteminin uygulandığı bugün, hakim sınıflar bu sistemi uygulayarak devrimcileri zindanlarda tutmakla "insanlık suçu" işlemiyorlar mı? İşte biz, bu tür ikilemler içinde sıkışıp kalınmaması gerektiğini söylüyor, bunu kavratmaya çalışıyoruz.

Devrimcilerin en zorlu dönemeçlerde yürüttükleri mücadele kuşkusuz büyük öneme sahiptir, onun zayıflatılmaması, desteklenmesi, geliştirilmesi gerekir. Ancak bu, yapılan yanlışları eleştirmemek, onları bilince çıkaracak bir mücadele yürütmemek olarak görülmemeli, kavranmamalıdır. Ne yazık ki bugün, Türkiye devrimci hareketinde esas olan ikincisidir. Mücadeledeki bazı olumlu unsurlar olumsuzlukları eleştirenlere karşı bir kalkan olarak kullanılmakta, yanlışlıkların gösterilmesi engellenmektedir. Bu durum aşılmak zorundadır.

Biz soruna bu bilinçle yaklaştığımızda; olumlulukların yanısıra olumsuzluklara da işaret ettiğimizde farklılıklarımız da ortaya çıkıyor. Sorun tam da bu noktada çıkıyor. Eğer yalnızca olumluluklara sahiplenerek, olumsuzluklardan sözetmemek bir gelenek haline getirilip sürdürülürse bundan zarar görecek olan devrimciler olacaktır, devrimci hareket olacaktır. Süreç geçtikten, gündemi çok başka şeyler kapladıktan sonra eleştirel yaklaşımanın da pratik bir değeri kalmıyor. O zaman "biz yanlış yaptık, fakat koşullar onu gerektiriyordu" vb. söylemlerin bir kıymeti harbiyesi artık yoktur. Türkiye devrimci hareketinde kural olan bu anlayıştır. Bunun da aşılması gerekir.

Kötüler içinde "iyi"nin tercih edilmesi neredeyse genel bir kural... Siyaset çoğu kez bu eksende yürütülmektedir. Biz, bu kuralın yanlış olduğunu ve yıkılması gerektiğini savunuyoruz. Birçokları da bize karşı bunun pratik bir siyaset olmadığını savunmaktadır. Örneğin haydutlar birbirleriyle kapışırken biz ikisinden yana olunamayacağını, bunlar yerine devrim propagandasının yapılması gerektiğini söylediğimizde "bunun pratik bir değeri yok", "bu siyaset yapma-

maktır" vb. deniyor. Doğru; bugün hemen devrim yapılmayacağı belli. Fakat bu ikisinin haydut olduğunu söylemek birincisi kitlelere olguyu anlatmaktır, ikincisi kötülerden birinin yanında yer almamakla onlara başka alternatifin var olduğunu göstermektir. Üçüncüsü kurtuluşun gerçek yolunu göstererek doğru bir siyaset yapmaktır.

Ulucanlar bağlamında da savunulan; kötüler içinde biraz daha iyi olanın propagandasını yapmanın yanlış olduğunu göstermek içindir ve bu doğrudur. Ama burada söylenenlerden koğuşlara saldırdıkları zaman "Aman fark etmez, ha koğuş sistemi ha hücre sistemi... O zaman bunlar için mücadele etmeye değmez" vb. anlayışı değildir. Yazımızda söylediğimize bu tür anlayışları yüklemeye çalışmak zorlamadan öteye bir anlam ifade etmez.

Bir kez daha söylüyoruz: Hakim sınıflar devrimcilere saldırdıklarında onlara karşı eldeki mevzileri koruma mücadelesi yürütülmek zorundadır. Bu mücadelenin biçimini koşullar belirler. Mücadele bazen devrimcileri dağıtmaya yöneliktir, o zaman bunun önlenmesi için bulunulan alanın terk edilmemesi için eldeki tüm olanaklarla mücadele yürütülür.

Bazen kitap, televizyon vb. araçlar için mücadele yürütülür; ziyaretçilerin engellenmesi, avukat görüşmelerinin engellenmesi vb ye karşı mücadele yürütülür. Bazı koşullarda bu basit talepler için bile çok zorlu mücadelelere girilir. Biz hiçbir zaman bu tür talepler uğruna mücadele yürütülemez, bunlar reform mücadelesidir vb. anlayışını savunmadık, savunmayız. Biz, faşizm koşullarında bu tür taleplerin de ancak mücadeleyle elde edileceğini biliyoruz ve bunlar için mücadele edilmesi gerektiğini savunuyoruz. Fakat mücadelenin niteliği ne ise onun ortaya konması ve kitlelerin doğru bilinçlendirilmesi gerektiğini, reform mücadelesinin devrim mücadelesiymiş gibi kitlelere propaganda edilmemesini söylüyoruz.

Sorunu birkaç açıdan irdelemeye çalışmamızın nedeni yoldaşın yazısına yanıt değil. Çünkü yazı böyle noktaları içermiyor, bütünlüğü içinde yazıda söylenenlerle problemimiz olmadığını en başta anlattık. Bu yazı vesilesiyle soruna bir kaç açıdan yaklaşmayı, genel yanlış yaklaşımlara dikkat çekmek istedik.

Şubat 2000 ▲

YAŞAM TEMELLERİNİ KORUMAK İÇİN
Nükleer enerjiye karşı çıkalım!

Türkiye'de gündem son dönemlerde öyle hızla gelişiyor ki, bunları takip etmek giderek zorlaşıyor. Hükümet son dönemde zaten sürekli hale gelen elektrik kesintilerini gerekçe göstererek, nükleer santralleri tekrar gündeme getirdi.

Emperyalistlerin istekleri doğrultusunda hareket eden bu hükümet, önce nükleer karşıtı eylemler sonucu yer yer doğaya zarar verecek girişimlere karşı, Bergama'da, Euro Gold firmasının siyanürle altın çıkarma işlemini durdurma kararı veren Danıştay'ı da devre dışı bırakan "Tahkim" yasasını çıkararak emperyalistlerin isteklerini yerine getirmede ne denli sadık uşak olduğunu gösterdi.

Ne de olsa Türk hakim sınıflarına göre, bir 'Dünya Devleti' olma yolunda ilerleyen Türkiye de atom santrallerine sahip olmalıdır. Enerjide dışa karşı bağımlı olmaktan kurtulmanın yolu da nükleer santrallerin inşasıdır! Bunlara göre enerji açığını en ucuza kapatmanın yolu nükleer santrallerin kurulmasından da geçer. En ucuz enerji de bu yolla elde edilir. Sözümona bazı "bilimadamları" da hükümetin isteği doğrultusunda açıklamalar yaparak nükleer santrallerin doğaya hiç zarar vermeyeceğini "çok bilimsel" bir biçimde açıkladılar. Nükleer tehlike konusunda Çernobil örneği verildiğinde, geri Rus tekniği ile değil, hayranı oldukları ileri Avrupa tekniği ile yapılacak nükleer santrallerin tehlike arzetmeyeceğini söylüyorlar.

Bugün ister Rus, isterse hayranı oldukları Avrupa tekniği olsun, atom santrallerinin kullanılmasının olağanüstü tehlikeler barındırdığı, atom lobisinin satın alamadığı bilim çevrelerince kabul edilen tartışılmaz bir gerçektir. Bırakalım kazaları, nükleer atıkların bile nasıl saklanacağı çözülmemiş durumdadır. Nükleer enerji üretimi, normalin üstünde radyasyonun etrafa yayılması demektir. Nükleer santralin Akkuyu'da kurulması halinde zaten sıcak olan Akdeniz suyunun ısısının daha da artması, çevre dengesinin bozulması demektir.

Hakim sınıflar nükleer santralleri, Avrupa'da var neden bizde olmasın gerekçesiyle inşa etmek istiyorlar. Biz, nükleer enerjiye dünyanın neresinde olursa olsun karşıyız. Hele hele Türkiye'nin deprem haritası bu karşı çıkışımızı dahada zorunlu hale getiriyor. Nükleer santral kurmak, Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi nükleer mezarlık haline getirmek demektir. Bunun anlamı radyoaktif ışınların havaya suya karışarak binlerce yıl sürecek etkisi sonucu, biz ve bizden sonraki kuşakların geleceğinin bir avuç emperyalist ve onların uşaklarının kâr hırsları uğruna ipotek altına alınması demektir.

Bunların bütün alanlarda olduğu gibi, nükleer enerji alanında da esas dertlerinin aşırı kâr olduğu açıktır. Bunun için hükümetin Ulaştırma Bakanı faşist Enis Öksüz nükleer santral karşıtlarını "geri zekalı" olarak adlandırıyor. Bu bayların "ileri zekaları" enerji üretimi için nükleer santral dışında başka şeye çalışmıyor. İşte TC'yi yönetenlerin "ufuk genişliği" bu kadardır. Bunlar atom enerjisinin diğer enerjilere göre daha ucuz olduğu yalanını da yayıyorlar. Onların bu tercihi emperyalistler ve onların uşaklarının tatlı kârları içindir. Bu enerjiyi savunmak geleceğimizin ipotek altına alınması demektir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye coğrafi yapısı itibariyla, güneş, rüzgar, su gibi doğal enerji kaynaklarına sahip ender ülkelerden biridir. Yatırımlar bu enerji kaynaklarına yapıldığında enerjiyi kendi kaynakları ile karşılayabilecek durumdadır. Yeterki bunu uygulayabilecek siyasi bir irade iktidarda olsun!

Emperyalistler ve onların uşaklarından, yalnızca bugünü değil, gelecek kuşakları da düşünen bir enerji politikası uygulamasını beklemek boş hayaldır! Bunu ancak işçiler ve emekçiler kendi öz iktidarları olan sosyalizmin yolunu açacak olan demokratik halk iktidarı ile yapabilir!

Enerji politikasıyla da geleceğimizi ipotek altına alan, emperyalizme ve onların yerli uşaklarına dur diyelim! Bunun için tek yol DEVRİM'dir.

Haydi devrim için BOLŞEVİK PARTİ etrafında örgütlenmeye!

11 Ocak 2000 ▲

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Revisyonistên Şafakê, sedemên kûr yên aborî û sıyasî yên zordestıya netewî ya çınên sereke yên Tirk lı ser netewa Kurd pêk tîne şaş tehlîl dıkın, zordestıya çinî û ya netewî, nakokiya netewî û ya çînî yek u eynî nışan dıkın.

Revîsyonîstên Şafakê şopên kûr yên netewekarıya Tırk lı ser karker û gundıyên Tırk jî ji neditınê tên, rastıyê fedayê gotınên bı xemıl dıkin! Pewistıya faalıyetên di nava karker û gundiyan de ya dijî nekewekarıya Tırk werın ajotın ji holê radıkın.

Revîsyonîstên Şafakê, gotina "mafê carenûsiya netewan" bı awakî aqıl nagre vê şaş dıkın, wê ewil diguhêzın formulasyona Buharînîst. dûre dest direji ırzê formulasyona Buharînîst jî dikin. mafe tayînkırına qedera netewa Kurd bı temamî li-nın rewşa bê ımkan û ji holê radıkın.

Revisyonîsten Şafakê, bı demogojiya "parvekeri" ve, bı awakî dizî yekıtıya axan û ya dewletê dıparezın

Revîsyonîstên Şafakê, ji xwe re cîgirê netewekarıya sereke lı Tırkıyê M. Kemal û İ. Inönu dikın b ngeh, dıbêjın qey bı naskırına hebûna neteweke wê mesela millî çareser be

Akam ew e, xeta ku Revîsyonîstên Şafakê dı mesela millî de dajon hewla netewekarıya Tırk, netewekarıyeke ji Mîhrivanıyê mîrasê bı netewekarıya Kurde ve tihev bînın Revisyonîstên Şafakê, lı alîkî netewekarên Tırk ın lê belê lı alıyê dın jî destê xwe bı dostî dırêja netewekarıya Kurd kırıye Di navbera rêzan de tu dıbêjî qey ev tên xwendın:

Burjûvazî û axên Kurdan bırayên me ne! Vê fikra cihêbûnê lı alîkî berdın! Werın bı me re destan b dın hev! Binêherın em jî dijî zordestiya lı ser we te pekanîn derdikevin! Yen ku lı ser we zordestıyê dıkın "parveker" ın! Lê belê hûn cihêbûnê bıxwazın, hunê jî bıbın "parveker"! Hûn dızanın em em dijminên "parvekeri" yê ne, hwd., hwd.."

Netewekarıyeke Tırk ya tawîz dıde netewekarıya Kurd! Aha kurtasiya temamo gewezetî û şarlantanıyê dı derheqa mesela millî de!

21. Kurtasiya dîtinên tevgera Marksîst-Lenînîst di herhaqa mesela millî de:

Tevgera Marksîst-Lenînîst dijminê herî bı bıryar û bê eman yê zordestıyên netewî yên çînên sereke yên Tırk ku lı ser netewa Kurd û millıyetên hindıkahî pêk tıne ye dijî zordestıyên netewi, zordestıyên lı ser zımanen dın, îmtıyazên netewî dı herî pêş de dıtekoşe

Tevgera Marksîst-Lenînîst, mafê çarenûsıya netewa Kurd ya ku ji alıyê bûrjûvayên û axên erdan lê bındest kırın, ango mafê cihêbûn û mafê damezırandına dewleteke serbixwe dı her demê de û bê qeyd û bend nas dıke u dıpareze. Tevgera Marksîst-Lenînîst, dı derhecê dewlet sazkırınê de jî dijî îmtıyazê ye Prensîbên herî b ngeh yên demokrasıya gel vê pewîst dıkin Dı heman demê de zordestıyên netewî yên heta nıha nehatıbûn dîtin yên bûrjûvayên Tırk û axên erdan ku lı Tırkıyê lı ser millıyetên hındıkahî pêk tînın jî vê pêvist dıkın Ev dı heman demê de ji alıyê tekoşîna azadî ya karker û kedkaren Tırk bıxwe pewîst dıbe, ji ber ku ew, eger netewekarıya Tırk nıhewesînın, jı bo wan rızgarî we bê ımkan be

Mafê çarenûsyan netewan, dıve bı pewîstıya cihêbûna neteweke bêlî qet neyê tev lı hev kırın Tevgera Marksîst-Lenînîst, pırsgirêka cihêbûnê dı her mesela taybetî de bı nerban dınırxîne, "weke temamıyekê ji bo peşketına civakî û sosyalizmê, dı alıyê berjewendıyên tekoşîna proletarya ya çînî daraz dıdeû tayın dike". Tevgera Marksîst-Lenînîst, dı bıryareke cihêbûnê de ku wê rast nebîne, pêkanına zorê astêng û dijwarı derxıstinê bı tundî red dıke Sınır dıve bı îdara netewê werın tesbît kirın Ev ji bo yekıtıya bı dıl ya komên karker û kedkaren yên ji millıyetên cure bo baweriya berambeı, dostıya wan ya saxlem pêwîste.

Dûmahik Hêye

NEWROZ ATEŞİYLE DEVRİM OCAĞINI KÖRÜKLE!

BOLŞEVİK PARTİZAN